

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:54 • 24 Nisan' 99 • 5 DM

**Emperyalizme,
savaşa ve
sermayenin
saldırılarına karşı**

**1 Mayıs'ta
mücadele alanlarına!**

İÇİNDEKİLER

Seçim çalışmasının dersleriyle yeni sürece yüklenelim, kazandığımız mevzileri genişletelim!	5-7
Tuzla işçisi kararlılığını sürdürüyor . . .	8
Sermayenin korkusunu	
1 Mayıs'ta gerçeğe çevirelim!	10
1 Mayıs işçinin-emekçinin bayramı . .	12
TKİP Kuruluş Kongresi	
belgeleri: Uluslararası durum	
değerlendirmeleri/4	
Bölgesel durum üzerine değerlendirmeler (Orta Sayfa)	16-20
Gençlik hareketi.	25
Komünist Balkan Federasyonunun Balkan ülkelerinin işçi ve köylülerine manifestosu	
Aralık 1922/Sofya	29

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete
Sayı:54 ★ 24 Nisan 1999

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınbaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22, Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05
853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604 Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50
İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19
Cumhuriyet Mahallesi Aydar Sokak Çarşıbaşı İşhanı No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31
Ahi Evran Mal allesi Okatanlar Sokak Kent Apt. No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05
Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78
Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33 Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90
Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1 ZONGULDAK Tel-fax: 0 (372) 252 25 92
Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.No: 40 İZMİR
Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59 ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14
Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık!

Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL
Yurt dışı 200 DM Yurt dışı 400 DM
Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası

İSTANBUL/Aksaray Şb.
*TL için :0079219-2 DM için:3002991-8 No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.
* İş Bankası/İstanbul/Aksaray Şb.
-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba yatırdım.

Sermayenin saldırılarına karşı işçi sınıfının devrimci 1 Mayıs için alanlara

İşçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs yaklaştıkça mücadele daha da sertleşiyor. Sermaye düzeni ve uşakları 1 Mayıs'ı yasaklamak için, sınıfta kutlamak için yükleniyor.

Sayfalarımızda sınıf cephesindeki çabalar yer almakta..

Düzenin sınıfa saldırısı 1 Mayıs yasağıyla da sınırlı değil. Her cephede

yoğunlaşmaktadır. Seçim döneminin son günlerinde SİP'ten Hüseyin Duman'ın öldürülmesinin ardından, Ümraniye Cezaevi'nde tutuklu TİKB'li Uğur H. Güldoğan da katledildi. Hemen ardından Tuzla deri işçilerine yönelik saldırıda onlarca işçi gözaltına alındı, yaralandı, sendika şube sekreteri ağır yaralı olarak hastaneye kaldırıldı.

*Yine seçim çalışmalarının son

günlerinde gözaltına alınan Zonguldak temsilcimiz Yıldırım Doğan ile okurumuz Nurbay İrmak tutuklandı.

*İstanbul'da ise seçim çalışmaları boyunca, defalarca gözaltına alınan, işkenceden geçirilen çalışanlarımıza yönelik saldırılar bugün de sürüyor. 21 Nisan'da, hiç bir gerekçe gösterilmeden gözaltına alınan yoldaşlarımız Murat Elverişli ile Aslı Balyemez, Büyükçekmece jandarmasında işkenceli

sorgulamanın ardından, 22 Nisan'da serbest bırakılmışlardır.

*Yine 4,5 ay önce asılsız ve komik ithamlarla gözaltına alınıp tutuklanan Bursa muhabirimiz Hüseyin Çıvgın ilk duruşmasında beraat ettirilerek aramıza döndü.

*53. Sayımızda yer alan Devrimci Politika ve Taktiğin sorunları yazı dizisinin ikinci bölümüne bu sayı ara veriyoruz.

30. sayı çıktı...

Çözüm ne seçimde ne mecliste,
Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

- ♦ Paralı eğitim
- ♦ Eğitimde fırsat eşitsizliği
- ♦ YOK ve okul idarelerinin faşist baskıları
- ♦ Yargı terörü
- ♦ Soruşturma ve disiplin cezaları
- ♦ Polis-jandarma-ÖGB işgali
- ♦ Sahte öğrenci birlikleri

Yolu yok kurtuluşun
isyanı seçmedikçe!

1 Mayıs'ta alanlara!

Ekim Gençliği

18 Nisan seçimleri/1

Seçimler ortaya istikrarsızlığı derinleştirecek bir tablo çıkarmıştır

Seçimler geride kaldı, günlerdir sonuçları tartışılıyor. Başta medya olmak üzere sermayenin propaganda aygıtları ve kamuoyu oluşturma kurumları hummalı bir faaliyet içinde, iki işi birarada yapıyorlar. Bir yandan, seçim sonuçlarının rejimin hesaplarına ve politik yönelimlerine uygun bir yorumunu kitlelere empoze ediyorlar. Öte yandan ise, TÜSİAD'ın daha baştan açıkça ortaya koyduğu hükümet bileşimi tercihi için zemin oluşturuyorlar.

Bu arada bu ikisinin uzantısı olarak iki önemli işle daha uğraşıyorlar.

Bunlardan ilki seçimlerde çöküntüye uğramış bulunan "merkez sağ"a çeki düzen vermek, seçim yenilgisini bu kanattaki parçalanmışlığı gidermenin bir olanağı olarak değerlendirmek. Doğal olarak bunu, yıllardır hükümet eden, bu çerçevede emperyalizmin ve tekeli burjuvazinin politikalarının has uygulayıcıları olan, bu arada düzendeki kokuşma ve çürümeyi de en iyi simgeleyen, bu nedenle de seçmen desteğini yitiren partilerin hezimetini bu partilerin liderlerine fatura ederek yapıyorlar.

İkinci iş ise, seçimlerden beklenmedik bir başarıyla çıkan ve ikinci parti olan faşist MHP'nin kamuoyu ve kitlelere farklı bir imajla sunulmasıdır. Bu yeni bir çaba değil, başlangıcı '90'lı yılların başına uzanıyor. Fakat şimdi yeni bir durum var. MHP ikinci parti ve ordu ile TÜSİAD'ın tercihi olan yeni hükümetin ikinci büyük ortağı olacak. Çok kritik bakanlıklara, bu sayede de devlet aygıtına ve kamu yaşamına egemen olacak. Böyle olunca, tüm tarihi boyunca faşist terör ve kitle katliamlarıyla, çeteler ve mafyayla özdeşleşmiş bu faşist çetenin "imaj sorunu"nu yeni bir düzeyde çözmek zorunlu bir ihtiyaç. Ecevit'in bu faşist çeteye hükümet birliğini kolaylaştırmak, bunun için de Ecevit'i "solcu" sayarak ona oy vermiş sol eğilimli kitleyi yatıştırıp ikna etmek için, MHP'nin artık değiştiğine ikna edilmesi, bunun topluma pompalanması lazım. Medya tam bir davranış birliği içinde günlerdir bunu yapıyor, MHP'nin tüm "biz değişmedik" ya da "dünya ne kadar değiştiyse biz de yalnızca o kadar değiştik" söylemlerine rağmen, herkesi MHP'nin değiştiğine inandırmaya çalışıyor. Sermaye medyası bu, sermayenin dönemsel tercihleri ve ihtiyaçları neyi gerektiriyorsa onu yapar, onu yapıyor.

Seçimlerden bir kez daha istikrarsızlık çıktı

Geri burjuva propagandası seçimleri DSP ve MHP'nin yükselişi, "merkez sağ" partilerin düşüşü, CHP'nin çöküşü vb. öğeler üzerinden yorumluyor. Seçim sonuçlarını kasten tek tek öğeler üzerinden yorumlamayı önplana çıkararak, genel tablonun ifade ettiği gerçeği gizliyor. Oysa seçimlerin en belirgin sonucu, bir siyasal istikrarsızlık tablosu ortaya çıkarmış olmasıdır. Burjuva siyaset sahnesindeki parçalanmışlık ve bunun ifade ettiği istikrarsızlık dinamiği artarak sürüyor. Bu seçimlerdeki başarısı yaldızlanan rejimin en büyük partisi %20'lik bir oy oranını ancak aşabilen tek parti olabilmiştir. Bu olgu gerçekten yığınların

kokuşmuş düzen partilerine belirgin bir güven duymadıklarının bir göstergesidir. Geçmiş seçimlerde en büyük partinin %20 sınırlarına düşmesi bir siyasal zaafiyet sayılıyordu. Şimdi bu, bu düzeyi zar zor yakalamış birinci partinin "muhteşem zaferi" olarak sunuluyor. Bu tutum, zaafiyetin kanıksanmasının ötesinde, bunun kitlelere yeni olağan ölçü olarak empoze edilmesini amaçlıyor. Düşününüz ki, DSP'nin %22'lik oyu toplam geçerli oylar üzerinden bir orandır. Seçime katılmayan ve seçimde boş ya da geçersiz oy kullanan seçmenlerin sayısı da hesaba katıldığında, bir başka ifade ile, toplam seçmen sayısı üzerinden bakıldığında, bu oranın %20'lerin çok altında kaldığı da bir başka gerçektir. En büyük partisi toplam seçmen sayısı üzerinden %20'lik bir oy oranını bile tutturamayan bir siyaset tablosu bir zaafiyet göstergesi, dolayısıyla bir istikrarsızlık ögesidir. Bu birinci nokta.

İkincisi, tekeli burjuvazinin en asli partilerinden oluşan "merkez sağ"ın üstü örtülemeyen çöküşüdür. Bu partiler rejimin koyduğu barajı birkaç puanla ancak aşabilmışlerdir. Bu olgunun kendisi, yıllardır tekeli burjuvazi adına hükümet eden, İMF reçeteleri uygulayan, bu arada düzendeki kokuşmayı ve çürümeyi en dolaysız olarak yansıtan partilere seçmen kitlelerinin belirgin bir güvensizliğinin ifadesidir. Ama tekeli medya bu güvensizliği tek tek siyasetçilerin başarısızlığına yorup fatura ederek, bu temel gerçeğin üstünü örtmeye çalışmaktadır. "Merkez sağ"daki bu çöküş bir başka temel siyasal istikrarsızlık ögesidir. Şimdi tekeli burjuvazi seçim başarısızlığını liderlere fatura ederek, yani zaafiyetini bir imkana çevirerek, "merkez sağ"ı toparlamaya, birleştirmeye, böylece yeniden güçlendirmeye çalışmaktadır.

Üçüncü bir temel istikrarsızlık ögesi, bir başka "muhteşem yükseliş"in sahibi olan MHP'nin durumudur. Bu faşist çete son seçimlerde kendilerini bile şaşırtan gerçekten büyük bir başarı elde etmiştir. Toplumun önemli bir kesimi tarafından bir faşist terör ve katliam çetesi olarak bilenen, adı yeni dönemde mafya ve çetelerle özdeşleşen, Kürt halkının özgürlük mücadelesini aşırı ırkçılığa dayalı bir aşırı tahammülsüzlükle karşılayan bir parti son seçimlerde rejimin ikinci büyük partisi haline gelmiştir. Her ne kadar düzen medyası bunu "milliyetçiliğin yükselişi" propagandası ile gizlemeye çalışsa da, gerçek kimliği verilmiş bir onay sayıyorsa da, gerçek kimliği

toplumun ilerici emekçi katmanları arasında, bu arada geniş Kürt ve Alevi kitleleri içinde derinlemesine iz bırakmış bir partinin bu denli güçlenmesi, hükümetin ikinci büyük ortağı haline gelmesi, hatta farklı bileşimde bir koalisyonun birinci partisi olma şansını yakalaması, rejim için bir başka zaafiyet kaynağı, siyasal tablo içinde bir başka temel istikrarsızlık ögesidir.

Rejim elbetteki MHP'nin güçlenmesini istemekten öteye, onu bizzat güçlendirmek için son on yılda gereken herşeyi yapmıştır. Fakat bu türden bir partinin bugünün Türkiye'sinde ikinci büyük parti haline gelmesi ihtimalini arzulamamış, bunu düşünememiştir bile. Rejim MHP'yi militan ve saldırgan, ihtiyaç duyulduğu her durumda devreye sokulacak faşist bir paramiliter güç

olarak kullanmak üzere güçlendirmeye çalışmıştır. Fakat rejiminin kokuşmuşluğunun en dolaysız aynası olan "merkez sağ"ın çökmesi, MHP'nin "merkez sağ"ı temsil etme iddiasıyla ortaya çıkabilecek kadar güçlenmesine yol açmıştır. Böylece işin ölçüsü kaçmış, MHP türünden bir parti rejimin ve elbetteki toplumun iç dengelerinin kolay kolay kaldıramayacağı bir seçmen desteğine ulaşmıştır. Rejimin hakim katları payına bu hiç de arzu ve tercih edilmeyecek olan durum, şu günlerde süren çok özel medya kampanyalarıyla bir imkana çevrilmeye çalışılsa da, rejim için ciddi bir sıkıntı kaynağı olacaktır.

MHP ile bir koalisyon sol seçmen kitleleri nezdinde parlamentonun güya tek sol partisi DSP'ye fatura olacak, DSP'siz bir koalisyon ise (ki bu mutlaka MHP başkanlığında bir hükümet demektir) toplumda büyük gerilimlere ve kutuplaşmalara zemin oluşturacaktır. Tüm bunların da ötesinde, seçimlerde büyük bir başarı sağlamış bir MHP, bu başarının medya tarafından yaldızlanmasının da verdiği güç ve güvenle, devlete, kamu yaşamına ve gündelik yaşama egemen olmak için her zamankinden çok bir çabayla ortaya çıkacaktır. Bu bir başka gerilim, kutuplaşma ve dolayısıyla rejim için istikrarsızlık ögesidir.

Son seçimlerin ortaya çıkardığı bir başka istikrarsızlık ögesi, CHP'nin barajın altında kalarak çökmesidir. Düzen propagandası elbette ki bunu, "toplumun sağa kayması", seçmenin "soldan yüz çevirmesi" olarak sunacaktır, sunmaktadır. Oysa çöken düzenin kendi öz "sol" partisidir ve bu türden bir sol partiye girmekte olduğumuz dönemde rejimin her zamankinden çok ihtiyacı vardır. Nitekim sermaye çevreleri seçim öncesinde CHP'nin baraja takılması kaygısı duymuşlar ve onu bu akibetten korumak için gerekli medya desteğini esirgememişlerdi. Korktukları gerçekleşti ve şimdi onlar bunun "üzüntüsü" ve asıl olarak da kaygısı içerisinde. Son seçimlerin en büyük partisi "sol" etiketi taşısa da, düzen parlamentosunda kitleleri aldatmaya yönelik sol şovları inandırıcı bir biçimde yapacak bir parti kalmamıştır. Zira bunu DSP'den çok CHP başarabiliyor, toplumun ileri sol kesimlerini bu parti dizginliyor, düzenin denetiminde tutuyordu. Parlamentoda bu açıdan doğmuş boşluk düzen için bir başka sıkıntı kaynağı, siyasal tablo için bir başka istikrarsızlık ögesidir.

Tersinden de aynı olgu, devrimci siyasal mücadele için, toplumsal muhalefetin dikkatini aldatici parlamenter manevralarından gerçek mücadele alanlarına yöneltecek bir temel olanaktır.

Ve nihayet son bir istikrarsızlık ögesi Kürdistan'daki durumdur. Tüm baskılara, teröre, engellemelere ve hilelere rağmen HADEP Kürdistan'da önemli bir başarı elde etmiş, fakat buna rağmen parlamentoda temsil edilemeyen bir parti olarak kalmıştır. Kürt halkının tercihlerinin parlamentoya yansıyamaması kadar yerel yönetimlere yansımaları da, farklı yönlerden rejim için bir siyasal istikrarsızlık ögesidir.

Son seçimin tüm bu tablosu içerisinde rejim payına tek teselli ve elbetteki başarı, 28 Şubat müdahalesinin hedefi olan Refah Partisi'nin seçmen desteğindeki gerilemedir. Gelgelelim bu da çelişkili sonuçları olan bir başarıdır. Zira güçlenen bir Refah Partisi dolaysız ordu müdahalesine ilerici toplum kesimleri nezdinde bile bir meşruluk kazandırıyor, bu toplumsal muhalefetin düzene yedeklenmesini kolaylaştırıyordu. Refah'ın mevcut gerilemesi ordunun elindeki bu aldatici manevra kozunu belirgin biçimde zayıflatacağı gibi, tersinden de, ordunun denetimindeki ve güdümündeki bir MHP'nin güçlenmesi, toplumsal muhalefetin bu tuzaktan kurtulmasını kolaylaştıracak, ucu orduya da uzanacak anti-faşist devrimci tepkiyi güçlendirecektir.

“Milliyetçiliğin yükselişi” ya da şovenizmin başarısı

Seçim sonuçları, düzen çevreleri tarafından “milliyetçiliğin zaferi” olarak özetleniyor. Kendini “ulusal sol” olarak tanımlayan DSP birinci parti, 40 yıllık milliyetçi-faşist MHP ikinci olunca, sonuçları böyle yorumlamak gerçekten kolaylaşıyor ve basit sağduyuya makul geliyor. Bunun ne kadar böyle olduğundan bağımsız olarak, seçimlerin oluşturduğu görüntüyü böyle sunmak, rejim için bulunmaz bir nimettir. Ayrıca bu rejimin şovenist çizgisi ve kirli savaşın aklanması ve seçmen üzerinden onaylanması demektir. Düzenin her türlü pisliliğini, hırsızlığını, yolsuzluğunu, ekonominin mafyalaşmasını, İMF-TÜSİAD reçetelerinin acımasızca uygulanmasını simgeleyen partilerin hezimetini parti liderlerine fatura eden burjuvazi, DSP ve MHP'nin seçimlerde güç kazanmasını kendi en rezil ve kanlı uygulamalarının onaylanması sayıyor.

Şoven milliyetçiliğin temsilcisi olan Ecevit ile faşist MHP'nin güç kazanması elbette şovenizm için bir başarıdır. Ama bu başarı özel olarak bu iki partinin çabasının ürünü olmaktan çok doğrudan resmi devlet politikalarının bir başarısıdır. Nasıl ki Refah Partisi şahsında dinsel gericiliğin büyük seçim başarılarının gerisinde bizzat 12 Eylül politika ve icraatları vardysa, aynı şekilde bugün şoven milliyetçi partilerin seçim başarılarının gerisinde de devletin kirli savaşı ve ona eşlik eden sistematik şoven kampanyalar vardır. Ordu 12 Eylül'de dini ilerici-devrimci gelişmelere karşı bir ideolojik silah haline getirmiş, eğitim alanını gericilik yuvalarıyla donatmış, bu arada solu ezerek ve kitleleri en derin bir yoksulluk ve sefaletin çukuruna iterek, dinsel gericiliğe zemin düzlemiş, yol açmıştı. '90'lı yılların başından itibaren ise, kirli savaş özel bir tarzda yoğunlaştırılarak ve bu sistematik şoven kampanyalarla birleştirilerek, şovenizm kardeş Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı kirli bir silaha dönüştürülerek, böylece faşist-şovenist politik akıma zemin düzlendi, yol açıldı. 12 Eylül sonrasında bitmiş, tükenmiş, dağılmış ve adi mafya çetelerine dönüşmüş MHP artıklarından '90'lardan itibaren adım adım yeniden güçlenmiş bir MHP'nin doğuşu bu sayede gerçekleşti. Ve elbette bu kirli savaş aygıtı için bir başarı olmuştur.

Son seçimlerin ortaya çıkardığı bir başka istikrarsızlık ögesi, CHP'nin barajın altında kalarak çökmesidir. Düzen propagandası elbette ki bunu, “toplumun sağa kayması”, seçmenin “soldan yüz çevirmesi” olarak sunacaktır, sunmaktadır. Oysa çöken düzenin kendi öz “sol” partisidir ve bu türden bir sol partiye girmekte olduğumuz dönemde rejimin her zamankinden çok ihtiyacı vardır.

Şu günlerde tüm yeteneklerini MHP'yi farklı bir imaj içinde sunmaya hasredenler bile, bunu örtük biçimde dile getiriyorlar. 10 yıldır askere giden genç kuşakların “asker ocağı”ndan MHP'li döndüğünü söylüyorlar. Öcalan'ın İtalya'ya gidişi ve ardından Türkiye'ye getirilişi vesilesiyle bizzat MGK eliyle örgütlenen dizginsiz şoven kampanyanın, tam da seçimler öncesinde MHP için bir güçlenme ortamı oluşturduğunu ise herkes biliyor.

“Milliyetçi yükseliş”in öteki yüzü: Hırsızlığa ve talana tepki

Bu kadarı, şovenizmi güçlendiren asıl odakları gizlese de, “milliyetçi patlama” üzerine günlerdir kulak patlatan kampanyanın gerçeğe ilişkin yanısıdır. Fakat bu kısmi gerçek büyük bir manipülasyonla içiçe sunuluyor. Bunlardan ilki, MHP'ye kayan seçmen desteğinin hemen bitişiğinde bulunan ve kendileri de şovenizmde MHP'den aşağı kalmayan sağ partilerden geldiği; ve bu seçmen kitlesinin MHP'ye yönelmesinde esas etkenin ise, bu partilerin aşırı kirlenmişliği, hırsızlık ve yolsuzlukla birlikte anılır olmalarıdır. Bir kısım yorumcunun MHP'ye yönelik “merkez sağ” partilere “tepki”nin ürünüdür derken dile getirdiği de budur. Bu “tepki” hiç de bu partilerin yeterince “milliyetçi” olmamalarına değil, fakat hırsızlığa, yolsuzluğa, rüşvete, işsizlik ve sefalet üreten İMF reçeteleri icracılığına bir tepkidir. Geleneksel olarak gerici ideolojinin etkisi altında bulunan, bu arada şovenizmle iyice sersemletilen emekçi-sağ seçmen kitlesi, ANAP'tan ve DYP'den umudunu kesince, MHP'ye yönelmiştir. Dün de RP'ye yönelmişti. Aynı hükümetlerde aynı politikaları izleyen düzenin sözde sol partilerine yönelmesi için ne sebep olabilirdi ki? 28 Şubat müdahalesiyle itilip kakılan ve bu itilip kakılma karşısında kişiliksiz, ilkesiz, teslimiyetçi bir tutum takınan, bu arada hükümet olduğu sürece İMF-TÜSİAD çizgisine uyumda kusur etmeyen Refah Partisi/onun izleyicisi Fazilet Partisi, sağ seçmendeki “tepki”nin yöneleceği bir odak olma gücünü ve çabasını şimdilik yitirmiştir. Özetle, hükümet olan düzen partilerinin birbirlerinden beter icraatları, kenarda bekleyen ve resmi şoven kampanyalarla önü açılan MHP'ye yaramıştır.

“Milliyetçiliğin yükselişi” kampanyasıyla çarpıtılan bir başka gerçek ise şudur. Ecevit'in 12 Eylül sonrasında şovenizmin has temsilcisi olarak boy gösterdiği ve onun güçlenmesinin şovenizmin güçlenmesi olduğu açık bir olgudur. Fakat bu aynı Ecevit'in, kendini kitlelere hep sol, üstelik “gerçek” ve “demokratik” sol olarak sunduğu, kitlelerin de onu “solcu” gördüğü, halen de öyle kabul edildiği de bir başka olgudur. Şovenizmin tüm toplum çapındaki etkisi ne olursa olsun, Ecevit'e oy desteği sunan seçmenlerin büyük bir bölümünün onun “solcu” etiketini ciddiye alarak ona oy verdiği açık bir gerçektir. Ve bugün düzen propagandası

“milliyetçiliğin yükselişi” derken, halkın “milliyetçi” partilere yöneldiğini iddia ederken, bu gerçeği gizliyor. CHP solculuğu pratikte DSP solculuğundan farklı hiçbir şey ortaya koyamadığı bir yerde, “düüst devlet adamı” imajıyla parlatılan Ecevit'in sol eğilimli oyları kendine çekmesi niye şaşırtıcı olsun ki?

Toplum sağa mı kaydı?

Medya kanalı ile sürdürülen düzen propagandası “sağ ve sol milliyetçiliğin” yükselişi argümanı ile birarada “topumun sağa kaydığı”nı da işliyor. Bunu ilerici kitlelerin güvenini sarsmak, gerçek solun güçlenmesinin yolunu kesmek için kullanıyor. Toplumun soldan sağa değil, toplumun zaten sağda duran kesimi önemli bir dilimiyle daha da sağa kaymıştır. Bu da, daha önce de ifade ettiğimiz gibi, sermaye politikalarını uygulama süreci içinde yıpranmış, öte yandan hırsızlık, yolsuzluk ve talanla özdeşleşmiş bir kokuşmuş “merkez sağ”a tepki olarak yaşanmıştır. Düzenin kendi soluna sosyal sorunlar temelinde az çok inandırıcı bir demagojik manevra yapma alanı bırakmadığı, muhalefetteki bir CHP'nin inandırıcılıktan yoksun şaklabanlıklar dışında kitlelere güven veren hiçbir şey yapamadığı, DSP'nin ise sağ partiler ile aynı silaha, şoven milliyetçiliğe sarıldığı bir durumda, sağda hayal kırıklığına uğramış seçmen kitlelerinin düzenin sol partilerine kayması için anlamlı bir neden ve zemin yoktur. Bu kayış ancak sınıf ve kitle hareketinin gelişmesindeki dinamizmle olabilirdi, yazık ki bugünün Türkiye'sinde bu da henüz yoktur. Durgun bir ortamda ve düzenin tüm kurum ve aygıtlarıyla topluma şovenizm zehiri pompaladıkları bir konjonktürde, geleneksel ideolojilere ve değerlere bağlı seçmen kitlelerinin oy desteğini daha sağdaki partilere yöneltmesi anlaşılır bir durumdur.

Öte yandan CHP barajın altında kalmış olsa da, düzenin iki sol yaftalı partisine verilmiş oylar azalmadığı gibi, tersine belirgin biçimde artmıştır. Bu artış yerel yönetimler planında daha belirgindir. Düzen propagandası, haklı olarak Ecevit'i “soldan çok merkezde” (işin aslında sağda!) saydığı için, buradan hareketle DSP'nin aldığı seçmen desteğinin sol sayılamayacağını iddia ediyor. Daha önce de ifade ettiğimiz gibi, ince manipülasyon tam da buradadır. Ecevit'in işin ruhunda sağda bulunan bir şoven milliyetçi olması ile toplumun sola eğilimli katmanlarının onu hala “sol” kabul ederek ona destek vermesi iki ayrı şeydir. Sermaye medyası bu ikinci gerçeği kasten karartıyor. Yurtsever kesimden bazı kalemler de toplumda şovenizmin etkisini ve kuşkusuz bunun sol eğilimli kitleleri de kapsamasını tek veri ve gösterge sayarak bu aynı yoruma destek vermektedirler. Bu yorum hatalıdır ve durumun nesnel ve çok yönlü olarak anlaşılmasını engellemektedir. Şovenizmin yığınlar üzerindeki etkisine aldanarak bu aynı yığınlardaki derin sosyal hoşnutsuzluğu ve bu zemindeki arayışları görmezlikten gelenler, mevcut tablodan doğru politik sonuçlar çıkaramazlar. Bu eğilimin yurtsever çevrelerde güçlenmesi ulusal içe kapanıklığı körükleyecektir, ki bu ulusal özgürlük mücadelesinin sorunlarını ve açmazlarını daha da arttıracaktır.

Kuşkusuz bu seçmen kitlelerinin daha sola kayması umulabilirdi. Fakat bunun dinamizi ve mekanizması pasif parlamenter seçimler değil, fakat bir kez daha militan bir kitle hareketi, devrimci sınıf mücadelesidir. Bugünkü koşullarda soldaki seçmen kitlelerinin seçimler üzerinden ortaya koyacakları bir sol tepki, sandığa gitmemek, ya da gitmişlerse boş oy kullanmak olarak kendini gösterebilirdi ki, bu konuda değerlendirme yapacak sağlıklı veriler henüz yoktur.

Seçim çalışmasının dersleriyle yeni sürece yüklenelim, kazandığımız mevzileri genişletelim!

Siyasal bunalımını çözemeyen ve son MGK hükümetinin de düşmesi üzerine bir tahkimat operasyonuna daha ihtiyaç duyan sermaye düzeni, 18 Nisan'da seçim yapma kararı almıştı. Sınıf devrimcileri olarak, sistemin bu operasyonunu olabildiğince boşa düşürmemiz gerekiyordu.

İşçi sınıfının siyasal örgütlülüğü ve deneyiminin henüz sömürü düzenini yerle bir edecek bir gelişkinliğe ulaşmadığı, dolayısıyla kitlelerin burjuva parlamenter sistemden tamamıyla kopmadığı bir evrede, sınıf adına hareket eden siyasal öznenin tutumu, sistemin bu oyununu içinden bozmaya yönelik taktikleri içerebilmeliydi.

İşte, bağımsız-sosyalist adaylarla seçimlere katılma tavrımızı belirleyen, işçi-emekçi kitlelerin içinde bulunduğu bu durum ve durumun bize yüklediği görevler oldu.

Mümkün olan en fazla ilden, mümkün olan en fazla adayla çalışmayı örgütleme yönündeki ilk planlarımızın, karşı devrimin saldırıları yüzünden boşa düşmesinden sonra, ancak üç ilden (İstanbul, Kocaeli, Zonguldak) üç adayın başvuruları yapılabilirdi. Ardından, Kocaeli adayının başvurusu reddedildi ve sadece İstanbul ve Zonguldak'tan birer adayla çalışmalara başladık.

Sadece iki ilde aday başvurumuz olmasına rağmen, çalışmamız ülke sathında ve aynı eksende yürütüldü. Eksenimiz, burjuva parlamenter sistemin ve burjuva partilerin teşhiri ile devrim ve sosyalizmin en yaygın propagandası idi.

Doğal bir politizasyon ortamı yaratan seçim dönemlerinde düzen partileri, oy kapma amacıyla da olsa, tüm marifetlerini sergileyerek işçi-emekçi kitleleri burjuva parlamenter düzene bağlamaya çalışacaklardı. Düzenin bu tahkimat operasyonunu bozmak, düzen partilerinin kirli-kanlı yüzünü teşhir etmek bu nedenle her zamankinden daha zorunluydu. Bu görevi en etkin biçimde yerine getirebilmek amacıyla onbinlerce bildirge, bildiri, afiş, pul gibi yazılı materyalin, öncelik fabrikalarda olmak üzere dağıtımı yapıldı. Materyal dağıtımı sözlü propaganda/ajitasyonla birleştirildi. Sözlü propaganda ve ajitasyon, sadece dağıtım sırasında ve tek tek insanlara değil, fabrika önlerinde, işçi servislerinde, ev ve kahve toplantılarında işçi-emekçi topluluklarında da yürütüldü. Grev ve direnişler aynı amaçla ziyaret edilerek, seçimler, partiler ve parlamento üzerine sohbetlerle sistemin teşhiri, devrim ve sosyalizmin propagandası yaygın biçimde yürütüldü.

Çalışma esnasında da somut olarak karşımıza çıkan tablo, ezilen işçi-emekçi yığınların, düzen partilerine duydukları yoğun tepkiye rağmen ve alternatif göremedikleri için birine eklemleme zorunluluğu duydukları oldu. Görüştüğümüz işçi ve emekçilerin büyük çoğunluğu düzen ve partileri hakkında söylediğimiz hiçbir şeye itiraz etmiyor, doğruluyor, ama yine de bir ehveni-şer bulmaya çalışıyorlardı. Çünkü düzenin tek alternatifinin kendileri olduğunu henüz bilmiyorlardı. Yazılı materyallerimizin de, sözlü propagandamızın da işçi-emekçilere özünde anlatmaya çalıştığı işte bu tek seçenek, yani kendi cylemli kalkışmalarıydı. Onlara, henüz

göremedikleri alternatifi, yani kendi sınıf güçlerini göstermeye çalıştık.

Tablonun gösterdiği bir başka gerçek ise, işçi ve emekçilerin, sömürü düzenine karşı ve kendilerinden yana olana ne kadar sıcak yaklaşabilecekleridir. Her ne kadar bunun, devrimci çalışmanın tamamını bağlaması gerektiği düşünülebilirse de, seçimlere ilişkin çalışmanın çok daha açık ve somut gerçekler üzerinden yürütülüyor olması, sistemin karşı propagandayla yanılsamalar yaratmasına pek imkan bırakmıyor. Çünkü düzen ve parlamentosu ile partileri hakkında söylediklerimiz, nihayetinde, günlük yaşamın somutluğunda hergün doğrulanan şeylerdir.

Seçim çalışmamızın temel eksenini burjuva parlamenter sistem ile partilerinin teşhiri ve devrim ve sosyalizmin propagandası oluşturmakla birlikte, güncel-somut kazancımız, işçi-emekçi kitlelerle sıcak temas noktalarımızın artması, bağlarımızın kuvvetlenmesi, mevzilerimizin genişlemesi ve kadroların bu alanda eğitimi oldu. Adayın bulunduğu iki il önde gelmek üzere, bu çalışma boyunca bir dizi yeni mevzi kazandık. Artık daha kolaylıkla girdiğimiz yeni fabrika, ocak ve işletmeler var. Buralarda kurulmuş yeni işçi ilişkileri var. Daha önemlisi, bu ilişkileri kurma-geliştirmede önemli deneyimler edinmiş kadrolarımız var. Seçim çalışmasının temel bir ayağını oluşturan sözlü ajitasyon/propaganda, genç kadroların işçi-emekçi kitlelerle ilişkide zorlanma alanlarını aşmalarında önemli bir işlev gördü. İşçi ve emekçilerle yüzyüze temas, hem kendi görüş ve önerilerini anlatma, hem de karşındakini dinleme ve anlama yetilerini geliştirdi. Sınıfın öğretmeni olmadan önce öğrencisi olmanın ne anlama geldiğini, kendi deneyimleriyle öğrenmiş oldular.

Seçimlerde yürüttüğümüz çalışma bize önemli deneyim ve mevziler kazandırmış olsa da, "yeterli" bulmuyoruz. Sermayenin sömürü düzenini başına yıkıp, yerine işçi sınıfının sosyalist iktidarını kurana kadar da yaptığımız hiç bir şeyi yeterli bulmayacağız. Biz en verimli çalışmamıza bile böyle bakıyoruz. Oysa düzenin penceresinden bakıldığında, en küçük çalışma dahi bir ayaklanma girişimi gibi görülebiliyor. Asla "yeterli" bulmadığımız seçim çalışmamız sırasında da, düzenin devrimden duyduğu korkuyla defalarca karşılaşmış olduk. İstanbul'da ev ev dolaşarak anti-propagandamızı yapmaya çalışan, seçim çalışması yürüten yoldaşlarımızı gözaltına alan, işkenceden geçiren kolluk güçleri sergiledi bu korkuyu. Kocaeli'nde bağımsız-sosyalist adayımızın başvurusunu reddeden seçim kurulu sergiledi. Gebze'de "bildiriler dağıtıyorlar, düzen partilerine oy vermeyin diyorlar, biz düzen partisi değiliz" diyen CHP adayı sergiledi. Ve nihayet seçim çalışmasının son günlerinde temsilcimizi ve bir okurumuzu gözaltına alıp tutuklayan Zonguldak polisi ve savcısı sergiledi.

Çalışmamız ve etkimiz arttıkça düzenin korkusunun da büyüyeceği açıktır. Görevimiz seçim çalışmasından kazandığımız mevzileri daha da genişletmek, düzenin korkularını büyütmek ve nihayet gerçek kılmaktır.

Esenyurt seçim çalışmaları

Seçim kampanyasına ilişkin perspektifimizi işçi/emekçilere ulaştırabilmek için, işçi semtlerini, DKÖ'leri, fabrikaları ve fabrika servislerini bulduğumuz her alandan kuşatmaya yönelik bir çalışma hedefledik. Ayrıca sermayenin işçi/emekçiler başta olmak üzere kendine muhalif her kesim üzerindeki giderek pervasızlaşan saldırılarına karşı, "1 Mayıs'ta alanlara", "işçi platformlarına" çağrısıyla bütünleştirdik. Bulduğumuz bölgede jandarmanın yoğun ablukası seçimlerle birlikte bir kat daha arttı. Hedeflediğimiz 11 semt dağıtımından biri dışında hepsini gerçekleştirdik. Fabrika ve servis dağıtımlarında da bir aksama olmadı.

Dağıtım yaptığımız semtlerden gözlemler

Hemen hemen her semtte ilgiyle karşılaştık. Akşamları dışarıda bulunan insanlarla konuşma fırsatımız oldu. Semt dağıtımlarımıza, zaman zaman o semtte oturan gençler de katıldı. Dağıtımlar sırasında düzen partilerini teşhir eden konuşmalar, sohbetler gerçekleştirdik. Bu sohbetler sonucu çalışma yaptığımız semtlerdeki işçi ve emekçilerin düzenden hiçbir beklentilerinin olmadığı gözlemlerimiz arasındaydı. Ya da, "yine şu belediye başkanı veya şu parti gelsin çünkü bu kadar zaman yediler, şimdi bir daha gelirlerse az yerler, yeni gelen ilk baştan yemeye başlayacak, daha kötü olacak" söylemleriyle avunuyorlardı. Evine gittiğimiz yaşlı bir ana, "aşağı yukarı yüz yaşını aşıyorum. Şimdiye kadar hiçbirinin diğerinden farkını görmedim. Seçimler için kapıma gelen partileri kovuyorum. Hiç birine oy vermeyeceğim." diyerek, bizi desteklediğini söyledi. Eşi işçi olan bir ev kadını da, "seçime giren partilerin hepsi soyguncu, oy zamanı bizleri hatırlayıp, bir daha kapımızı çalmıyorlar. Bunlara oy vermek, sömürüyü katmerleştirecek. O yüzden boş oy atacağım" sözleriyle bizi destekleyeceğini söyledi. Bindığımız otobüslerde de seçim üzerine konuşmalar yaptık. Tartışma ortamı yaratmaya çalıştık.

İşçi servisleri, fabrikalar

Bir dizi serviste dağıtımlarımız oldu. Bazı fabrikalarda faşist "işçilerin" müdahalesiyle karşılaştık. Fakat bu müdahale dağıttığımız materyalleri işçilerin ellerinden almakla sınırlı kaldı. Genel olarak fabrika ve işçi servislerinde dağıtımlarımız iyi geçti. Buralarda yaptığımız ajitasyon ve propagandanın işçileri etkilediği, bizi desteklediklerini söylemelerinden belli oluyordu.

Afiş-Pul-Kuş çalışması

Özellikle afiş çalışmasını dışta tutarsak pul ve kuş gibi materyallerimizi de kullandık. Afiş ve pul çalışması, devletin yoğun kuşatması nedeniyle sınırlı kaldı. Bu çalışmalarda sık sık anında jandarma devriyesinin gelmesi, zaman zaman da silahlı saldırılarıyla karşılaştık.

Bulduğumuz bölge itibarıyla diğer devrimci yapıların çalışmasıyla ne karşılaştık ne de duyduk. Biraz da bölgede tek devrimci çalışma olması nedeniyle dikkat çeken ve sermayenin faaliyetimizi boğmaya, olabildiğince sınırlamaya/kayıp verdirmeye yönelik saldırılarını hemen tümüyle boşa çıkardık.

Seçim çalışmasının dersleri kazandığımız mevzileri

Seçim İrtibat Bürosu'nun açılış şenliği

18 Nisan seçimlerine yönelik çalışmanın bir ayağı olan seçim irtibat bürosunu emekçilerin yoğun olarak oturduğu 1 Mayıs Mahallesi'nde tutmak için harekete geçtik. Amacımız düzen partilerinin giremediği, reformist partilerin yaygın bir faaliyet yürüttüğü, devrimcilerin ise ilgisiz kaldığı bu seçim döneminde devrimci bir odak yaratabilmektir. Öncelikle seçim irtibat bürosunun merkezi, mahalle sakinlerinin ilgisinin yoğun olacağı bir yerde olmasına özen göstermeliydik. Bu yüzden son durak civarında bir binada yer bulduk. Kısa sürede seçim irtibat bürosunu işler hale getirdik. Ardından hem büronun açılışı hem de aday tanıtımı için, şenlik tarzı bir toplantı düzenlemeyi kararlaştırdık. Bunun için 11 Nisan Pazar gününün uygun olacağını düşünerek hazırlıklara başladık. Bu çerçevede bağımsız-sosyalist adayımızı tanıtan bir pankartı büromuza astık. Bununla birlikte düzenin teşhirini ön plana çıkartan ve çözümün devrimde, kurtuluşun sosyalizmde olduğunu belirten duvar panoları hazırlayarak büromuzu renklendirdik. Şenliğimizin olacağı 11 Nisan günü HADEP'in de mahallede bir şenlik düzenleyeceğinin haberini daha önceden almıştık bu yüzden şenliğimizi onunla kesişmeyecek bir zamanda yapmayı ve HADEP'in şenliğine de destek vermeyi planladık. Şenlik günü gün boyu büromuzdan mahalleye müzik yayını yaptık. Şenliğimizi de saat 16:30 sıralarında başlattık. Bir yoldaşımızın seçimlerde bağımsız sınıf tavrının alınması ve bununla bağlantılı tarzda bağımsız-sosyalist adayın çıkartılması konusunda yaptığı açılış konuşmasından sonra gene yoldaşların hazırladığı müzik ve şiir dinletisi sunuldu. Bağımsız-Sosyalist adayımız Fatma Ünsal'ın konuşması büyük bir coşkuyla karşılandı. Bunun ardından Ozan Abbas'ın müzik dinletisi ilgi ve coşkuyla dinlendi. Dinletinin ardından tek bir program etrafında birleşen düzen partilerinin karşısına işçi sınıfının devrimci partisinden ve programının çıkarılması, düzen partilerinden hesap sorulması ve yürütülecek mücadelenin işçi sınıfının birlik ve mücadele günü olan 1 Mayıs ile birleştirilmesi ekseninde bir tartışma yaptık.

Şenliğimize katılımın az olmasına rağmen gerek tartışmanın içeriği gerekse de yapılan tartışmalara katılım açısından oldukça anlamlı ve iyi bir ortam yarattı.

Yaptığımız şenlikten seçimlere kadar olan süreç içerisinde büromuzu genelde açık tutarak etkin bir şekilde kullanmaya çalıştık.

Ümraniye/Kızıl Bayrak

Bağımsız sosyalist adaya tepkiler...

18 Nisan seçimlerinde bağımsız sınıf tutumumuzla bağlantılı olarak İstanbul 1. Bölgede bağımsız sosyalist milletvekili adayı çıkardık. Ümraniye bölgesinde de adayımız üzerinden sermaye partilerinden hesap soran ve düzenin teşhirini devrim ve sosyalizm propagandasıyla birleştiren bir çalışma sürdürdük.

Genel ve yerel seçimlerin birarada olduğunu düşünürsek, bir dizi bağımsız aday çıktı. Örneğin, Ümraniye bağımsız belediye başkan başkan aday

bölgenin en zengin insanlarından biriydi. Keza alanda başka bağımsız milletvekili adayları da vardı. Bizim üzerimize düşen sorumluluk, bağımsız sınıf tutumumuzla komünist hattımızı hem siyasi partilerden, hem de kişisel rant/çıkar peşinde koşan şahıslardan ayırabilmektir.

Bağımsız-sosyalist aday üzerinden kitlelerle diyaloglarımızda farklı farklı tepkiler aldık. Genel seçimlerde düzen partilerinin hemen hemen hepsinin denenmiş/yıpranmış olması üzerinden doğan tepki ve umutsuzluğun etkisiyle, "Bu partilerin yapabileceği birşey yok. Hepsini denedik, sıra bağımsızlarda" yönlü düşüncelerin karşısına, bağımsız-sosyalist adayın seçilmesinin çözüm olamayacağı, sorunlarının çözümünün kişilere havale edilemeyeceği, hakların ancak mücadeleyle kazanılabileceği, kurtuluşun devrimde ve sosyalizmde olacağı yanıtıyla çıktık.

Sola yakın insanların ise belli sol partilerin şu dönemde %10 barajını aşamayacaklarını ve parlamentoya girebilmek için (baraj problemi yoksa) bağımsız-sosyalist adayın desteklenmesi gerektiği.

Düzen partilerinden umudu kalmamış kitle üzerinden aldığımız tepkilerse, genel seçimlerde boş oy yada varsa bağımsız adayı destekleme, yerel seçimlerde ise Adnan Polat'ı desteklemek şeklinde gelişebiliyordu.

Çalışma yürüttüğümüz yerlerde sosyal-reformistlerin etkinliklerinin yoğun olduğunu düşünürsek, bunlardan da belli tepkiler aldığımızı söyleyebiliriz. Büyük çoğunluk ise bağımsız adayı gereksiz, oyları bölücü (hatta kimilerine göre "egoları tatmin edici") olarak değerlendirildi.

Devrimci hareket seçimler sürecine son derece ilgisiz kaldığı oranda, bizim yaptığımız çalışmanın belli ilgi uyandırdığından bahsedebiliriz. Ancak bu ilgi mesafeli, eleştirmeyen, suskunluğu içeren, yer yer de olumlayan bir tarza dönüştü.

Tüm seçim boyunca bizim kitlelere götürdüğümüz adayın aslında tek bir kişi (bağımsız aday) olarak algılanamayacağı, düzenin partileri ve tekleşmiş programları karşısında 1 tek kişinin bile devrimi-devrimci programı temsil ettiğinin propagandasını yaptık.

Kızıl Bayrak/ Ümraniye

Kartal seçim çalışması

Tek-iz dağıtımı:

İlk kez fabrika dağıtımına çıkıyorum. Deneyimsizim. Dağıtımdan önce yoldaşlarla bu konu hakkındaki bilgi alış verişinde bulundum. Planladığımız şekilde fabrika çıkışına yetiştik. Biraz bekledikten sonra işçiler çıkıp servislere yönelmeye başladılar. Diğer yoldaşla görev dağılımı yaptıktan sonra gitmem gereken servise girdim. Serviste hem dağıtım yapıyorum, hem de kısa kısa konuşmalar. "Bağımsız sosyalist devrimci adayımızın seçim bildirgeleridir. Düzen partilerini değil, kendi sosyalist adayımızı destekleyelim." Bunları konuştuktan sonra çok önceden tanıdığım işçi arkadaş gülümseyerek ne dağıttığımızı sordu. Bağımsız sosyalist

adayımızın bildirgeleri olduğunu söyledim. "Bana biraz ver, diğer arkadaşlar birazdan gelir onlara ben vereyim" dedi. Ben mutlulukla tabi diyerek bir miktar verdim. Öbür fabrikadaki işçilerin çıkışı için acele etmemiz gerekiyordu. Bu yüzden düşündüğüm kadar olmadı ama işçilerin bize ilgiyle/dostça yaklaşması oldukça sevindiriciydi.

Erzincan Mahallesi dağıtımı:

Elimizdeki materyallerin çok az olması nedeniyle (200), hedefimiz bir emekçi semti olan Erzincan Mahallesi'ndeki kahvelerdi. Dağıtım için yola koyulduk. Hedeflediğimiz kahveleri dolaştık ve materyallerimizi ulaştırdık. Umduğumuz ortamı bulamayınca fabrikalara ve semte yöneldik. Emekçilerin evlerine ulaştırdıktan sonra bazı tekstil ve metal fabrikalarına dağıtım yaptık. Bazı fabrikaların kapalı olması ve materyallerimizin sınırlı olması nedeniyle bu çalışma biraz sınırlı kaldı.

Gülsuyu dağıtımı:

Çeşitli aksaklıkları aştıktan sonra nihayet, "sermaye partilerine oy verme hesap sor, çözüm ne seçimde ne mecliste, çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde! Bağımsız devrimci sosyalist adayları destekle" adlı seçim bildirgelerimizi dağıtmaya başlıyoruz. İlk olarak sokakta karşılaştığımız işçi ve emekçilere veriyoruz. Girdiğimiz bütün sokaklardaki evlere, evlerinin önünde çay içip sohbet eden insanlara ulaştırıyoruz. Bildirgelerimizi ulaştırdığımız herkes bize ilgiyle yaklaşıyor, aldıktan sonra teşekkür ediyorlardı. Bazılarıyla daha fazla konuşma şansımız oldu. Evinin önünde oturan bir aileye materyalimizi uzatıp, "Bağımsız sosyalist adayımızın bildirgesi" diyorum. "Ya öyle mi, alabilir miyim?" diyor ilk uzattığım. Diğer bayan, "canım bana da verir misin?" diyor. Bizleri böyle yakın karşılamalarına doğrusu çok

sevinmişim. Hemen konuşmaya başladım.

"Bizim adayımız diğer düzen partileri gibi boş vaatler vermiyor. Bağımsız sınıf politikalarını iletiyor sizlere. Çözümü ne seçimde ne mecliste arıyoruz.

Bizim amacımız işçi sınıfının ve emekçi halkın bağımsız adayının desteklenmesi.

Yani kendileri için bir sınıf olmaları. Bugüne

kadar sermaye partileri bize

hiçbirşey vermedi.

Bundan sonra da vermeyecektir." Aileden bir

erkek, "Valla yiğenim haklısın. Ama ne yapalım, görüyorsun halimizi işte"

diyor. Biz de, "ancak beraber olursak

kazanabiliriz" deyip

dağıtıma devam ediyoruz. 1000 kadar

materyal hedef

alanımızda tükendi. Hemen

hemen ulaşmadığımız yer kalmadı. Dağıtım

yle sürece yüklenelim, genişletelim!

bitirip görevimizi yapmanın mutluluğuyla uzaklaştık. Daha sonra iki yoldaşımızın semtten ayrılamadan gözaltına alındığını öğrendik.

Tuzla Deri Organize Sanayi'ndeki direniş çadırlarına dağıtım:

Tuzla'da yaklaşık 16 direniş çadırı vardı. Materyallerimizi buna göre hazırladık. Dağıtıma ilk çadırdan başladık. Bir yandan da, *"İşçi sınıfının bağımsız sosyalist adayının seçim bildirgesini getirdim arkadaşlar. Okuduğunuzda daha net anlayacaksınız bizi. Biz işçi sınıfının iktidarını, sizlerin iktidarını hedefliyoruz. Hiçbir düzen partisine oy vermeyelim. Onların yıllardır bize çektiydikleri açlığın, yoksulluğun, sefaletin hesabını soralım"* türünden sözlü propaganda yürütüyorduk. Diğer çadırdaki arkadaşlar da ilk çadırdalardı. Materyallerimizi her ikisine de ulaştırdıktan sonra vedalaşarak diğer çadıra yöneliyoruz. Materyallerimizi verirken seçimlerle ilgili ne düşündüklerini soruyoruz. "Sermaye partilerinden hiçbir beklentimiz yok. Burda da onlara karşı direniyoruz" diye yanıtlıyorlar bizi. Kısa bir konuşmadan sonra diğer çadıra yöneliyoruz. İçeri girdiğimizde oldukça sıcak karşılanıyoruz. Bize çay ikram ediyorlar. Çay içerken koyu bir sohbetে dalıyoruz. İşveren direnişteki işçileri şikayet etmiş, "Çadırlarda PKK'lı var, bizi tehdit ediyorlar" gibi asılsız bir gerekçeyle. İşçilere sabahleyin çadırların yıkılabileceği haberi gelmiş. Kaymakam direniş çadırlarına gelip, patronların şikayetinin aslı olup olmadığını öğrenmek için gezmiş. Niçin burda olduklarını sormuş. Konudan konuya geçiyoruz. Seçimler giriyor araya. Bayan bir işçi "bunların hiçbir farkı yok, al birini vur ötekine. Geçen seçimlerde mahalle muhtarı bizim mahalleye pazar getireceğini söylemişti, getirmede. Sözde bizim mahallede terörist varmış, bomba falan atabilirlermiş, polis ona öyle söylemiş. Bu seçimlerde yine aday" diyor.

"Direniş siyasi partilerden ziyaret oluyor mu?" sorumuzu, "İlk günlerde oldukça yoğunlardı. Şimdi ses seda yok. Geçenlerde Radikal gazetesi geldi, bunlar da sermayeye hizmet ediyorlar. Benimle o kadar konuştular, sorunlarımızı en ince ayrıntısına kadar anlattım. Ertesi gün baktım yayınlamamışlar." diye yanıtlıyor. Bayan işçi yeniden söze girerek, "Arkadaşlar bizim dostlarımız sosyalist basın. Bakın öbürlerine, konuştuk konuştuk hiçbir şey yok. Bizimle gerçekten ilgilenen, sesimizi duyuran onlar, bunun ayrımını iyi yapmalıyız" diyor. Konuşma için teşekkür ettikten sonra başka bir çadıra geçiyoruz. Oradaki arkadaşlar, "jandarmanın geldiğini, önceki çadırdan bildirgeyi aldıklarını, bizi gözaltına alabileceklerini, bir an önce gitmemiz gerektiğini" söylüyorlar. Bunun üzerine bölgeden ayrılıyor. Fakat bunun nedeni gözaltına alınmaktan çekinmemiz değil, çalışmamızın bundan sonrasını riske atmamak, daralan zamanda planladığımız çalışmayı bitirmek isteydi.

Kızıl Bayrak/Kartal

Gebze'de seçim çalışmalarımız

Seçimlere ilişkin yürüttüğümüz siyasal çalışmalarımızın ana eksenini düzenin teşhiri ile

devrim ve sosyalizm davasının propagandasının geniş kitlelere ulaştırılması hedefi oluşturdu. Kitlelerin seçimler vesilesiyle politikaya ilgisinin arttığı bu dönemi, bu temel hedefi gözetken, pratik, politik çalışmaları ortaya koyan bir faaliyetle örgütlemeye çalıştık.

Çalışmalarımızı daha çok işçi emekçi semtleri ile çeşitli işletmeler üzerine yoğunlaştırdık.

Gebze belediye işçilerinin, sendikada yaptıkları seçimler gündemli bir kaç tartışma sohbetine biz de katıldık. Tartışmalarda, işçilerde oldukça yaygın olan, "yerelde CHP adayının desteklenmesi, genelde ise sermaye partilerine oy vermeme" eğilimini kırmaya çalıştık. Kendi sınıf çıkarlarını gözetmelerini, yerelde ve genelde kendi bağımsız sosyalist adaylarını desteklemelerini, adaylarının olmadığı koşullarda da sermaye partilerine ve adaylarına oy vermemelerini propaganda ettik. Tüm burjuva partileri gibi CHP'nin de düzen partisi olduğunu çeşitli örneklerle anlatmaya çalıştık. Yanısıra, burjuvazinin sınıfa dönük kapsamlı saldırıları (özellikle, işten atılmalar, sendikasılaştırma vb.) ile faşist devletin yoğunlaşan baskılarını, Kürt ulusuna yönelik şovenist kampanyayı da gündeme getirerek işçilerin dikkatini gündemdeki bu sorunlara da çekmeye çalıştık.

Belediye işçilerinden başka, Umut tekstil, Hisar Çelik, Kent, Arçelik ve çeşitli marjinal işlerde çalışan işçilerle de bu yönlü sohbet imkanları bulduk.

Seçim çalışması kapsamında Emek Mah. ve Erişler'de çeşitli evler ziyaret edildi. Kimi evlerde 10'a yakın insanın bulunduğu ortamlarda düzen ve sermaye partileri teşhir edildi. Çeşitli semtlerde, özellikle CHP adayı için çalışma yürüten gençlere, enerjilerini burjuva partileri için değil devrim ve sosyalizm için harcamaları gerektiğini anlatmaya çalıştık. Gerek evlerdeki bu toplantılarda, gerekse de çalışmanın genelinde propaganda/sohbet imkanı bulduğumuz emekçilerle sıcak ilişkiler yakaladık.

Sözlü propagandanın yanısıra, seçim çalışmalarında yazılı materyallerimizle ajitasyonu da etkin bir şekilde yürütmeye çalıştık.

"Sermaye partilerine oy verme!" başlıklı bildirilerimizi. Korkakdere, Emek, Erişler, Yeni Mahalle, Mudurnutepe, Cumhuriyet Mahallesi ile Adıyavuz Mahallesi'nin bir bölümüne toplam 2000 adet ulaştırdık. Yine aynı bildirilerimizi, sendika şubeleri ile Gebze belediyesi ve Umut tekstil işçilerine, çok yaygın olmasa da ulaştırmaya çalıştık.

"Çözüm ne seçimde ne mecliste, çözüm devrimde ve sosyalizmde" başlıklı bildirgelerimizi bildirileri ulaştırdığımız semtlerle birlikte 6 kahveye ulaştırdık. Militer dağıtım kahvedeki emekçilere yönelik sözlü propagandalarla birleştirdik.

Yine aynı bildirgemizi HADEP Güzeltepe belde teşkilatının düzenlediği kitlese miting ve kahve toplantısına ulaştırdık. Mitingden dağılan insanlara elden ve sözlü propaganda eşliğinde verdik. CHP toplantısından dönen ve büyük çoğunluğu yoksul emekçiler olan kalabalık bir kitleye yüksek sesle ajitasyon konuşması yaparak bildirgelerimizi dağıttık. Kimi gençlerin "bizleri bölüyorsunuz" yönlü karşı çıkışlarına, kitleyi düzen partilerinin peşinden gitmemeleri gerektiği, kurtuluşlarının devrim ve sosyalizmde olduğu yönlü konuşmalarla cevap verdik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ajitasyon konuşmalarımız bir kaç sokakta yankılandı, kapı dışına çıkan emekçilere bildirgemizi vererek, düzeni teşhir eden sözlü propagandamızı sürdürdük. Gerek bildirge dağıtım esnasında, gerekse de kahve konuşmalarında bir iki olumsuz tepki dışında genel olarak olumlu tepkiler aldık. CHP belediye (Güzeltepe belde) başkan adayının; "sağda solda kağıt dağıtıyorlar, sermaye partilerine oy vermeyin diyorlar, biz sermaye partisi değiliz" yönlü konuşmaları, düzen partilerinin çalışmalarımızdan duyduğu rahatsızlığı ve etkisini de gösteriyordu.

Seçimler üzerine yürüttüğümüz siyasal faaliyetin, planladığımız ve arzuladığımız düzeyde yürütmek de, işçi-emekçiler üzerinde politik bir etki bıraktığını düşünüyoruz.

Kızıl Bayrak/Gebze

Ankara'da seçim çalışmalarımız

İşçi sınıfı ve emekçilerin üzerindeki sömürsünü gün geçtikçe arttıran sermaye ve onun yordakısı düzen partileri, bu sömür zincirlerini meşrulaştırmak için tek bir vücut olarak seçimlere hazırlanırken, bizler de sermaye partilerine ve çürüyen düzenine karşı her alanda yoğun/kapsamlı bir politik-pratik faaliyet yürüttük. Bu alanların birini ve en önemlisini fabrikalar oluşturuyordu.

Önceden belirlemiş olduğumuz bir metal fabrikasına 4 yoldaş gittik. 2 yoldaşın daha önce fabrika pratiği hiç yoktu, ve bu yüzden heyecanlıydılar. Bu heyecan çekinmekten gelen bir heyecan değil, sınıfla buluşacak olmanın verdiği bir heyecandı. Materyallerimizi aldık ve fabrikanın önüne geldik. Biraz erken gelmiştik işçiler çıkmamıştı, ortada 15-20 işçi vardı biz de çıkmalarını beklemeye başladık. Bu fabrikadaki işçilerin büyük çoğunluğu duyarlı olduğu için bize niye bekliyorsunuz diye gelip sormadılar. İşçiler çıkmaya başlamıştı, biz de 2 gruba ayrıldık. 2 kişi dışarda sözlü ajitasyon ve propaganda yapacak, 2 kişi de aynı şekilde servislerde dağıtım yapacaktı. Ve seçim bildirilerimizi dağıtmaya başladık. "Senclerdir işçilerin, emekçilerin oylarını toplayarak paralarına para katan sermaye partilerine verilecek oyumuz yok, sorulacak hesabımız var. İşçi sınıfı gücünü sandıkta bu alçaklara gösterecektir" diyerek dağıtımımızı yapıyorduk. Bir çok işçi "hay ağzını yeyim yeğen, doğru söylüyorsunuz" diyordu. Bir çoğu "neredensiniz" diye soruyordu, bizde gururla "Kızıl Bayrak'tanız" diyorduk. Dağıtımımız çok rahat geçiyordu, oradaki öncü işçiler bize şuna da verin, şuna da verin diyor, bu bizi çok sevindiriyordu. İşçiler bize hiç tepki göstermemişti. Gösterdikleri tek tepki düzene karşı birikmiş olan öfkeleriydi. Dağıtımımız yaklaşık 15 dakika sürdü ve başarıyla bitirdik.

Sermaye partilerinin seçimlerle birlikte işçi ve emekçilere oynadığı kirli oyunları boşa çıkartmak ve çözümün seçimde değil sosyalizmde olduğunu, tek kurtuluşun bu olduğunu göstermek için mücadelemiz bundan sonra devam edecektir.

Sınıfa Karşı Sınıf
Düzene Karşı Devrim
Kapitalizme Karşı Sosyalizm!
Kızıl Bayrak/Ankara

Tuzla işçisi kararlılığını sürdürüyor!

Tuzla Organize Deri Sanayi'nde 13 Nisan 1999 Çarşamba günü Toplu İş Sözleşmeleri'nin tıkanması nedeniyle 12:00'den sonra iş bırakma eylemi oldu. Eylem üzerine işçilerle bir görüşme yaptık.

Kızıl Bayrak: Toplu İş Sözleşmeleri neden tıkanı?

Temsilci: Patron bizim talebimize karşılık 1 yıllığına %39 gibi komik bir rakam önerdi. Tabii ki bu öneriyi kabul etmedik. Bunun üzerine uyuşmazlık zaptı tutuldu. Zabıt iki taraflı (işçi-işveren) tutulması gerekirken, geçen yıllarda böyle olmuştu, bu kez tek taraflı olarak, yani işverenler tarafından tutuldu.

Kızıl Bayrak: TİS'lerin seyri nasıl olacak bundan sonraki süreçte?

Temsilci: Patronlar hiç yanaşmıyorlar, böyle giderse uzun sürecek.

Kızıl Bayrak: Şu anda bir karar alındı mı?

Temsilci: 15 gün sonra tekrar görüşülecek. Bir sonuç alabilmek için bir arabulucu var.

Kızıl Bayrak: Bugün öğleden sonra iş bırakma eylemi yaptınız, kaç kişi katılıyor?

Temsilci: Yaklaşık 1000 kişi.

Kızıl Bayrak: 15 gün sonraki görüşmeden de olumlu bir sonuç alamazsanız yine eylemlilikler yapacak mısınız?

Temsilci: Evet, mutlaka.

Kızıl Bayrak: Ne gibi eylemlilikler bunlar?

Temsilci: Genel greve çıkabiliriz. En yakın ihtimal bu görünüyor.

Kızıl Bayrak: Temsilciler toplantısını ne zaman düzenliyorsunuz, biraz bilgi verir misiniz?

Temsilci: Evet, her çarşamba günleri durum değerlendirmesi yapıyoruz temsilciler toplantısında. Bu hafta ayrıca Toplu Sözleşme'yle ilgili toplantı yaptık.

Kızıl Bayrak: Umarım iyi bir sonuç alırsınız. Söyleşi için teşekkür ederiz.

Kızıl Bayrak/Kartal

Tutuklanan Tuzla Deri işçilerinin 22 Nisan '99'da İstanbul İHD Şubesi'nde yaptığı basın açıklaması

BASINA VE KAMUOYUNA

21 Mart 1999 tarihinde Newroz kutlamaları bahane edilerek Tuzla'nın Aydınlı Mahallesi'nde jandarma karakolu tarafından kahvehanelerden ve sokaklardan bizleri toplayarak jandarma karakolunda toplu dayaktan geçirildik, çoğu arkadaşlarımız bacaklarından, kafalarından aldıkları darbeler sonucunda yaralandık. Üç saat ayaklarımız çıplak halde beton üstünde tutulduk.

24 saat Tuzla Jandarma Karakolu'nda fiziki işkencenin yanı sıra psikolojik baskılara maruz kaldık. Bayan arkadaşlarımıza cinsel taciz girişimlerinde bulundular.

Bizleri zoraki ifade vermeye ve jandarmanın hazırladıkları tutanakları imzalamaya zorladılar. Ama bu baskılara ve işkencelere rağmen ifade vermedik, tutanaklara imza atmadık.

22 Mart 1999 günü Tuzla Savcılığı'na çıkartılarak hukuka aykırı bir şekilde tutuklama kararı verilerek tutuklandık.

Erkekler Kartal F Tipi Cezaevine, bayanlar Bakırköy Kadın Çocuk Tutukevine konulduk. Cezaevi girişinde çıplak soyulduk. İlk iki gün birer ve ikişer kişilik hücrelerde tutulduk. Daha sonra dörder, altışar ve sekizer kişilik hücrelere konulduk. Arkadaşlarımızla tecrit bir şekilde yirmi altı gün bu koşullarda tutulduk. Ailelerimizin dışardan getirdikleri bütün yiyecekleri içeri almadılar.

Bizleri cezaevi kantininden ihtiyaçlarımızı karşılamaya zorladılar. Kartal F Tipi Özel Tutukevi Eskişehir'den sonra yeniden hayata geçirilen hücre tipi cezaevi konumundadır.

TÜM DEMOKRATİK VE AYDIN KAMUOYUNU DUYARLI OLMAYA ÇAĞIRIYORUZ.

Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesi'ndeki İşyerlerinde direnişte olan üyelerimize güvenlik güçlerinin saldırısı nedeniyle çıkan arbedede şube sekreterimiz ağır yaralandığı için şu anda hastahane yoğun bakımında.

İstanbul Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesi'nde çalışan deri işçilerini kapsayan ve 25 Şubat'ta başlayan Toplu Sözleşme görüşmelerinin Deri İşverenleri Sendikası'nın katı ve uzlaşmaz tutumu nedeniyle çıkmaza girmesi ve haksız yere işten atılan ve fabrikaların önünde çadırlarda direnişlerini sürdüren üyelerimize Güvenlik Güçleri (Jandarma) tarafından saldırılmış ve çıkan arbedede;

Şube Sekreterimiz Hasan SONKAYA ağır yaralanmış ve şu anda götürüldüğü hastahane yoğun bakıma alınmıştır.

Şube Başkanımız ise aşırı şekilde hırpalanmış ve ayakta tedavisi yapılmıştır.

Onlarca Deri İşçisi Sanayi Bölgesi çıkışlarında araçlarından indirilerek gözaltına alınmıştır.

Organize Deri Sanayi Bölgesi abluka altındadır ve birçok üyemiz irili ufaklı yaralanmış ve hastahane tedavi altına alınmıştır.

Basına ve Kamuoyuna Duyurulur.

TÜRKİYE DERİ- İŞ SENDİKASI
Basın Bürosu

Saldırıları boyutlanıyor!

Jandarma Tuzla'daki direnişçi işçilere saldırdı!

22 Nisan Perşembe akşamı saat 18:00 civarında Tuzla Organize Deri Sanayii'nde kurulu Ayaz Deri'nin işvereni, jandarma gözetiminde işyerinden mal çıkarmak istedi. Direnişçi işçiler ise buna karşı çıkarak malın çıkarılmasına izin vermediler. Ayaz Deri işverenin Deri-İş Şube Sekreteri Hasan Sonkaya'yı hedef göstermesi üzerine jandarma işçilere saldırdı. Direnişçi işçiler ve jandarma arasında çıkan çatışma sonucu iki direniş çadırları yıkılmış, birçok işçi yaralanmıştır. Deri İş Sendikası'nın yaptığı basın açıklamasında Şube Sekreteri Hasan Sonkaya'nın ağır yaralı olduğu ve hastanede yoğun

bakıma alındığı, Şube Başkanı'nın hırpalandığı ve ayakta tedavi edildiği ve onlarca direnişçi işçinin sanayi bölgesi çıkışında araçlardan indirilerek gözaltına alındığı bildirilmiştir. Organize Deri Sanayi halen abluka altındadır ve yaralanan işçiler hastanede tedavi altına alınmıştır.

Sermayenin sınıfa yönelik bu ve benzeri saldırılarını püskürtmenin yolu, birleşik mücadeleden geçmektedir. Bu saldırıların hesabını sormak için, 1 Mayıs'ta alanlara!

İşçi sınıfı savaştacak, sosyalizm kazanacak!

ERSA işçisi direnişini sürdürüyor...

ERSA işçisine!

Emek-sermaye çelişkisinin her geçen gün biraz daha devleştiği, derinleştiği coğrafyamızda, işçilik tanımının köleliğe, emek tanımının ise 'ucuz iş gücü'ne indirgendiği açıktır.

İşçi köle olmalıdır çünkü düzen işçinin sormasını, reddetmesini, karar mekanizmasının içinde fiilen yer almasını kaldıramayacak kadar çürümüş, koflaşmıştır.

Emeğinin, alınterinin karşılığı verilmeyecektir. İşçiye sefalet ücretinin altında ücretler layık görülecektir. Zenginliğe zenginlik katmanın tek yolu, en az miktarı vererek, pastadan en büyük payı kapabilmek, daha fazlasını elde etmek değil midir?

Süregelen bu bilindik gerçekliklerden sonra bir de son dönemdeki 'ekonomik kriz'in faturası işçi-emekçi yığınlar çıkartılıp, pek çok işçi sanki yaşama hakları, gelecek umutları olmayan birer nesneymiş gibi işten atılıyor. Sinirler gerildi ve bazı atölye ve fabrikalarda direniş hatları örülmeye başladı.

DİSK'in bir kolu olan Birleşik Metal-İş Sendikası'na bağlı ERSA işçileri de bu direniş hattında yer aldılar. 15 Nisan Perşembe günü düzenledikleri basın açıklamasına katılmak üzere biz de Sincan Organize Sanayi Sitesi'ne gittik. Atölye önüne vardığımızda henüz direnişçilerden başka hiçkimse yoktu. Bilgi almak üzere işçilerden biriyle diyaloga girdik. Fakat konuşma başlar başlamaz (sözlü bir müdahale olmaksızın) 4-5 sivil kamera tarafından bir adımlık mesafeden görüntülenmeye başladık. Bu sırada işçiler yarım ay şeklinde halkalanmışlardı. Biz konuşmaya içlerine girerek devam etmeyi uygun bulduk. 10-15 dakika sonra sivil faşistlerden biri 'işçilerin arasından çıkmamızı ve uzak bir yerde durmamızı' söyledi. Bu tehditvari uyarıya karşılık cevabımız net oldu. Böyle bir harekete gerek duymadığımızı, yerimizi değiştirmeyeceğimizi belirttik ve konuşmamıza devam ettik. Bu süreçte direnişçi ERSA işçilerinin yiğitçe davranarak, yanımızdan ayrılmak, konuşmamak gibi hiçbir gerilemede bulunmamaları özellikle dikkatimizi

çekti.

Bu noktaya kadar işçilerle diyalogumuz şöyle gelişti:

Kızıl Bayrak: Bu direnişe ne zaman başladınız?

Direnişçi işçi: 10 Mart'ta 18 arkadaşımızın işten çıkarılmasıyla başladık.

Kızıl Bayrak: Atölyede kaç kişi çalışıyordu? Tamamı bu girişiminize destek verdi mi?

Direnişçi işçi: 37 kişi çalışıyordu. Şimdi 37'miz de buradayız. İşe devam eden sadece 4-5 taşeron kaldı.

Kızıl Bayrak: Bu eyleminiz hangi eksende yürüyor?

Direnişçi işçi: Oturma eylemi yapıyoruz. Bayramda da bir kopuş yaşanmadı. Gereken yerlerle sürekli haberleştik.

... (sivil faşistin müdahalesi...)

Kızıl Bayrak: Peki Sincan Organize Sanayi'de kaç işyeri var?

Direnişçi işçi: 150 kadar.

Kızıl Bayrak: Onlardan nasıl tepkiler aldınız? Size omuz verener oldu mu?

Direnişçi işçi: Direnişimiz boyunca diğer yerlerde çalışan işçiler, sürekli gözleri korkutularak işveren tarafından cendereye alındı. Karşı atölyede (Gergenler) çalışan bir işçi kardeşimiz bize su getirdiği, bir diğeri ise selam verdiği gerekçesiyle işten atıldı. İşveren bilinçli insanları fabrikasında, atölyesinde istemiyor.

Kızıl Bayrak: İşten atılan bu işçilerin çalışma arkadaşları tavır birliğine girerek herhangi bir tepkide bulunmadılar mı?

Direnişçi işçi: O arkadaşlarımız sendikali değiller. Bu tür olaylarda hemen birleşip müdahale edemiyor, hesap soramıyorlar. Dolayısıyla yapılan haksızlık işverenin sermaye sahibinin yanına kalıyor.

Kızıl Bayrak: Direnişinizin boyunca ne tür baskılara maruz kaldınız?

Direnişçi işçi: 13 Nisan'da toplu bir şekilde gözaltına alındık. 1 gece tutulduktan sonra bırakıldık. Ama bu olay hiçbirimizi direnişi sürdürmekten alıkoyamadı. Haklarımızı geri alana kadar eylemimizi sürdüreceğiz.

Kızıl Bayrak: Teşekkürler.

Bu diyalogdan bir süre sonra, DİSK, Emekli-Sen, Nakliyat-İş, Emekli-Sen Keçiören şubesi, Sincan Emeğin Partisi İlçe Örgütü, Alınterimiz gazetesi ve Genel-İş'ten

temsilciler de atölye önüne geldiler.

Basın açıklamasına başlandı.

Konuşmalar; sorunun masa başında çözülme gerekliliği, Anayasa'da temel hakların teminat altına alındığı, istemlerin bu hakların geri alınması boyutunda olduğu vb. konular ekseninde dönerken, DİSK Ankara temsilcisi Tayfun Görgün'ün basın açıklamasına katılamaması ise Tavşanlı'da süren baskılar ile gerekçelendirildi. (Tavşanlı, Tunçbilek bölgesinde; Özdoğanlar, Özerdemler, Bar ve Tarhan Ltd. Şti.'lerinde çalışan ve Dev Maden-Sen'e bağlı 1000 kadar işçi; Nisan ayında yapılan ücret ayarlamalarını, 10-12 saatlik çalışma sürelerini ve senelik-haftalık izinlerin verilmeyişini protesto etmek amacıyla direnişe geçtiler. Şu sırada grevi tek başına Özerdemler Ltd. Şti. işçileri taşıyor.)

Basın açıklaması süresince "İşçi kıyımına son!", "ERSA işçisi yalnız değildir!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "İşçiler birliğe örgütlü mücadeleyle!" sloganları atıldı.

ERSA işçileri şahsında tüm işçilere sesleniyoruz;

T.C. Anayasasının insanların temel haklarını teminat altına aldığı söyleniyor. Peki biz anayasada verildiği söylenen bu hakların kanunlarla kısıtlanarak bir 'hiç' haline getirildiğinin; örneğin, bir grev hakkının lokavtla tehdit edildiğinin farkında değil miyiz?

Bugün içinde bulunduğumuz ekonomik sistemin, kapitalizmin faturası; kriziyle, enflasyonuyla, değer düşürümüyle, yani tüm çürümüşlüğü ve koflaşmışlığıyla işçi-emekçi yığınlar ödettiriliyor mudur?

Bugün bazı haklarımızı anayasanın belirlediği sınırlar çerçevesinde elde ettiğimizi düşünelim. Yarın yine aynı anayasayla bu haklar elimizden alınmayacak mıdır?

Bizler gerçekten de işçilerin birliğinin sermayeyi yenmesini istiyorsak haklarımızı düzenin kıstasından kurtarmalı, mücadelemizi farklı platformlara taşımamız. Unutmayalım; işçi sınıfı, egemen sınıfın yasalarından medet umamaz. Çünkü onun kurtuluşu kendi ellerinden olacaktır!

Tek yol devrim, kurtuluş sosyalizm!

Kızıl Bayrak/Ankara

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDPK Eleştirisi)
2. Baskı 300 000 TL.
3. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi) 650 000 TL.
3. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi) 175 000 TL.
4. Devrimci Harekette Reformist ... Eğilim (Tük.) 500 000 TL.
5. Teori ve Program Sorunları (Tükendi) 750 000 TL.
6. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tük.) 250 000 TL.
7. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi (Tük.) 600 000 TL.
8. Bir Gün Bile Yaşamak (Tükendi) (Roman: O. İyler) ... 1.400 000 TL.
9. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar 550 000 TL.
10. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) 700 000 TL.
11. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi ... 700 000 TL.
12. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tük.) 350 000 TL.
13. İş Yazışmalar/İş Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık (Tükendi) 400 000 TL.
14. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tük.) 550 000 TL.
15. Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler 650 000 TL.
16. Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler 850 000 TL.
17. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar (Tük.) 450 000 TL.
18. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı (Tükendi) 550 000 TL.
19. Gebze Direnişinin Ardından 175 000 TL.
20. 20 Temmuz Dersleri (Tükendi) 175 000 TL.
21. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı (Tükendi) 250 000 TL.
22. "İşçilemek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratinin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı 250 000 TL.
23. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler 650 000 TL.
24. Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z. Ekrem'e Cevap) ... 450 000 TL.
25. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 750 000 TL.
26. Demokratizmi Savunmanın Sınırları 200 000 TL.
27. EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine (Tükendi) 250 000 TL.
28. Partileşme Süreci-1 Perspektifler ve Değerlendirmeler 650 000 TL.
29. Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt 650 000 TL.
30. Demokrasi ve Devrim 750 000 TL.
31. Bağımsızlık ve Devrim 1 000 000 TL.
32. Demokrasi, Devrim ve Oportünizm 1 000 000 TL.
33. Ulusal Sorun ve Devrim 1 250 000 TL.

Sermayenin korkusunu 1 Mayıs'ta gerçeğe çevirelim!

Sermaye sınıfının en büyük korkusu toplumsal muhalefetin yükselmesidir. Öylesine ki, kitle hareketindeki en küçük bir kıpırdanma karşısında saldırıya geçmekte, tüm kirli silahlarını devreye sokmaktadır. Belli dönemlerde bu korkusunu çok daha açık dışa vurmakta, saldırılarını daha bir yoğunlaştırmaktadır. Mart ayı ile başlayan ve 1 Mayıs'ta zirveye ulaşan bahar süreci böyle bir dönem olma özelliği göstermektedir.

Sermayenin korkusu terörünü besliyor

Sermaye devleti her yıl bahar aylarına ve özellikle 1 Mayıs'a bu korkusu yüzünden yoğun bir hazırlıkla girmektedir. Her yıl 1 Mayıs öncesi süreçte devrimciler, komünistler ve yurtseverler üzerinde terör estirilir. Yüzlerce, binlerce ev basılır, keyfi gözaltılar yaşanır. 1 Mayıs günü özellikle İstanbul gibi önemli metropol kentler polis-asker ablukası altına alınır.

Sermaye iktidarı bu yılki bahar sürecini önceki yıllara oranla daha yoğun bir hazırlıkla karşıladı. 75. yıl kutlamaları ile başlayan ve Öcalan krizi/Suriye'ye karşı saldırganlık ile devam eden şovenist histeri kampanyası daha kapsamlı bir saldırı dalgasının habercisi olmakla birlikte, Mart-Mayıs sürecine dönük bir hazırlık işlevi de gördü. Dışarıya dönük saldırganlığa paralel olarak içeride de toplumsal muhalefete karşı yoğun bir terör estirildi. Kürt halkı sözde reform paketleriyle aldatılmaya çalışılarak terör politikaları devreye sokuldu. Mart ve Nisan aylarında fiili bir sıkıyönetim uygulandı. Her ay onbine yaklaşan gözaltı sayısı bile tek başına estirilen devlet terörünün boyutunu göstermektedir. Yalnızca Newroz günü 8 bin insanın gözaltına alınması, Süleyman Yeter'in gözaltında katledilmesi, bir direniş geleneği yaratan Tuzla-Deri işçilerinin tutuklanması, Swiscard direnişini kararlılıkla yürüten işçilerin ve Basın-İş genel başkanı Derviş Beyoğlu'nun gözaltına alınarak tehdit edilmeleri, HADEP'in seçim çalışmalarının engellenmesi, son olarak HADEP'in Diyarbakır mitingine izin verilmeyerek binlerce yurtseverin gözaltına alınması; tüm bunlar sermaye devletinin sınıf ve kitle hareketinin yükselmesinden duyduğu korkuyu gösteren örnekler oldular.

Bu süreçte, işçi ve emekçi kitlelerin sermaye düzenine karşı biriken öfke ve tepkisinin örgütlü, militan bir karşı duruşa dönmesini engellemek için toplumsal muhalefet üzerinde estirilen terörün yanı sıra kitleler sistemli şekilde terörize edilmeye çalışıldı. Valilere yapılan suikast girişimleri, araba ve çarşı bombalamalar, intihar eylemleri, kitleleri terörize etme ve kitle eylemlerini engelleme amacıyla kullanılmaya çalışıldı. Mitingler, intihar eylemleri ve bombalamalar olabileceği sözde gerekçesiyle engellenmeye, engellenemediğinde de copla, gözaltıyla bastırılmaya çalışıldı.

"Kitleleri koruma" ikiyezülülüğü

Diyarbakır'daki HADEP mitinginin "kitlelerin güvenliği" gerekçesiyle engellenmesi ve 1 Mayıs mitingi için Türk-İş ve Hak-İş'in aynı gerekçeyle alana çıkmaktan vazgeçtiklerini açıklamaları, tam bir ikiyezülülük örneğidir. Düzen partilerinin seçim

faaliyetlerinin engelleneceği, seçim bürolarının açtırılmayacağı türünden tehditler kimi devrimci örgüt tarafından açıkça ilan edildiği halde, bugüne kadar hiçbir düzen partisinin mitingi veya bir başka faaliyeti devlet tarafından güvenlik gerekçesiyle engellenmemiştir. HADEP'in seçim mitingine dönük bir saldırı ise ancak kontr-gerillanın gerçekleştirebileceği bilinirken, bu miting güya kitleyi koruma gerekçesiyle engellendi, binlerce kişi de "korumak" amacıyla kafaları gözleri coplarla patlatılarak gözaltına alındı.

Sermaye devletinin onbinlerce insanı gözaltına alarak işkenceden geçirdiği, gözaltında katlettiği, kaybettiği açıkça ortada iken, "kitleyi koruma" yalanı nereden çıkıyor? İşçi ve emekçilerin katili olan bu devlet sadece efendisi olan sermaye sınıfını korumaktadır. Onun ağzında halkın çıkarı sermayenin çıkarı, halkın güvenliği sermayenin güvenliği demektir. Hain sendika bürokrasisinin katil devletle aynı gerekçeyi ileri sürerek 1 Mayıs'ı salonlara kapatmaya çalışması da, bu hainlerin efendisi olan sermaye sınıfının çıkarlarını, onun güvenliğini düşündüğünü göstermektedir. Mitinge gelecek işçilerin güvenliğinin düşünüldüğü söylemi, sadece sendika bürokratlarının ikiyezülülüğü ve işçi-emekçi düşmanlığını ortaya koymaktadır.

Korkunun bu kadarı burjuvaziye özgüdür

ÖSS sınavının 2 Mayıs'a konulması, sermaye iktidarının 1 Mayıs'a dönük hazırlıklarını aylar önce yapmaya başladığını göstermektedir. Gençlikten duyduğu derin korku onu böyle şantajlara, tehditlere sürüklemektedir. Liseli gençliğe yönelttiği tehdit şudur: "1 Mayıs'a katılırsanız gözaltına alınır, üniversite sınavına katılamazsınız. Bir gün için bir yıllık emeğinizi, bir yıl boyunca dershanelere yaptığınız harcamaları yakmak istemiyorsanız 1 Mayıs'a katılmayın!"

Korkunun bu kadarı burjuvaziye özgüdür. Ancak korkunun ecele faydası yoktur. Kitlelerin önüne korku duvarları örenler, bir gün o duvar aşıldığında ortaya çıkan öfkenin şiddetinden kaçacak delik aramak zorunda kalacaklardır.

500 bin işçiyi kapsayan kamu TİS'leri de 1 Mayıs ve seçimler öncesinde bağtlandı. Sendika bürokrasisinin satış sözleşmesini bayram öncesinde imzalaması, bir taraftan kamu işçilerinin bayram öncesinde verilecek birkaç kuruşla aldatılarak biriken tepkinin boşaltılmasını, bir taraftan da kamu işçilerinin tepkisinin seçimlere ve 1 Mayıs'a yansımaları engellemeyi hedefliyordu.

Reformizmin kitleleri oyalıyor!

Parlamentoya girme ve belediye başkanlıkları hayaliyle yatıp kalkan reformistler, sermaye düzeninin 1 Mayıs'a dönük kapsamlı saldırılarına soldan payanda olmaktadır. Seçim sürecinde emekçi kitlelerin biriken öfke ve tepkilerini alanlara akıtmaya çalışmak yerine, medyatik şovlarla, lüks restoranlarda

gazetecilerle yapılan sohbet kahvaltılarıyla, gerçekte emekçi sınıfların ne kadar uzağında olduklarını gösterdiler.

Reformizmin burjuvaziye rahatlatması, işçi ve emekçi kitlelerin tepkilerini düzen içi kanallara akıtmalarından geliyor. Emekçileri düzeninin karşısına çıkarmak yerine, düzenin arkasına almalarından geliyor. Burjuvazi de bu hizmetleri karşılıksız bırakmıyor. Medyasını onun kullanımına açıyor. Köşe yazarları hararetle reformistlerin propagandasını yapıyorlar.

Seçimlerin 1 Mayıs'ın on gün öncesine alınması, sermaye iktidarına, 1 Mayıs öncesinde kitleleri seçim gündemi ile oyalama, düzen karşıtı kesimleri de reformizm aracılığıyla denetleme olanağı sağladı.

Devrimci 1 Mayıs için alanlara!

Sermayenin bu hesaplarını bozmak bizim elimizdedir. Biz işçi ve emekçiler, 1 Mayıs'ı düzen sahiplerinin istediği gibi bir bahar bayramı olarak kutlanmasını engellemeli, onu devrimci 1 Mayıs'a dönüştürmeliyiz. 1 Mayıs öncesi kurulan "devrimci 1 Mayıs için işçi platformları"nın desteklemeli, sermaye düzeninin korkusunu gerçeğe dönüştürmek için en geniş kitleleri 1 Mayıs'ta seferber etmeye çalışmalıyız.

18 Nisan seçimlerine dönük yürütülen çalışma, devrimciler için farklı, reformistler için farklı bir anlam taşımaktadır. Reformistler seçimleri oy verme ve parlamenter mücadele ekseninde ele aldılar. Devrimciler için ise seçim dönemi, düzene karşı devrimci sınıf mücadelesinin yükseltilebilmesi, buna hizmet edebilmesi açısından önem taşıyordu. Bu nedenle reformistlerin seçim çalışması 1 Mayıs'a hazırlık açısından fazla bir anlam ifade etmezken, komünistler için büyük bir anlam taşıyordu. Seçimlerde bağımsız sosyalist platformun yürüttüğü çalışma devrimci 1 Mayıs çalışması için de zemin teşkil ediyordu.

Tüm öncü işçiler "devrimci 1 Mayıs için işçi platformları"na sahip çıkmalı, işçi sınıfının devrimci 1 Mayıs'ını örgütlemek için harekete geçmelidir.

**Bağımsız devrimci sınıf perspektifiyle devrimci
1 Mayıs için mücadeleye!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!**

Yeni saldırılar için start verildi!

1 Mayıs'ta örölmek istenen gerici barikatları parçalamak için mücadeleye, alanlara!

Sermaye iktidarı yeni döneme daha kapsamlı saldırılar için savaş atlarını yenileyerek giriyor. 28 Şubat 1997'de başlayan tahkimat operasyonunun önemli bir dönemecini 18 Nisan seçimleriyle atlatmış bulunuyor. Daha da parçalanmış bir meclis tablosuyla karşı karşıyayız. Ama sonuçta şöyle ya da böyle yeni bir İMF-TÜSİAD hükümeti kurulacak.

Önümüz 1 Mayıs. Seçimler vesilesiyle bekletilen saldırı paketleri peşpeşe açılacak. MGK'nın siyasal alana dolaysız müdahalesinin amacı, sermayenin saldırılarını kolaylaştıracak bir siyasal ortamı ve görüntü oluşturmaktır. Bu amaca az çok ulaşmış bulunuyor. Şimdi sıra savaş atlarını mahmuzlayıp kamçılama geldi. Başlatılacak yeni saldırı dalgasını önden karşılamak için 1 Mayıs'ta işçi ve emekçilere önemli görevler düşüyor. Bu, alanlara çıkarak gerici- faşist saldırılara karşı işçi sınıfının gücünü gösterme sorumluluğudur. İşçi sınıfının elini kolunu bağlayan işbirlikçi sendika ağalarının ördüğü barikatları parçalamak, bu sorumluluğun yerine getirilmesinin ilk adımını oluşturuyor.

Sendika ağaları işbaşında

Sendika bürokrasisi her zamanki ihanetlerinden birini daha gerçekleştirmek için kollarını sıvadı. Bir araya gelen konfederasyonlardan ikisi, Türk-İş ve Hak-İş, "terör"ü bahane ederek işçilerin 1 Mayıs'ını salonlarda kutlamaya karar verdi. Bu kararda şaşılacak birşey yok. Yıllardır bekçiliğini yaptıkları sermayenin kendilerine biçtiği rolü oynuyorlar. 1 Mayıs'ı salonlarda boğma kararı da bunlardan bir tanesi. Geçen yıllarda meydanlara çıkmasını engelleyemedikleri işçi sınıfını bu kez bu yöntemle engellemeye çalışacaklar. Bu kararın MGK patentli olduğundan kuşku duymamak gerekiyor. Kullandıkları dil, yaslandıkları gerçekçiler bunun açık kanıtı: "Ülkenin içinden geçtiği nazik durum"! "Toplumsal barış"!

Yıllardır bu iki gerçekçeyi öne sürerek işçi sınıfının sömürüye ve baskılara karşı biriken öfkesini dizginlemeyi kendilerine temel görev sayan bu düşkünler takımının 1 Mayıs'ı salonlara kapatmak için ileri sürdükleri bir gerekçe daha var ki, gerçekten evlere şenlik. Güya "işçiler alanlarda yapılan toplantılara endişe ile bakıyor"larmış! "Terör ve intihar eylemleri işçilerin gözünü korkutuyor"muş!

İhanetlerini işçilere mazur göstermeye yönelik bu açıklamayla işi büyük bir arsızlığa ve soysuzluğa vardır sendika ağalarına sormak bile gereksiz. Hak ve özgürlükleri için mücadele eden, alanlara çıkan işçilere saldıranlar kimlerdir? '77, '89 ve '96 1 Mayıs'larında işçilere kimler ateş

etti, katliamı kimler gerçekleştirdi? Süleyman Yeter'i katledenler, Basın-İş genel başkanını kaçıran Swisscard direnişini bitirmesi için tehdit edenler, bu aynı terör odağı sermaye devleti değil mi? İşçi ve emekçiler üzerinde yıllardır süren azgın ve sistematik devlet terörünü görmeyenler, işçilerin kanına ekmek doğrayanlar, henüz kimler tarafından yapıldığı belli olmayan eylemleri gösterip, işçilere teslimiyeti dayatıyorlar. Devletin kullandığı terör sopasını daha kuvvetli sallaması için bu kirli ele güc veriyorlar.

Açıktır ki, sözümona işçiler adına "endişelenip" 1 Mayıs'ı salonlara tıkmaya çalışanlar, işçileri değil, sermaye düzenini korumaya çalışıyorlar. Her 1 Mayıs'ta, her direnişte işçilerin alanlara çıkmasından en az efendileri kadar korkan bu asalaklar, bu ve benzeri gerekçelere sığınarak ihanetlerini gizleyebileceklerini düşünüyorlarsa yanılıyorlar. Zira tekstilde, metalde, KİT'lerde altına imza attıkları sefalet sözleşmelerinin mürekkebi bile daha kurumadı.

Süleyman Yeter gibi katledilen sendikacılara, işçi önderlerine sahip çıkmayan bu asalaklar, öbür taraftan ise, "Kosovalı mazlumlar" için NATO'yu göreve-kan dökmeye çağırarak kadar da duyarlılık ve vicdan sahibidirler! İçerde "toplumsal barış" diyerek işçi sınıfını köleliğe, sefalet ve eylemsizliğe razı etmeye çalışan bu hainler, aynı işçi sınıfını emperyalist haydutluğa destek vermeye çağırıyorlar. Bu konuda patronlardan bile daha ileri gidip işi ESK'dan destek için karar çıkarmaya kadar vardırıyorlar. Ülkenin içinde bulunduğu "nazik ortam"ı gören gözleri sıra hayvanca çalışma, sefalet koşulları içinde yaşayan işçilere-emekçilere gelince körleşiyor.

Tüm bu rezillikler işçi ve emekçiler suskun kaldığı sürece devam edecektir. İşçiler yumruklarını sıkıp bu hainlerin ve hizmet ettikleri bir avuç kan emicinin tepesine çökmedikçe, ihanetin de sefaletin de sonu gelmeyecektir.

1 Mayıs ihanete, sömürüye ve köleliğe karşı işçi sınıfının hak ve özgürlüklerini kazanmak için ayağa kalkması gereken günün adıdır. Hain sendika bürokratlarının işçiler adına aldıkları kararları tanımayarak alanlara çıkmak, 1 Mayıs'ı ve önümüzdeki dönemi kazanmak için kritik bir önem taşıyor. 1 Mayıs'a katılımı sağlamak için işçi sınıfı, hainleri ve hainlerin işçiler adına aldıkları kararları tanımadığını sendika ağalarının suratına haykırmalıdır. Fabrikalarda, işyerlerinde işçi inisiyatiflerini, 1 Mayıs komitelerini örgütlemelidir. Bu 1 Mayıs'a bağımsız sınıf politikasıyla damgasını vurmalıdır.

Kahrolsun sendika ağaları!

Yaşasın 1 Mayıs!

İMF-TÜSİAD hükümeti kuruluyor

Emperyalizme ve sermaye iktidarına karşı 1 Mayıs'ta alanlara!

Tüm düzen partilerinin İMF ve TÜSİAD'ın sosyal yıkım programı etrafında teklediği seçim süreci sonuçlandı. Şimdi sıra seçim sonrasına bekletilen azgın saldırıları hayata geçirecek yeni bir MGK-TÜSİAD hükümetin kurulmasına geldi. Kurulacak hükümet, nasıl bir bileşime sahip olursa olsun, İMF direktiflerini harfiyen yerine getirecek, bunu başarabilmek için de baskı ve terörü tırmandıracak bir hükümet olacak.

Kurulacak hükümet İMF-TÜSİAD saldırı programının sadık uygulayıcısı olacak: Sermaye devletinin iktisadi-mali politikaları onyıllardır İMF tarafından belirleniyor. İMF kısa bir süre önce DSP hükümetini teftiş etmiş, yapacağı yardımı güçlü bir hükümetin kurulmasına bağlayıp dönmüştü. Kurulacak hükümetin ilk gündeme getireceği yıkım programı olacaktır. Kamu bankalarının özelleştirilmesi, özelleştirmelerin hızlandırılması, mezarda emeklilik, SSK'nın tasfiyesi, SSK hastanelerinin özelleştirilmesini kapsayan bir sosyal vahşet programıdır bu.

Kurulacak hükümet ABD emperyalizmine kölece bağımlılığı daha da pekiştirecek: Sermaye devleti emperyalizme iktisadi ve siyasi olarak tam bağımlıdır. İç güvenliğinden dış politikasına kadar tüm alanlarda ABD emperyalizminin yönlendirmesi altındadır. ABD emperyalizminin ihtiyaçları doğrultusunda bölge halklarına düşmanlık sermaye rejiminin dış politikasına damgasını vuruyor. Türk devletinin ABD emperyalizminin taşeronluğu doğrultusunda savaş çıkırtkanlığı, onbinlerce işçi ve emekçi çocuğunun yeni kirli savaşlara sürülmesinin zeminidir. Sermaye iktidarının, büyütülen milliyetçi dalgayı da arkasına alarak, bölge halklarına dönük savaş tehdidini daha da yoğunlaştıracığından kuşku duyulmamalıdır.

Kurulacak hükümet Kürt halkına dönük saldırıları daha da arttıracak: Sermaye devleti on yıllardır Kürt halkının özgürlük mücadelesini katliamlarla bastırmaya çalışıyor. A.Öcalan'ın Türkiye'ye getiriliş sürecinde yükseltile ve yer yer linç girişimlerine varan ırkçı-şoven saldırganlık, aynı zamanda Türk halkının şovenizm zehiriyle zehirlenme zeminini düzledi. Önümüzdeki süreçte yaratılan terör atmosferi daha da yoğunlaştırılacak, gerici-şoven saldırganlık boyutlanacaktır.

Kurulacak hükümet baskı ve terörü işçi ve emekçilerin sırtından eksik etmeyecek: İşçi ve emekçilerin yaşamında daha büyük yıkımlara yolaçacak olan İMF programlarının uygulanması ancak baskı ve terörün daha da derinleştirilmesiyle mümkündür. Daha şimdiden fiili sıkıyönetim uygulamaları gündeme gelmiş, kriz yönetim merkezlerinin genelleştirilmesine dönük genelgeler devreye sokulmuştur. Mart-Mayıs sürecindeki bütün işçi ve emekçi eylemlilikleri boğulmaya çalışmış, işçi ve emekçiler sokağa çıktığında ise eylemlere azgınca saldırılmıştır. Sadece Newroz'da 8 bini aşkın kişinin gözaltına alınmıştır. MGK emirli genelgeler, yargısız infazları gündeme getirilmiştir. Devrimciler, yurtseverler katledilmeye başlanmıştır. Sendikal hak ve özgürlükler mücadelesinin devrimci önderlerinden Süleyman Yeter işkencede katledilmiş, TÜMTİS yöneticileri tutuklanmış, Tuzla-Deri işçileri gözaltına alınıp tutuklanmış, Basın-İş genel başkanı kaçırılarak tehdit edilmiştir. Kurulacak olan hükümetin de işçi ve emekçilere daha fazla baskı ve terörden başka verecek hiçbir şeyi yoktur.

1 Mayıs'ta iki dünya, iki sınıf karşı karşıya!

İşçi sınıfı, birlik, mücadele, dayanışma günü olan 1 Mayıs'a sermaye devletinin saldırganlığının her alanda ayyuka çıktığı koşullarda hazırlanıyor.

İMF'nin iktisadi yıkım programına dur demek için;

Emperyalizme iktisadi, siyasi, mali bağımlılığa, burjuvazinin bölge halklarına yönelik saldırganlığına dur demek için;

Gözaltında kayıplara, sokak infazlarına, faili meçhul cinayetlere, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin boğulmak istenmesine, sendikasılaştırılmaya, özelleştirmeye, esnek çalışmaya, taşeronlaştırmaya, kamu emekçilerinin sendikal hak ve özgürlüklerden yoksunluğuna, gençliğin geleceğinin karartılmasına, emekçi kadınlar üzerindeki sömürüye, hain sendika bürokrasisine dur demek için alanlara çıkalım.

Emperyalizmin, sermaye sınıfının üzerimize karaşaban gibi düşen sömürü çarkını kırmak için, 1 Mayıs'ta kavga alanlarını dolduralım.

1 Mayıs, dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü!

1 Mayıs, işçinin-emekçinin bayramı!

**Günlerin bugün getirdiği baskı, zulüm ve kandır.
Ancak bu böyle gitmez, sömürü devam etmez.
Yepyeni bir güneş doğar, bizde ve ülkelerde!**

1 Mayıs, dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günüdür.

Amerika'lı işçi kardeşlerimizin 8 saatlik işgünü talebi ile tam 113 yıl önce kapitalist sömürüye karşı yükselttikleri mücadele bayrağı, o gün bugündür 1 Mayıs'ta dalgalanıyor. Her yıl 1 Mayıs'ta bütün ülkelerin işçileri, din, mezhep, ulus ve cinsiyet farkı gözetmeksizin, baskı ve sömürüye karşı mücadelede birleşiyorlar.

1 Mayıs'ta dünyanın dört bir yanından enternasyonal mücadele bayrakları yükseliyor. İşçiler, emekçiler, ezilen halklar kavga alanlarında birleşip emperyalist-kapitalist düzene olan kinlerini haykırıyor, geleceğe dair özlemlerini dile getiriyorlar. Sermaye düzeninin mezara gömüldüğü, insanın insan tarafından sömürüsüne son verildiği, halkların eşitlik, emekçilerin özgürlük içinde yaşadığı, zenginliklerin çalışanlar arasında kardeşçe paylaşıldığı yeni bir dünyaya, sosyalizme olan özlem ve inanç büyüyor.

**Emperyalist-kapitalist sistem çürüyor!
Yalanlar düzeni çöküyor!
İşçi sınıfının sosyalizm özlemi yeniden canlanıyor!**

Ücretli kölelik düzeni kapitalizm, dün olduğu gibi bugün de, işçi ve emekçilere sefalet ve yıkımdan, acı ve açlıktan, baskı ve zulümden, kan ve gözyaşından başka hiçbirşey sunmıyor. Emperyalist-kapitalist sistem ağır bir kriz içinde debeleniyor. Kapitalist tekeller krizlerinin faturasını tüm dünyada işçi ve emekçilere ödetmeye çalışıyorlar. Dünyanın ezilen halkları emperyalist devletlerin sömürgeci çizimleri altında pervasızca çiğneniyor. Dünya toprakları emperyalist güçler tarafından kısırtılan kanlı savaşlara sahne oluyor, halklar birbirine kışkırtılıyor. Burjuvazi gerici ideolojik argümanlarını, iğrenç silahlarını, kirli yöntemlerini kullanarak tüm dünya işçi ve emekçilerine karşı topyekün bir saldırı örgütüyor.

Ancak bu böyle gitmeyecek! Dünyanın birçok ülkesi görkemli işçi-emekçi eylemlilikleriyle yeniden sarsılıyor. Kapitalist sömürüye, emperyalist köleliğe, faşist zulme karşı kavga bayrakları yükseltilerek dalgalandırılıyor. Ezilen ve sömürülen kitlelerin büyüyen eylem dalgası, sermayenin yalan makinalarının çanına ot tıkıyor. Dün "yeni dünya düzeni tüm insanlığa refah, barış, kardeşlik, özgürlük getirecek!" diyen sahtekarlar, şimdi içinde debelendikleri kriz

bataklığının faturasını dünya işçi sınıfına ve ezilen halklara ödetmeye devam edebilmek için kanlı senaryolarını hayata geçiriyorlar. Irak halkından sonra şimdi de kardeş Balkan halklarının üzerine yağdırılan bombalarla ölüm ve yıkım kusuyor, iğrenç yüzlerini tüm çıplaklığıyla sergiliyorlar. Artık "barış", "özgürlük" yalanları bir bir çöküyor. Tüm dünyada bu barbarlık lanetleniyor. Dün "sosyalizm öldü, sınıf mücadelesi bitti, kapitalizm dünyaya ebedi olarak hakim oldu!" diyerek zafer çığlıkları atanlar, şimdi çürümüş düzenlerini mezara gömülmekten nasıl kurtaracaklarını düşünüyorlar.

İşte dünya işçileri ve emekçileri bu koşullarda 1 Mayıs'ı kutluyor.

Ya yaşadığımız topraklarda?

Yeryüzüne egemen olan bu kokuşmuş sistemin en iğrenç parçalarından biri de Türkiye'deki kapitalist düzendir. Bugün sermaye düzeni tam bir çürümeye ve kokuşma içindedir. Burjuvazi çürümüş düzenini ayakta tutabilmek için çareyi içerde işçi ve emekçilere daha azgın saldırılarda, dışarda bölge halklarına düşmanlıkta buluyor.

Özelleştirme saldırısı tüm hızıyla sürüyor. Her geçen gün yaygınlaşan taşeronlaştırma, sendikasıztırma, tensikat saldırıları, sefalet ücretleri, işsizlik, ekonomik ve sosyal hak gaspları ile işçi ve emekçiler insanlık dışı yaşam koşullarına mahkum ediliyor. Esnek üretim adı altında keyfi, sınırsız, kuralızsız, vahşi sömürü koşulları dayatılıyor.

Kapitalist piyasa ekonomisinin zam dalgaları işçinin, emekçinin yiyebileceği ekmek dilimini her geçen gün biraz daha küçültüyor. Açlık ve sefalet koyulaşıyor. Çöplükler ekmek kırıntıları arayan insanlarla doluyor. Sözümona hayır kurumları olan aşevlerinin önündeki kuyruklar hergün biraz daha uzuyor.

İşsizlik cehennemi işçileri, emekçileri, gençlerimizi yakıp kavuruyor. İşsizlik, yoksulluk, cinnet, intihar, cinayet, kumar, alkol, fuhuş, uyuşturucu... Ve bataklığın, düşkünlüğün binbir çeşidi... İşte çürümüş kapitalist düzenin çocuklarımıza "özgürlük" adına sunduğu gelecek yalnızca budur.

Gece gündüz köleler gibi çalışmanın karşılığında sefaletimiz her geçen gün daha da

derinleşiyor. Beslenemiyoruz, barınamıyoruz, dinlenemiyoruz, ısınamıyoruz, eğlenemiyoruz. Bu yaşamak değil, ömür boyu bir işkence. Hastalık hepimizi, çocuklarımızı kırıp geçiriyor. Sömüre sömüre cebimizde üç kuruş bırakmayan asalak sermaye sınıfı, "paran yoksa hastane de yok, doktor da yok, ilaç da yok, tedavi de yok" diyor.

Yağmalana yağmalana batırılan SSK adım adım tasfiye edilmeye çalışılıyor. Ömür boyu bir gün bile rahat yüzü görmemiş işçi ve emekçilere mezarda emeklilik dayatılıyor. Paralı eğitim adımları ile işçi-emekçi çocuklarının okuma hakları ellerinden alınıyor. Ücretli köleliğin zincirleri daha çocuk yaşta işçi ve emekçilerin ayağına pranga olarak takılıyor. Genç kuşağımıza, yani yarınımıza eğitimsizlik ve cehalet dayatılıyor.

Çürüten düzen toplumu da kendisiyle birlikte çürütüyor. Burjuvazi tüm toplumu insanlık değerlerinden uzaklaştırmaya çalışıyor. İşçi ve emekçileri, üç kuruş için birbirinin kuyusunu kazan, iş bulabilmek için birbirinin üzerine basan bencil, kişisel çıkar hırsıyla sınıf kardeşini boğazlayan kişilikler haline getirmek istiyor.

Tüm bunların kaynağında ise bir avuç sömürücü asalağın sınıf saltanatı yatıyor. Sefahatları milyonların sefaleti üzerinde yükseliyor. Sefalet ücreti, sendikasızt-sigortasız çalışma burjuvaların para kasaları tıka basa dolsun diyor. İşçi ve emekçilerin çocuklarının okuyamaması, burjuvaların çocukları kolejlerde eğitim görsün diyor. Hastane kapılarında sürünerek ölmemiz, burjuvalar özel hastalarda en iyi hizmeti görsün diyor. Bizim ekmeğimizin dilim dilim küçülmesi, onlar kuş sütünü sofralarından eksik etmesin diyor. Bizim gecekonduumuzun başımıza yıkılması, onlar lüks villalarda otursun diyor.

Sermaye düzeni bize ve çocuklarımıza hiçbir gelecek sunmuyor. İnsanca çalışma ve yaşama hakkı tanımıyor. Bununla kalmıyor, kendi krizinin

faturasını yine bize kesiyor. Elimizde var olan kırıntı hakları da gaspetmeye

Sınırsız söz, basın, gösteri ve örgütlenme özgürlüğü!
1 Mayıs'ta mücadele alanlarına!

İŞÇİ-EMEKÇİLERİN
1 Mayıs'ta mücadele alanlarına!

çalışıyor. Kapitalist patronlar bu sayede kasalarını dolduruyor, yüklerini tutuyorlar. Krizin cefasını biz çekiyoruz, sefasını onlar sürüyorlar. Bir de utanmadan "ülke çıkarları için!" sözleriyle bizleri "fedakarlığa" çağırıyorlar.

Sermaye iktidarı on yıllardır "istikrar" adına saldırılarını kesintisiz sürdürüyor. Her "istikrar" paketi sonrasında sermaye daha da palazlanıyor, emekçiler daha da yoksullaşıyor. Sermaye ile emek, zengin ile yoksul, sefalet ile sefalet arasındaki uçurum sürekli büyüyor. Bu ülkede tüm zenginliklerin gerçek sahibi olan işçi ve emekçilerin yıkımı sürekli derinleşiyor. Bu zenginlikleri gaspeden bir avuç hırsız, asalak, sömürücü, rantiyeci sermaye çetesi ha babam yükseliyor. Bir de utanmadan "toplumsal uzlaşma", "sosyal barış" sözleriyle bu saldırılar karşısında sessiz kalmamızı istiyorlar. Elimizi kolumuzu bağlamaya çalışıyorlar. Haklarını ve özgürlüklerini talep eden, bunun için mücadele edenler ise "terörist", "bölücü", "vatan haini" olarak suçlanıyorlar.

İşçiler "özellemeye hayır" "sefalet ücretlerine hayır!" "sendikal örgütlenme!", "sigorta!" "iş güvencesi!" diyorlar. Memurlar "sadaka değil, insanca ve onurluca yaşamak için grevli toplu sözleşmeli sendika!" diyorlar. Öğrenciler "okul kapıları emekçi çocuklarına kapatılmaz, demokratik, bilimsel, parasız, eşit eğitim hakkı!" diyor. İşsizler "iş istiyorum, eğer işsiz isem bunun sorumlusu ben değilim, beni işsiz bırakanlardan işsizlik sigortası istiyorum!" diyorlar. Kardeş Kürt halkı "eşitlik ve özgürlük istiyorum, ulusal haklarımızın tanınmasını istiyorum!" diyor. Peki "vatan", "millet" edebiyatı yapan, hak ve adaletten bahseden bu düzenin sahipleri ve onların uşakları buna karşı ne diyorlar? Ne dedikleri Kızılay'da, Taksim'de, Beyazıt'ta, Makina-Kalıp'ta, Tuzla'da, Çukobirlik'te yaptıklarından belli değil mi? Ya hepimiz çıkıp "Yeter artık, insanca yaşamak istiyoruz. Yeter artık, emperyalist talan, kapitalist sömürü, faşist zulüm, sömürgeci savaş! Yeter artık bir avuç asalağın kanımızı emdiği" dediğimizde ne diyecekler, bunu biliyor muyuz? Elbette biliyoruz. Bilmeyenimiz de öğrenmek zorunda. O zaman hepimize "terörist", "bölücü", "vatan haini", "dış mihrakların uzantıları" diyorlar ve diyecekler.

Yalnızca bunları demekle de kalmıyorlar. Bu bir avuç sömürücü asalak, kendi sınıf saltanatlarını sürdürebilmek için yükselttiğimiz sesi boğmaya, taleplerimizi bastırmaya, mücadelemizi ezmeye çalışıyorlar. Bu asalaklar sınıfı yalnızca iktisadi yaşamımıza hükmederek herşeyi tekellerine almakla kalmıyorlar. Ayrıcalıklı konumlarını sürdürebilmek için siyasal egemenliklerini de sürekli tahkim ediyorlar. Burjuvazi siyasal açıdan da tepeden tırnağa örgütlü bir sınıftır. Sermaye sınıfı ordusu, polisi, meclisi, partisi, basını, mahkemesi, zindanı, tankı-topuyla bizlerin yaşamına hükmediyor, bizleri egemenlikleri altında tutuyor. Bir yandan faşist yasa ve yasaklarla kuşatıyorlar etrafımızı. Özgürlüğümüzü yok ediyor. Hakkını arayanın üzerine sürüyor polisini jandarmasını. Sıkıyorlar kurşunu, atıyorlar bombayı. Bununla da kalmıyor. Eli kanlı katil beslemelerini, MGK'nın yönettiği cinayet şebekelerini ortalığa sürüyor. "Bin operasyon"lar düzenliyor. Katliamlar, infazlar, bombalamalar gerçekleştiriyor. Dahası

Bugün sermayenin çete devleti Kürt halkına karşı kirli bir savaş yürütüyor, bölge halklarına karşı emperyalizmin jandarma çavuşluğuna soyunuyor. Emperyalistlerin ve sermayenin çıkarları için savaşıyor. Bu kirli ve haksız savaşlar için zorla askere götürdüğü çocuklarımızın canını almakla kalmıyor, bu kirli ve haksız savaşların faturasını da yine biz işçi ve emekçilerin sırtına yüklüyor. Kardeş Irak halkı topraklarımızdaki emperyalist üslerden fırlatılan bombalarla katlediliyor.

provokasyonlar örgütüyor, ezilenler cephesinde gedikler açmak için. Sermaye iktidarına karşı birleşmek yerine birbirimizle uğraşmamız için Türk-Kürt, Alevi-Sünni bölünme ve çatışmasını körükliyor.

Tüm bunları yapan egemen burjuva sınıftır. Onun örgütlü gücü olan çeteleşmiş sermaye devletidir.

İşçi, emekçi arkadaş!

Susurluk'ta tüm iğrençliği dışı vuran çete devleti sermaye düzenindeki çürüme ve kokuşmanın ürünüdür. Çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirmek için attığımız her adımda bizim karşımıza da sermayenin bu çete devleti dikilmektedir. Eğer bunun yeterince farkında değilsek, mücadelemizi henüz yeterince yükseltmediğimiz içindir. Sermaye devleti ve patronların saldırıları karşısında sessiz kaldığımız içindir. Ayağa kalkın, başını kaldıran, ileriye doğru adım atan her mücadelecisi ve bilinçli işçi, sorunun sadece kendi işyeriyle ve kendi patronuyla sınırlı olmadığını görmektedir. Patronlar sınıfının hüküm süren ücretli kölelik düzeninin farkına varmakta ve karşısında bu kirli düzenin kanlı egemenlik aracı olan bu çete devletinin dikildiğini görmektedir. İnsanca yaşamak için Susurluk devletine karşı mücadele etmemiz gerektiğini öğrenmektedir.

Yaşadığımız hiçbir sorun yoktur ki sermayenin sınıf egemenliğinden, sermayenin sınıf saldırılarından ve bu egemenliğe ve saldırılara boyun eğdirme aracı olan sermayenin çeteleşmiş devletinin varlığından bağımsız olsun.

Susurluk devleti karşımıza 12 Eylül rejiminin faşist iş yasaları ile çıkmaktadır. Sendikal yasakları ile dikilmektedir. İşverene işçileri keyfince ve tazminatsız işten atmayı (17. madde) yasal hak olarak tanıyarak dikilmektedir. Asgari ücretleri sefalet ücreti olarak saptayarak dikilmektedir. İMF-TÜSİAD paketleri ile dikilmektedir. Özelleştirme saldırısı ile dikilmektedir. ESK ile dikilmektedir.

Sendikalarımızın başına saldıran MGK sendikacıları ile dikilmektedir. Hak alma eylemlerinde, grev ve direnişlerde jandarma dipçisi, polis copu ile dikilmektedir. İşçiler arasında birliği, halklar arasında kardeşliği sabote etmek için Alevi-Sünni, Türk-Kürt düşmanlığını körükleyerek dikilmektedir. Düşünce, örgütlenme ve eylem yasakları ile dikilmektedir. Öncü, devrimci, komünist işçileri tutuklayarak,

katlederek dikilmektedir. Örgütlü ve militan bir kuvvet olarak mücadele alanına çıkmadığımız için, patronlar bizi en keyfi ve vahşi biçimde sömürme imkanını bulabiliyorlar. Gündük bir sendikal örgütlenme hakkına sahip olsak bile, bu kez karşımıza Susurluk devletinin bir uzantısı olan sendikal çeteler birer ihanet şebekeleri olarak çıkıyorlar. Sendika ağaları, biz onlara destek vermediğimiz halde nasıl ayakta duruyorlar, güçlerini kimden alıyorlar? Güçlerini işçilerden değil, sermayeden ve onun çete devletinden alıyorlar. Sendika ağaları bu çeteleşmiş devlete işbirliği içinde ayakta

duruyorlar. Onların yolsuzluklarının, hırsızlıklarının kaydını tutup da hiçbir işlem yapmayan Susurluk devletinin mahkemeleridir. Muhafif sendikacıları tutuklayıp hapse atan, muhalif sendikaları kapatan bu çete devletinin adaletidir. Devrimci, öncü işçileri katleden, tutuklayan Susurluk devletinin kontra çeteleridir. ESK adı altında ihaneti kurumsallaştıran, çete devletinin en önemli kurumu MGK'dır. ESK sendikacılığı MGK sendikacılığıdır. MGK sendikacılığı sermaye işbirlikçiliğidir. Sendikalarımızdan bu hainleri söküp atmak mücadelesi aynı zamanda sermayenin çeteleşmiş devletine karşı mücadeledir.

İşveren haklarımızı pervasızca gaspederken değil, bizler haklarımızı korumak için direnişe geçtiğimizde karşımıza sermaye devletinin basını, yasalarını, polis ve jandarmasını, jop ve dipçisini buluyoruz. Bu güçlerin yetmediği yerlerde ise bu kez karşımıza sendikal çeteler çıkıyor. Bunu hepimiz biliyor, sonuçlarını yaşıyoruz.

Sadece işyerinde aldığımız düşük ücretlerden ibaret değil bizim sefaletimiz. Aldığımız üç kuruş da İMF-TÜSİAD paketleriyle, zam vurgunuyla, vergi soygunuyla, özelleştirmeyle, sosyal hakların tasfiyesiyle, nemaların gaspıyla buharlaşıp gidiyor. Tüm bu saldırı politikaları çete devletinin MGK karargahlarında hazırlanıyor, ESK tezgahlarında imzalanıyor. Meclis ve hükümetler MGK'nın kuklalarıdır yalnızca. İMF paketlerine, emperyalist talana, kapitalist saldırılara karşı çıktığımızda ise, karşımıza gene sermaye devletinin zulmü dikiliyor. Bu yüzden sefaletle karşı çıkmak, emperyalist talanın bekçisi ve sermayenin tetikçisi çete devletine karşı mücadeleyi yükseltmeyi

gerektiriyor.

Bugün sermayenin çete devleti Kürt halkına karşı kirli bir savaş yürütüyor, bölge halklarına

karşı emperyalizmin jandarma çavuşluğuna soyunuyor. Emperyalistlerin ve sermayenin çıkarları için savaşıyor. Bu kirli ve haksız savaşlar için zorla askere götürdüğü çocuklarımızın canını almakla kalınıyor, bu kirli ve haksız savaşların faturasını da yine biz işçi ve emekçilerin sırtına yüklüyor. Kardeş Irak halkı topraklarımızdaki emperyalist üslerden fırlatılan bombalarla katlediliyor. Balkanlarda süren emperyalist yıkım savaşının suç ortaklığıyla kalınıyor, çocuklarımızı yeni bir kirli savaşa sürmenin hazırlıkları yapılıyor. Bu yüzden kirli ve haksız savaşlara ve onların faturasına karşı mücadele aynı zamanda bu düzene ve onun çeteleşmiş devletine karşı mücadeledir.

İşçi, emekçi arkadaş!

Bu devlet çürümüş sömürü düzeninin bekçisi, kokuşmuş sermaye sınıfının tetikçisidir.

Sermayenin bu kokuşmuş düzeni ve çeteleşen devleti hükmünü sürdürdüğü sürece, senin iş güvencen yoktur. İnsanca yaşama ücretin yoktur. İnsanca çalışma koşulların yoktur. Çocuğunun geleceği yoktur. Sonu gelmez IMF-TÜSİAD paketleri vardır. Özelleştirme, sendikasılaştırma, taşeronlaştırma, işçi kıyımları vardır. SSK'nın tasfiyesi, nemaların gaspı vardır.

Bu kokuşmuş düzen ve onun çete devleti hükmünü sürdürdüğü sürece, sendikal ve siyasal örgütlenme yasakları vardır. Grev yasakları vardır. YHK vardır. Düşünme, örgütlenme ve eylem yasakları vardır. Sendika ağalarının bu yasaklar ve baskılar sayesinde yükselen saltanatı vardır. ESK vardır. Sendikalarının başına çöreklenen çıkar şebekeleri vardır. Sırtına saplanan ihanet hançerleri vardır.

Sermaye sınıfı ve onun çeteleşmiş devleti hükmünü sürdürdüğü sürece, laiklik yalnızca bir yalandır. Halkın dinsel duygularının sermayenin gerici sınıf çıkarları doğrultusunda sömürülmesi ve birbirine karşı kışkırtılması vardır. Seni afyonlayıp düzene bağlamak için etrafında dört dönen sermaye müridleri, din ve mezhep tacirleri vardır.

Susurluk devleti hükmünü sürdürdüğü sürece, ezilenlere ve sömürülenlere karşı kirli savaş vardır. İnkâr, imha ve soykırım vardır. Kontr-gerilla cinayetleri vardır. "Bin operasyon"lar vardır. Alevi-Sünni, Türk-Kürt çatışması yaratmak için provokasyonlar vardır. Kitle katliamları vardır. Taşların bağlanıp köpeklerin bölük bölük sokağa salınması vardır.

Bu kokuşmuş sermaye düzeni ve çete devleti hükmünü sürdürdüğü sürece, emperyalist talan ve kapitalist sömürü vardır. Emperyalizme kölelik, NATO'ya üyelik, ABD'ye uşaklık, siyonizme suç ortaklığı vardır. Kader birliği etmiş bir avuç yabancı ve yerli sömürücü asalağın çıkarları için iliklerimizin kurutulması ve kanımızın oluk oluk dökülmesi vardır. TÜSİAD, TISK, MESS, MÜSİAD vb. sermaye çeteleri için "cennet vatan", işçi ve emekçiler için ise cehenneme dönen bir yaşam vardır.

İşçi, emekçi arkadaş!

Bu çürüyen düzen ve çeteleşen devletin hükmü, biz ona boyun eğdiğimiz sürece vardır.

Bu çürüyen düzen ve çeteleşen devletin hükmü, bizim örgütsüzlüğümüz sürdürdüğü sürece

Bu çürümüş düzenin ve çeteleşmiş devletin hükmünü, sermayenin saldırılarına karşı başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilenler ve sömürülenler cephesinin birleşik sınıf mücadelesini fabrikalarda, sokaklarda, meydanlarda dalga dalga yükselterek parçalayabiliriz. Bu çürümüş düzenin ve çeteleşmiş devletin hükmünü, sermayenin faşist yasalarına, yasaklarına ve resmi-sivil, açık-gizli terör çetelerine karşı haklı, meşru ve militan sınıf eylemini fabrikalarda, sokaklarda, meydanlarda tek yumruk tek barikat örgütleyerek parçalayabiliriz.

vardır.

Bu çürüyen düzen ve çeteleşen devletin hükmü, biz kendi sınıf partimizin kızıl bayrağı altında birleşemediğimiz sürece vardır.

Bu kokuşmuş düzeni ve onun devletini karşımıza almadan, onunla sınıf kavgasına tutuşmadan çalışma ve yaşam koşullarımızı iyileştirebileceğimizi düşünmek, gerçeklerden kaçmak olur. Sermaye sınıfı ve onun devletine karşı çıkmadan, sömürünün, eşitsizliğin, adaletsizliğin ve zulmün saltanatı olan bu ücretli kölelik düzenine son verebileceğimizi düşünmek, kendi kendimizi kandırmak olur.

İşçi emekçi arkadaş!

Sömürü, baskı, zulüm, kan, acı, gözyaşı... Sefalet içinde geçen yaşamının değişmez tablosu buysa, bil ki değişmesi gereken herşeyden önce sensin! Sen sesini çıkartmadıkça, sınıf kardeşlerinle birleşmedikçe, örgütlü mücadeleye atılmadıkça, bu hep böyle sürüp gidecektir. Bu düzen daha fazla sürmemeli! Bu çürümüş düzen ve çeteleşen devlet taş taş üstünde bırakılmayacak tarzda yerle bir edilmeli. Sömürüden, zulümden, cehaletten, horlanmışlıktan, düşürülmüşlükten kesin kurtuluşun başka yolu yok. Bu düzenin yaşıyor olması bir utançtır. Böyle bir yönetime, böyle bir düzende yaşamaya layık değiliz, olmamalıyız.

İşçi sınıfı ve emekçilerin tutması gereken yol büyük Ekim Devrimi'nin, militan sınıf mücadelesinin yoludur. Bu yolda 15-16 Haziran büyük işçi direnişi bize örnek olmalıdır. Kızılay'da gaz bombalarına, panzerlere, jopa karşı boyun eğmeyen, sendikal hakları için direnen, Gazi'de devletin kontr-gerilla provokasyonuna karşı ölümüne direnen emekçiler bize örnek olmalıdır.

Eğer sermaye düzeninin ve devletin zulmüne boyun eğmezsek, bu haklar ve halklar hapishanesinin kilidini kırmayı da başaracağız. Hak ve özgürlüklerimizi söke söke kazanmanın yolunu açacağız.

Zincirlerimizden başka kaybedeceğimiz bir şey yoktur! Ama kazanacağımız koskoca bir dünya vardır! Kurtuluşumuz kendi ellerimizdedir. Bugün Türkiye işçi ve emekçilerinin, ezilen ve sömürülen milyonların tek kurtuluş yolu ücretli kölelik düzeninin

yıkılması ve sosyalist işçi-emekçi iktidarının kurulmasıdır. Sosyalizm ancak kendi devrimci sınıf partisinin önderliği altında birleşen işçi sınıfının ve onunla birlikte yürüyen emekçilerin, ezilenlerin, Kürt emekçi halkının ortak eseri olabilir.

Bu çürümüş düzenin ve çeteleşmiş devletin hükmünü, sermayenin saldırılarına karşı başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilenler ve sömürülenler cephesinin birleşik sınıf mücadelesini fabrikalarda, sokaklarda, meydanlarda dalga dalga yükselterek parçalayabiliriz.

Bu çürümüş düzenin ve çeteleşmiş devletin hükmünü, sermayenin faşist yasalarına, yasaklarına ve resmi-sivil, açık-gizli terör çetelerine karşı haklı, meşru ve militan sınıf eylemini fabrikalarda, sokaklarda, meydanlarda tek yumruk tek barikat örgütleyerek parçalayabiliriz.

Bu çürümüş düzenin ve çeteleşmiş devletin hükmünü, sosyalist işçi-emekçi iktidarı için devrimci sınıf savaşını yükseltip bu halklar hapishanesinin kilidini kırarak parçalayabiliriz.

İşçiler, emekçiler!

Bir seçimi daha geride bıraktık. Ortaya çıkan tablo ibret vericidir. Yıllardır devrimcilere, işçilere ve emekçilere yönelik katliam ve provokasyonlarda kullanılan elikanlı faşist çeteler şimdi ikinci büyük parti olarak meclise taşınmıştır. Dün solu ezmek için dinsel gericiliği palazlandırıp birinci parti haline getiren de yine bu aynı kokuşmuş rejimdi. Açlığa, yoksulluğa, sefalet ve umutsuzluğa itilen kitleler, devrimci güçlerin ezilmişliği sayesinde din afyonuyla kolaylıkla uyutulabildiler.

Yıllardır tırmandırılan kirli savaş ve şovenizmin meyvesi ise, bugün faşist MHP'nin yükselişi oldu. Kardeş Kürt halkının haklı ve meşru mücadelesini ezmek için işçi-emekçi

çocuklarını bu kirli savaşa sürmek yetmedi. Buna bir de savaşta ölen askerlerin cenazeleri üzerinden yürütülen şovenist kampanyalar eklendi. Türk-Kürt düşmanlığını sürekli kışkırtıldı, şovenizm iğrenç kampanyalar eşliğinde tırmandırıldı. Böylece faşist-ırkçı MHP'nin önü açıldı. Bugün seçimlerde devşirilen bunun yarattığı birikimdir.

Tüm bunlar düzendeki çözümsüzlüğün ve çürümenin yansımalarıdır. Rejim döneme ve duruma göre ya dinsel gericiliğe ya da ırkçı-faşist akıma dayanarak yol almaktadır.

Öncü, devrimci işçiler!

Bu kanlı cehennemden kurtulmak için size büyük görevler düşüyor. Bugün 1 Mayıs'ta alanlara çıkabiliyorsak, bunu, 113 yıl önce sınıf kardeşlerinin önüne düşen işçi önderlerinin bedel ödemeyi göze alan mücadelesine borçluyuz. Bilmeliyiz ki, işçi sınıfı ve emekçi ordusunun özgürlük ve eşitlik mücadelesini yükseltmek öncelikle öncülerinin öne atılmasını gerektirir. Bunu yapmayan öncü değildir. Devrimci ve ilericiyim demeye hakkı yoktur. Emegün kurtuluş kavgasında üstüne düşenleri yapmaktan geri duranlar düşmanın ekmeğine yağ sürüyorlar demektir.

Artık partisiz, seçeneksiz değilsiniz.

Proletaryanın devrimci çıkarlarının savunucusu bir parti kurulmuş bulunuyor. Bu sürece seyirci kalmamalı, bu partiye büyük bir ilgi ve güvenle yaklaşmalısınız. Çünkü bu parti sizin partinizdir. Bu parti devrimin, sosyalizmin partisidir. Bu parti işçi sınıfının ücretli kölelikten kurtuluşuna önderlik edecektir. Sömürüden, baskı ve zulümden, cehalet ve kültürsüzlükten, düşkünlük ve düşürülmüşlükten, haksızlık ve adaletsizlikten ebediyen kurtulmak isteyenler, bu partiyi de istemek durumundadırlar.

Unutmayın! Sosyalizm, işçi sınıfı ve emekçiler için kurtuluşun tek adıdır. Sömürü, sefalet ve yoksulluk ancak o zaman son bulabilir. Eşitlik ve özgürlük gerçek anlamda ancak o zaman mümkün hale gelebilir. Halkları vahşetten, kardeş kavgasından, düşkünlük ve onursuzluktan ancak sosyalizm kurtarabilir. Çöplüklerde ekmek kırıntıları arayan insan manzaraları sosyalizmle son bulabilir.

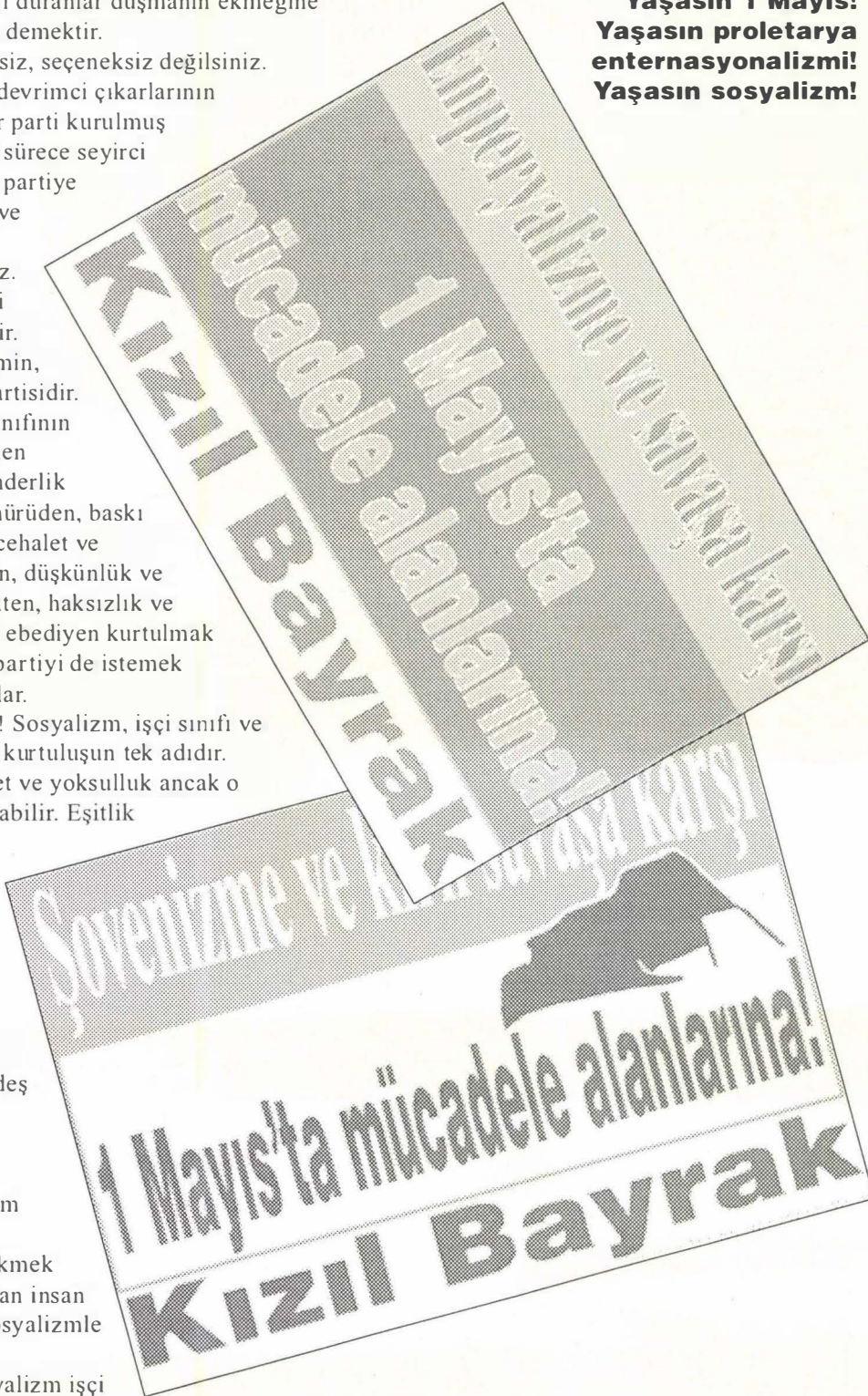
Çünkü sosyalizm işçi

sınıfının iktidarı demektir. İnsanın insan üzerindeki sömürü ve baskısının son bulması demektir. İnsanlar için maddi ve kültürel doyum demektir. Sosyalizmde açlık, çalışıp üretmenin değil boş gezmenin ve asalaklığın cezasıdır. Sosyalizmde toplum karşısında görevlerini yapan tüm insanlar eşittir. Çünkü o çetelerin değil, eşit ve özgür yurttaşların cumhuriyetidir!

İşte böyle bir cumhuriyet için mücadele etmek öncelikle senin görevindir. Bu asla kaçınamayacağın, kaçındığın durumda ise sınıfına karşı suçlu konuma düşeceğin bir sorumluluğundur. O halde komünist işçi partisinin saflarına katılmak, devrimci görevlerine sarılmak durumundasın.

Bu 1 Mayıs sınıfın ve emekçilerin parti etrafında birleşilip kenetlenmesi doğrultusunda bir adım olsun. İşçi sınıfı ve emekçilerin tarihinde yeni bir dönem başlatmak için ileri atılmanın adı olsun. A. Parsons ve yoldaşları gibi tarihsel bir onuru paylaşmak için, sosyalizmin kırmızı bayrağı altında isyan meşalelerini tutuşturmak için, kavgaya atılmanın günü olsun.

**Yaşasın 1 Mayıs!
Yaşasın proletarya
enternasyonalizmi!
Yaşasın sosyalizm!**

1 Mayıs Marşı

*Günlerin bugün getirdiği,
baskı zulüm ve kandır
Ancak bu böyle gitmez,
sömürü devam etmez
Yepyeni bir hayat gelir,
bizde ve ülkelerde*

*1 Mayıs,
1 Mayıs işçinin emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda ilerleyen
halkların bayramı*

*Yepyeni bir güneş doğar,
dağların doruklarından
Mutlu bir hayat filizlenir,
kavganın ufuklarından
Yurdumun mutlu günleri,
mutlak gelen gündedir*

*1 Mayıs,
1 Mayıs işçinin emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda
ilerleyen halkların bayramı*

*Ulusların gürleyen sesi,
yeri göğü sarsıyor
Halkın nasırlı yumruğu,
balyoz gibi patlıyor
Devrimin şanlı dalgası,
dünyamızı kaplıyor*

*Gün gelir,
gün gelir zorbalar kalmaz gider
Devrimin şanlı yolunda
kül gibi savrulur gider*

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Uluslararası durum üzer

Bölgesel durum üzer

Türkiye Cumhuriyeti devleti adını taşıyan bir sınıf devleti ile karşı karşıyayız; dolayısıyla kendimize mücadele alanı olarak bu siyasal coğrafyayı tanımlıyoruz. Ama aynı mantığın bir de dış uzantısı var. Bu devletin kendini çevreleyen coğrafyada bir etkinliği var. Özellikle gelinen yerde Türk burjuvazisi palazlandı, belli bir güç oluşturdu. Kuşkusuz bu gücü bağımsız bir kuvvet olarak bölgesel etkinlik doğrultusunda kullanabilme imkanından yoksun. Bu noktada bölgenin büyük devleti olduğu söylemlerinin, buna dayalı bir takım emperyalist hedeflerin dayanaksız olduğunu biliyoruz. Ama özellikle ABD emperyalizmine daha etkin bir taşeronluk yapmak alanında belli bir güce ve imkanlara sahip olduğu da bir gerçek.

Türkiye'ye çevreleyen bölgenin devrimci açıdan stratejik önemi

Cihan: Türkiye'yi kuşatan coğrafyada bugün neler olduğuna girmeden önce, bu coğrafyayla ilişkimizin ilkesel ve politik önemini yeniden vurgulayarak, bu konuda bazı yinelenmeler yaparak başlayacağım söze.

Türkiye'yi kuşatan bir coğrafya var; bu bizim çevre bölgemiz. Stratejik bakış açısıyla ele alındığında, her ülke devriminin çevre bölgesi devrimin seyri ve geleceği için çok önemlidir. Öncelikle bunu belirtmek gerekiyor.

İkincisi; tarihsel olarak bakıldığında, bizi çevreleyen halklarla, Türk burjuvazisinin kötüye kullandığı deyimle, "tarihsel-kültürel bağlarımız" var. Ortadoğu üzerinden de, Kafkasya üzerinden de, Balkanlar üzerinden de bu böyle. Araya giren dönem bu ülke halkları arasında belli mesafeler oluşturmuş olsa bile, halkların birbirine tarihi kökleri olan bir yakınlığı var. Balkanlar ve Ortadoğu sözkonusu olduğunda, bunun bir yüzünde feodal-askeri Osmanlı despotizminin kölecisi, baskıcı, yayılmacı egemenliği var. Fakat öte yandan zora dayalı olarak gerçekleşmiş olsa da, yüzyılları bulan bir süre içinde halkların iç içe yaşamışlığının getirdiği olumlu etkileşim ve yakınlık, bunun oluşturduğu bir tarihi ve kültürel miras var.

Biz bunu devrimci amaçlar için bir imkan olarak kullanmasını bilebilmeliyiz. Burjuvazi bu "tarihi bağları" hep kendi gerici-yayılmacı amaçları doğrultusunda kullanıyor. Türk devleti örneğin Orta Asya Türk Cumhuriyetleri üzerinden şovenist bir propaganda yapabiliyor. Gerici bir takım hesapları, bir takım taşeron etkinliklerini, Orta Asya halkları ile olan tarihi ve kültürel bağları ile ilişkilendirmeye, başarı için bunlardan yararlanmaya çalışıyor. Bizzat ABD emperyalizmi ve siyonist İsrail, halklar arasındaki bu tarihi ve kültürel bağları, Türk burjuvazisini kendilerine taşeron tutarak değerlendirmeye, istismar etmeye çalışıyorlar. Biz tersinden, bunu ilerici amaçlar için, ileriye dönük hedefler için değerlendirebilmeli, bu imkanlara bu gözle bakabilmeliyiz. Bu, bu ülkelerin ilerici-devrimci güçleriyle daha yakın bir ilişki, etkileşim ve işbirliği demektir. Bölgesel düzeyde gericiğin ilişkiler ağının karşısında devrimci-enternasyonalist bir halklar arası ilişkiler ağı oluşturmamız. Devrimimiz kendini çevreleyen siyasal coğrafyaya bu gözle bakabilmeli, partimiz buna uygun çaba içerisinde olabilmelidir.

Üçüncü nokta bununla bağlantılı. Bir siyasal coğrafyadan söz ediyoruz. Örneğin partimizin adını saptarken de bir siyasal coğrafyada yaşadığımızı gözönünde bulunduruyoruz. Türkiye Cumhuriyeti devleti adını taşıyan bir sınıf devleti ile karşı karşıyayız; dolayısıyla kendimize mücadele alanı olarak bu siyasal coğrafyayı tanımlıyoruz. Ama aynı mantığın bir de dış uzantısı var. Bu devletin kendini çevreleyen coğrafyada bir etkinliği var. Özellikle gelinen yerde Türk burjuvazisi palazlandı, belli bir güç oluşturdu. Kuşkusuz bu gücü bağımsız bir kuvvet olarak bölgesel etkinlik doğrultusunda kullanabilme imkanından yoksun. Bu noktada bölgenin büyük devleti olduğu söylemlerinin, buna dayalı bir takım emperyalist hedeflerin dayanaksız olduğunu biliyoruz. Ama özellikle ABD emperyalizmine daha etkin bir taşeronluk yapmak alanında belli bir güce ve imkanlara sahip olduğu da bir gerçek. Gerek iktisadi gelişmişlik düzeyi, gerek kültürel düzeyi, gerek askeri gücü, gerek doğal ve insani kaynakları, bölgede iyi bir taşeron devlet olarak üstlenebileceği roller olduğunu gösteriyor. Biz, özellikle '90'lı yıllar başında Türk burjuvazisi tarafından bilinçli bir tutumla estirilen "Adriyatik'ten Çin Seddi'ne Türklük dünyası" rüzgarının soldaki yankısı olan "emperyalist Türkiye" üzerine sözde tahlilleri reddettik, iç sorunları gölgelemeyi ve kitlelerin gözünde gizlemeyi amaçlayan bu cereyanı göğüsledik. Ama bu, Türk burjuvazisinin yine de bu bölgede kendine göre bir gücü olan ve dolayısıyla emperyalizmin bir uzantısı, bir ileri karakolu olarak bölge düzeyinde etkinlik mücadelesi veren bir kuvvet olduğu gerçeğini de ortadan kaldırmıyor.

Türk devletinin kendini çevreleyen coğrafyada emperyalist yayılmacı hedefler ve hevesler doğrultusunda belli bir aktivitesi var. Herşeyden önce Ortadoğu'da, biraz kendi iç sıkıntılarının, özellikle de Kürt sorunun bir yansıması olarak, ama asla bundan ibaret olmayan hedefler çerçevesinde ve ABD'nin doğrudan yönlendirmesiyle, İsrail'le bir siyasal-askeri mihver kurdu. Bunun ne anlama geldiğini, ne kadar tehlikeli sonuçlar doğurabileceğini, ileride devrim için ne tür tehlikeler, riskler ifade edebildiğini, örneğin son Suriye krizi üzerinden görebiliyoruz.

Yine bu devlet, Güney Kürdistan'ı kendi etkinlik bölgesi, kendi nüfuz alanı sayarak, buradaki gelişmelerde kendisinin de dolayısıyla söz hakkı olduğunu iddia ederek ve uluslararası hukuku da çiğneyerek, Güney Kürdistan'a sürekli bir müdahalede bulunabiliyor. Sadece iki de bir oraları işgal etmesini kasetmiyorum. Yanısıra, buradaki Türkmenlere hamilik yapmaya kalkıyor. Buradaki Kürtlerin iç işlerine karışıyor, bunların savaşına, barışına, tercihlerine müdahale ediyor, yönlendirici bir kuvvet olarak hareket etmeye çalışıyor. Onları Ankara'ya çağırıyor, "Ankara süreci" başlatabiliyor. Özetle bu bölgeyi kendisi için bir dış politik etkinlik alanı haline getirmiş bulunuyor.

Öte yandan bakıyoruz, Kıbrıs'ı işgal altında tutuyor. 20 küsur yıldır kendi dışındaki bir siyasal coğrafyaya fiili müdahalesi var. Yunanistan'la sürekli problemleri bir devlet. Balkanlar'da taşeronluk yapıyor. Bu ülkenin cumhurbaşkanı kalkıp Makedonya'ya gidiyor, Genelkurmay başkanı kalkıp iki de bir Arnavutluk'a gidiyor. Arnavutluk subayları Türkiye'de eğitiliyor. Bunlar ABD'den de alınan destekle yaratılmış bölgesel nüfuz alanları. Şu bir gerçek; Türk devletinin Arnavutluk üzerinde kendi çapında bir etkisi var, aynı şekilde Makedonya üzerinde de. Bulgaristan, Romanya, Ukrayna, Rusya vb. ülkelerle Türk devleti "Karadeniz Bölgesel İş Birliği" türünden ilişkilere giriyor. Kosova'ya aktif müdahale öneriyor. Yugoslavya'nın iç işlerine müdahale ediyor, asker göndermekten söz ediyor ve aktif müdahalede taraf oluyor, savaş çıkırtkanlığı yapıyor. NATO'nun bölgeye fiili müdahalesini, bölgedeki bir NATO ayağı olarak aktif biçimde savunuyor.

Türk devletinin Rusya'nın içişlerine karışmaya bile cüret edebildiğini, Çeçenistan üzerinden biliyoruz, Çeçenistan'a ordu eliyle yapılan silah yardımından biliyoruz. Bugün ordu bunun sorumluluğundan sıyrılmaya çalışıyor, *Aydınlık* gibi yayınlar da bu çabaya soldan destek sunuyor. Ama bütün bunların o dönemin devlet politikası olduğu da bir gerçek. Sadece bunun faturası hissedilmiştir; Rusya'yı Kürt sorununa daha dolaysız bulaşmaya kışkırttığı farkedilmiştir. Ordu bugün faturayı Güreş-Çiller ikilisine kesip bunun sorumluluğundan

i:

ine değerlendirmeler/4

ine değerlendirmeler

sıyrılmak istiyor. D. Güreş, bilinen boşboğazlığıyla, Bosna'nın içişlerine ve Bosna'daki çatışmaya doğrudan müdahale ettiklerini açıklamış oldu, silah gönderdiklerini söyledi.

Bu devlet Kafkasya'da Azerbaycan'a hamilik iddiasında, üstelik bunu Hazar petroleri ve doğalgaz konusunda pay sahibi olmak üzere yapıyor. Gürcistan ile benzeri ilişkileri var. Bu çerçevede Ermenistan'a karşı hasmane ve kışkırtıcı tavırları var. İran'la zaten ABD hizmetinde sürekli bir gerginlik politikası izledi, bugün Suriye'ye yaptığı türden olmasa bile, zaman zaman İran'a tehditler savurdu. Bugün ABD-İran ilişkileri belli bir yumuşama dönemine girmiş görüldüğü için bu alanda problem biraz yatışmış görünüyor. Irak komşu bir ülkedir; kendi çapında hükümranlılığı olan bir ülkedir. Emperyalistler bir gövde gösterisi olarak, dünyanın yeni durumuna bir düzen verme planı çerçevesinde, Irak'a çok hoyratça, çok vahşice bir müdahalede bulundular, Türk devleti bunda aktif bir taraf oldu, Türkiye'deki üsler kullanıldı, vb., vb...

İşte böyle, emperyalizmin hizmetinde, saldırgan ve yayılcı, bölgede nüfuz kurmaya yönelik bir dış politika alanı ve çizgisi var Türk burjuvazisinin. Türk devletinin bütün bu etkinlik alanları, karşı cepheden ve karşı amaçlarla, bizim için de siyasal ilgi alanlarıdır. Oradaki halkların iç işlerine mi karışılıyor, oralara müdahale mi ediliyor, o ülkelerin burjuvazileri ile gerici işbirliği mi geliştiriliyor, ittifaklar mı kuruluyor; tersinden, bölge halkları aynı çerçevede kendi burjuvazimize karşı yürüttüğümüz mücadelede bizim müttefiklerimizdir. Kendi mücadelelerinin, kendi devrimlerinin bağımsız özneleridir onlar, ama bizim kendi toplumumuzdaki sınıf mücadelesinin de dolaylı destekleridir, bu anlamda söylüyorum. Bu nedenle bizi çevreleyen coğrafyadaki olayları yakinen izlemeli, bu ülke halklarını tanımalı, buradaki toplumsal mücadeleleri anlamalı, desteklemeli ve buradaki sol akımlarla yakın ve çok yönlü ilişkiler kurabilmeliyiz. Bence bugün önemli olan, "bölgede ne oluyor?" sorusundan çok, bu bakış açısıdır. Bu da üçüncü önemli noktadır.

Yineliyorum; birincisi, bir ülkeyi çevreleyen coğrafya devrim süreci için her zaman, her halükârda

önemlidir. İkincisi, bu halkların çoğu ile bizim tarihi-kültürel bağlarımız vardır. Mesela biz Ulaş yoldaşla bir uluslararası konferansta Yugoslavya temsilcisi bir yaşlı komünist yoldaşla tanıştık. Tito döneminde 20 yıla yakın zindanda kalmış dirençli ve inançlı bu komünist, bize çok özel bir yakınlık gösterdi, onunla çok rahat kaynaştık. Bunu kendisi de dile getirdi. Bunun çok doğal birşey olduğunu, tüm Balkan halkları arasında daha özel bir yakınlığın tarihi ve kültürel temelleri bulunduğunu ifade etti. Yani biz kültürleri, yaşam tarzları birbirine benzeyen, geçmişte iç içe olmuş halklarız. Sözümlü ettiğim Yugoslav yoldaş bunun altını özellikle çizdi. Bu halklar arasında, bu halkların devrimci akımları arasında özel bir birlik kurulması, benim en büyük özlemim diyordu. Bunun pratik yansımasından bağımsız olarak, insanların bunu düşünmesi ve özlemesi bile bir şey anlatıyor.

Bizi çevreleyen bölgeye böyle bakmasını başarabilmeliyiz.

Sorunun stratejik ve politik önemini böylece belirledikten sonra, bölgedeki güncel durum hakkında söyleyeceklerim kısaca şunlar:

Yeniden "balkanlaştırılan" Balkanlar...

Balkanlara bakıyoruz, Balkanlar emperyalizm tarafından bir kez daha balkanlaştırıldı. Nedir "balkanlaştırma"? Bu tarihin en iğrenç bir "böl ve yönet" politikasıdır. Böl, parçala, birbirine kırdır, birbirine boğazlat ve sonra da zayıf düşmüş halkları teslim alarak yönet. Bu, 19. yüzyılın son çeyreği, 20. yüzyılın ilk çeyreğinde Balkanlar'a karşı izlenen emperyalist politikadır. Ve "balkanlaştırma", uluslararası siyaset diline, bölmek, parçalamak, birbirine kırdırmak ve böylece kolayca hükmetmek anlamına gelen bir kavram olarak yerleşmiş bulunuyor. Maalesef '89 yıkılışında sonra Balkanlar bir kez daha balkanlaştırıldı; ülkeler paramparça edildi, halklar milliyet ayrımına göre, etnik ayrımlara göre, hatta giderek dini ayrımlara göre küçük parçalara bölündü, un ufak edildi ve birbirine kırdırıldı. Emperyalizme, onun hakemliğine ve sözde koruyuculuğuna muhtaç hale getirildi.

20. yüzyılın ilk birkaç on yılında Balkan halkları birbirlerine kırdırıldı, fakat ardında Balkanlar, bu halkları birleştiren mücadelelere sahne oldu. Özellikle '30'lu ve '40'lı yıllarda, faşist işgale karşı, bu tarihsel düşmanlıkları silen ve bu halkları birbirine yakınlaştıran, kendi iç gerici hakim sınıflarına ve emperyalizme karşı kaynaştıran bir süreç yaşandı. Arkası muzaffer devrimler oldu.

çitlik temeli üzerinde halklara ortak ve kardeşçe bir yaşam imkanı sundu. Hiç değilse ulusal sorun çerçevesinde gerçekten önemli adımlar atıldı. Bugün Yugoslavya hala bir federasyon. Bu federasyonun bugün içi boşaltılmış olsa da, gerici Sırp burjuvazisi tarihi egemenlik kurma çizgisine geri dönmüş olsa da, zamanında, devrimle birlikte ve devrimden sonra, ayrı ayrı cumhuriyetlerin federal birliğine dayalı bir Yugoslavya büyük bir tarihi adımdı. Devrimden önce Yugoslavya, Sırp Krallığı egemenliği altında bir halklar hapisanesiydi. Ama devrim sonrasında burası bir federasyon oldu, ayrı ayrı cumhuriyetler ve özerk bölgeler oluştu. Nüfusun çok küçük azınlıklarının bile kendi dillerini kullanmaları, kültürlerini geliştirmeleri güvence altına alındı. Yıkılışa kadar Belgrad'ta Türkçe gazete yayınlanabiliyordu, ki Türkler orada çok küçük bir azınlık oluşturduğu halde.

Bu halklar yıkılışın ardından birbirlerinin karşısına çıkartıldılar, aralarına olumsuz tarihi anıları da depreştiren yeni düşmanlık tohumları ekildi. Bosna'da bir trajedi sahnelendi. Faşizme, gerici, kendi egemen sınıflarına, Alman ve İtalyan faşist işgalcilerine karşı birlikte mücadele etmiş, bu mücadele içinde birleşmiş ve kaynaşmış, devrimle birlikte kendi ulusal ve sosyal kimliğini ve özgürlüğünü kazanmış halklar birbirlerinin düşmanları haline getirildiler. Kendi gerici burjuvazileri eliyle her birisi, bir emperyalist devletin şu veya bu biçimde eteğinin altına sığınarak kendilerine bir çıkış yolu aramak durumunda bırakıldı.

Şimdi aynı şey Kosova'da yapılıyor. Kosova'daki olayın bir başka özelliği daha var. Kosova NATO'nun dolayısıyla bir müdahale alanı haline getiriliyor, getirilmek isteniyor. Yani halklar birbirine kırdırılmakla, düşmanlıklar körüklenmekle kalınmıyor, emperyalistlerin buraya müdahale etmesi ve bu halkların fiilen yönetilmesi sorunu gündeme getiriliyor. Ki Bosna'da sorun zaten böyle bir çözüme bağlanmıştı. Şimdi aynı oyun Kosova üzerinden sergileniyor.

Türk devleti de emperyalizmin bu doğrultudaki politikasını en çığırkan, en kışkırtıcı, en rezil bir biçimde destekliyor. "Derhal ve bir an önce müdahale" istiyor. Bosna'ya da istiyordu, şimdi Kosova'ya istiyor. Kosova halkı burada sadece bir bahanedir, asıl sorun bölge hakimiyetinde ABD emperyalizmine uşakça hizmettir. Bilindiği gibi Arnavutluk halkının Berişa çetesine karşı silahlı başkaldırısını Türk devleti büyük bir gericilikle karşıladı. Gelişmeleri karalamak için elinden gelen herşeyi yaptı. Bu çizginin temsilcisi Kosova halkının dostu olabilir mi? Türk devleti bugün Balkanlar'da en gerici, en rezil, en alçakça rolü oynuyor.

Balkanlar milli açıdan, etnik açıdan, kültürel

20. yüzyılın ilk birkaç on yılında Balkan halkları birbirlerine kırdırıldı, fakat ardında Balkanlar, bu halkları birleştiren mücadelelere sahne oldu. Özellikle '30'lu ve '40'lı yıllarda, faşist işgale karşı, bu tarihsel düşmanlıkları silen ve bu halkları birbirine yakınlaştıran, kendi iç gerici hakim sınıflarına ve emperyalizme karşı kaynaştıran bir süreç yaşandı. Arkası muzaffer devrimler oldu.

açıdan gerçekte çok zengin bir mozaik. Ve tarih gösteriyor ki, gerici sömürücü sınıfların ve emperyalistlerin egemen olduğu her dönemde, halklar birbirlerine düşman ediliyorlar, birbirlerine boğazlatılıyorlar. Ve bu halkları ancak ve ancak devrim birleştirebiliyor. Onlar arasındaki sorunların gerçek ve kalıcı çözümünü ancak devrim sağlayabiliyor. Biz yakın zamanda birkaç ay önce, Haziran'da bunu politik yayın organında Kosova üzerine bir değerlendirme yazısında da vurguladık.

Balkan halkları için bunun dışında, devrim ve sosyalizm dışında bir çözüm yolu yoktur. Başka bir çözüm yolu olmadığını tarih göstermiştir. Bu halkların kardeşçe yaşadıkları, kaynaştıkları, bir taraftan kendi dillerini, kültürlerini ve kimliklerini korudukları, öte yandan birbirlerini olumlu biçimde etkiledikleri dönem, yalnızca devrimci direniş dönemleri, artı devrim dönemleri, artı devrim sonrası dönemler olabilmıştır. Ne zaman ki bu imkan ortadan kalkmış, ardından çok geçmeden bu bölge yeniden balkanlaştırılmıştır. Halklar etnik ve kültürel açıdan birbirlerinden koparılmış, birbirlerine kutuplaştırılmış, birbirlerine düşman edilmiş ve nihayet birbirlerine kırdırılmıştır. Bugün emperyalist dünyanın timsah gözyaşlarına konu olan Bosna, Kosova vb. "trajedi"ler, emperyalizmin ve gerici Balkan burjuvazilerinin kendi öz ürünleridir.

Emperyalizm bugün Balkanları balkanlaştırma politikasını boyutlandırarak hayata geçirmeye çalışıyor. Balkanlarda yaşanan sorunlara ilişkin en önemli nokta bu. Yayın faaliyetimizde Balkanlar'daki gelişmeleri bu tarih bilinciyle izlememiz, yaşanan sorunları bu tarihsel arka planla işlememiz, emperyalizmin buradaki politikasını iyi teşhis etmemiz ve teşhirimizi de bu teşhis üzerine oturtmamız, dolayısıyla çözümümüzü de bu çerçevede ortaya koymamız gerekiyor. 20. yüzyıl tarihi, burada sorunun nereden doğduğunu, çözümünün nerede yattığını yeterli açıklıkta göstermiştir. Biz soruna ona göre teşhis koymalı, çözümü de ona göre propaganda etmeliyiz. Ve Türk devletinin burada oynamaya çalıştığı rezil rolü sistematik bir biçimde teşhir etmeliyiz.

Bulgaristan ve Romanya'da ise halklar derin ve çok yönlü bir iktisadi-toplumsal ve kültürel yıkımı yaşıyorlar. Belki etnik sorunlar temeli üzerinde bir iç kanışıklık henüz yok. Ama böyle bir kanışıklığın potansiyellerine sahipler. Yarın Romanya'yı Macar sorunu üzerinden karıştırmak emperyalistler için her an kullanılabilir bir potansiyel olanak, çünkü orada güçlü bir Macar azınlığı var. Bulgaristan'ın ise Makedonya üzerinde hak iddiası var. Bunlar içiçe geçmiş, milli açıdan, kültürel açıdan sınırlara bölünemeyecek tarzda birbirine karışmış olan halklar. Ancak gerçekten devrimci bir barış bu halkları birleştirebilir ve aralarındaki sorunları çözebilir. Bu ise proletarya devrimi ve sosyalizm ile olanaklıdır. Milli ve etnik bir iç kanışıklığı halihazırda yaşamıyorlar dedim, ama eski rejimlerin yıkılışının ardından büyük bir toplumsal ve kültürel yıkım yaşadı bu iki ülkenin halkları.

Bulgaristan öyle bir duruma düşürüldü ki, ekonomisi ve maliyesini şimdi doğrudan emperyalistlerin uzmanları yönetiyorlar. Meksika'dakinden daha beter bir biçimde! Bu bizim yayın organlarımızda da çıktı. Dünya'da çok duyulmuyor, devrimciler nedense yeterince ilgi göstermiyorlar bu gelişmelere. Basbayağı maliyesini emperyalist uzmanlar yönetiyorlar. Bu bir tür sömürgeleştirmedir. Bulgaristan bu duruma düştü, düşürüldü. Yakın zamanda ölen T. Jivkov'un cenazesine onbin kişinin katılması az bir şey değil, küçük bir ülke olduğu da düşünülürse. Bir şey anlatıyor bu! Bulgaristan kendi çapında kişiliği olan bir ülkedydi. Sovyetler Birliği'ne bağımlı olduğu dönemde bile bu böyleydi. Şimdi çok kişiliksiz bir ülke haline getirildi. Ve bugün Türk devleti, Türk

azınlığı üzerinden, orayı kendisi için bir tarihi etkinlik sahası sayıyor. Bu ülkenin iç işlerine dolaylı bir biçimde karışıyor. Muhtemelen, oradaki Türk-müslüman azınlığın da içinde yer aldığı Haklar ve Özgürlükler Hareketi adlı partinin bir kısım yöneticileri Türk devletinin hizmetindeki ajanlar.

Türk devletinin Romanya ile ilişkilerini yakından izlemiyoruz. Sık sık gidip geliyorlar. Romanya ilginç bir ülke, örneğin PKK için bir etkinlik sahası. Gerek Bulgaristan'ın gerekse Romanya'nın PKK ile bazı dolaylı ilişkileri var sanıyorum. Her iki ülke de bazı imkanlar sağlıyor PKK'ye. Bunun gerisinde tam ne var, bilemiyorum. Yani bu devletler Türk devleti ile resmi düzeyde haşır neşir görünüyorlar, ama bir güvensizlik de var anlaşıldığı kadarıyla. Bu durumları daha yakından izlemeli ve değerlendirmeliyiz.

Yunan ilerici-devrimci akımlarıyla ilişkilere çok özel bir önem vermek durumundayız

Yanıbaşımızda Yunanistan var. Yunan halkı zengin bir tarihe ve kültüre sahip çok değerli bir halk. Tarihine baktığımız zaman, insanlık kültürünün temel tarihsel kaynaklarından biri durumunda olduğunu görüyoruz. Avrupa'da Rönesans'a kaynaklık eden kültür Yunan kültürüdür. Araya çağlar girdiğini ve Yunan halkının bugünkü haliyle o kültürün taşıyıcısı olmaktan çıktığını varsaysak bile (ki belli bakımlardan saymak mümkün), Yunan halkının modern tarihi de fazlasıyla yüz ağırtıcı bir tarih.

Daha 1830'larda, dünyada siyasal iklimin alabildiğine durgun olduğu bir dönemde, Osmanlı İmparatorluğu'nun bünyesinden kopmayı, kendi ulusal kimliğini, ulusal bağımsızlığını kazanmayı ilk olarak başarmış bir halktır sözkonusu olan. 1820'ler ve '30'lar, Avrupa'da ölü bir dönemdir. Jakobenler'in düşüşü ve çok geçmeden Napolyon egemenliği üzerinden alırsanız, '48'e kadar olan dönem, özellikle de 1815-1848 arası dönem, Fransa'da zaman zaman gerçekleşen çıkışları saymazsanız, bir durgunluk dönemidir. Böyle bir dönemde bağımsızlığını kazanmış bir halktır Yunan halkı. Tabi ki işin içinde bir yanıla Ortodoks kilisesi, bir yanıla Rusya'nın oyunları, bir yanıla da İngilizler'in kısırtması ve desteği var. Bunları kabul ediyorum, ama neticede özgürlük o halkın hakkıydı ve temelde onu kendi öz direnişiyle ve gücüyle kazandı.

Bu halkın 20. yüzyıl tarihine bakıyoruz, Yunanistan bir yandan faşizmi ve işgali, ama öte yandan büyük bir devrimci direnişi yaşamış bir ülke. İngilizler'in müdahalesi olmasaydı, Yunanistan ikinci emperyalist savaş sırasında kendi özgücü ile devrimini yapmış ülkelerden biri, hatta birincisi olacaktı. 2. Dünya Savaşı dönemini ve iç savaş dönemini incelediğimizde, Yunanistan'daki bütün bir direnişi komünistlerin temsil ettiğini görüyoruz. İş Yunanistan'ın kendi iç toplumsal güç dengesine kalsaydı, komünistlerin rahat bir biçimde iktidarı alan bir kuvvet olduğunu, ama İngilizler'in müdahalesinin, bunun karşısında Sovyetler Birliği'nin pasif tutumunun, bu halkın yenilgisinde özel bir rol oynadığını biliyoruz.

Yunan halkının büyük bir ilerici-devrimci tarihi birikime sahip bir halk olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Faşizmin ağır yükünü taşımış bir halk. Sadece savaş öncesi Metaksa dönemini ve savaş dönemini kasdetmiyorum. İç savaşın arkası da ağır bir gerici dönemiydi Yunanistan'da. Bir parça '60'larda soluklanmaya başladı, çok geçmeden '67'de faşist Albaylar Cuntası geldi, halk yeni acılar çekti. Onurlu ve ilerici değerleri güçlü olan bir halk. Bugün Atina'da ya da Selanik'te anti-emperyalist gösteriler yapıldığında, zaman zaman yüzbinleri bulan bir insan kitlesi katılabilir. 8-9 milyonluk bir ülke için bunlar gerçekten etkileyici rakamlar. Yunan Komünist Partisi hala %10 civarında oy alabiliyor, ayrıca başka bazı

sol akımları var. Yunanistan sınıf mücadelesinin canlı seyrettiği, her çalışan sınıftan emekçi yığınların sürekli hareketlilik içinde olduğu bir ülke bugün.

İşte bu halk bizim en yakın komşularımızdan biri. Bu ilerici değerleri ile, bu ilerici tarihi birikimi ile bizim için önemli bir halk. Bizim halkımız henüz bir devrim girişimi yaşamamış. Onlar yaşadılar, bu açıdan bizim için çok önemli bir komşu ülke, bu birinci nokta. İkincisi; gerek Türk gericiliği, gerek Yunan gericiliği bu iki halk arasında düşmanlığı tarihsel bir çizgi olarak sürekli körüklüyorlar. Kendi gerici anlaşmazlıklarını iki halkı birbirine düşman etmek için kullanıp duruyorlar.

Evet, 1920'lerde Yunanistan Türkiye'yi işgal etti, ama işgali gerçekleştiren, emperyalistlerin denetimindeki Yunan gericiliği idi. Bugün TRT'de gösterilen "Kurtuluş" dizisine bakın, Genelkurmay denetimindeki bu resmi yapımda bile, Yunan ordusundaki komünistlerin savaşa ve işgale karşı etkinlikleri anılabiliyor. Yunan ordusundaki komünistlerin bildiri dağıttığı Türk karargahında tartışılabilir, küçücük bir sahne de olsa buna yer verebilir. Zira işgal esnasında komünistlerin Yunan ordusu içinde gerçekten yaygın bir çalışması var. "Benden Selam Olsun Anadolu'ya" romanında da bu etkinlik çok daha canlı bir biçimde veriliyor. Bunlarla Yunan halkının tavrını anlatmaya çalışıyorum. Biz henüz böyle bir şeyi yaşamamış. Türk gericiliğinin herhangi bir ülkeye müdahalesi karşısında bizim devrimcilerimiz bugüne kadar anlamlı bir tepki koyabilmiş değil henüz.

Bu halk aslında Türk halkına fazlasıyla da yakın bir halk. Türk halkına yönelik düşmanlığı yok kesinlikle. Bence Türk halkında Yunan halkına karşı çok daha güçlü önyargılar ve düşmanlıklar var. Yunan halkı bu konuda çok daha yumuşak, çok daha ölçülü. Çok ilginçtir; bir takım televizyonların, gazetelerin, radyoların Türkçe bilen Yunan muhabirleri Atina'dan iki ülke arasındaki anlaşmazlıkların haberlerini nesnel bir biçimde verebiliyorlar. Hiçbir Türk gazeteci Ankara'dan Yunan televizyonlarına bu tarzda haber veremez. Bu çok önemli ve bir şey anlatıyor. Yunanistan'la ilişkilerimiz ve Yunanistan'a bakışımız bu açıdan büyük bir önem taşıyor.

Aynı şey Kıbrıs için geçerli. Orada 20 küsur yıllık bir işgal var. Bu işgal gayri meşru ve son bulmak zorundadır. Ayrıca Kıbrıs Türk iç politikasında çok kullanılan bir sorundur. Yunan gericiliği, Türk gericiliği, İngiliz emperyalizmi, ABD emperyalizmi, tümü Kıbrıs'tan ellerini çekmek zorundalar. Kıbrıs bu açıdan bizim için çok özel ilgi konusu olmalıdır.

Ortadoğu'da saldırgan ABD-Türkiye-İsrail mihveri

Ortadoğu'ya gelince, Ortadoğu'ya ilişkin pek çok değerlendirmemiz var. Ortadoğu'nun önemi nedir, Ortadoğu'da sorunlar nelerdir, çelişkiler nelerdir? Bunlar bilindiği için üzerine çok fazla durmayacağım. Nihayet Körfez Savaşı vesilesiyle Ortadoğu'ya dair yapılan değerlendirmelerimizde de var tüm temel noktalar.

Ama Ortadoğu'da bugün yeni bir durum var. İsrail Ortadoğu'nun kalbine saplanmış bir hançerdir; bölgedeki halklara, mazlum uluslara, ilerici hareketlere karşı sapını emperyalizmin tuttuğu bir kanlı hançerdir siyonist devlet. Türk devleti şimdi işte bu devletle, siyonist İsrail'le stratejik bir siyasal ve askeri bir ittifak kurdu. Ve bu stratejik ittifak bölgedeki barış, öteki devletlerin güvenliği ve halkların ilerici-devrimci dinamikleri açısından büyük bir önem taşıyor, büyük bir tehdit kaynağı oluşturunuyor. Fakat daha önemlisi, bu ittifak, en başta bizim kendi devrimimiz, devrimci gelişme sürecimize karşıdır. Türk burjuvazisi bölgenin en saldırgan devleti ile bu ittifakı niçin kurdu? Elbette kendi çıkarları, güvenliği ve geleceği için. Bu

demektir ki, bu Türkiye devrimine karşı kurulmuş bir ittifaktır. Gelecekte Türkiye devrimi böyle bir sorunla çok dolaysız olarak karşı karşıya kalacaktır. Böyle bir durumda İsrail'in Türkiye'ye askeri müdahalesi, Türk burjuvazisine kendi egemenliğini koruyabilsin diye dolaysız askeri desteği mümkün olabilecektir. Nitekim İsrail kendi savaş aygıtını, istihbarat gücünü, öteki imkanlarını devrime karşı daha bugünden Türk gericiğinin hizmetine vermektedir.

İsrail, mesela Kürt hareketine karşı, bu düşmanlığı aynı ölçüde yapmayabilir. Kürtler'e karşı belli bakımlardan esnek davranabilir, daha ölçülü bir politika izleyebilir. Çünkü Kürt sorunu İran'ı, Irak'ı, Suriye'yi karıştırmak, gerektiğinde bölmek için İsrail'in elinde bir koz. İsrail bugün PKK'ye yönelik bir şeyler yapar, Türk devletine belli sınırlar içinde yardım ve destek sunar, ama pekala yakın gelecekte Kürtlerle uzlaşma imkanları aramaya kalkabilir. Ama bir toplumsal devrime karşı bunu asla yapmaz. İsrail siyonizminin devrime karşı hesaplı, ölçülü, dikkatli davranmasını gerektirecek hiçbir şey yok. Bu ittifak belki bugün radikal Kürt hareketleri için ciddi bir handikaptır; ama stratejik açıdan bakıldığında, asıl olarak Türkiye devrimine ve bölge devrimlerine yönelmiştir, devrimci gelişmeleri boğmayı hedefleyen büyük bir karşı ittifaktır. Parti basınıımız bu olay üzerinde çok özel bir tarzda, döne döne durmalıdır. İç ve dış politika çizgisinde bu mesele gündemimizde çok özel bir yer tutabilmelidir.

Bunun dışında, Ortadoğu'da uzun bir dönemdir, nerdeyse 20 yıllık bir süredir, yani Filistin hareketinin çözülmeye başladığı zaman diliminden beridir, toplumsal muhalefette islami hareketin etkinliği önplana çıkıyor. Ve bugün bu işin bayraktarlığını yapan bir takım islami akımlar, Ulaş yoldaşın da konuşmasında belirttiği gibi, gerici kaynaklı akımlardır. Bunlar emperyalizmin, siyonizmin doğrudan ya da dolaylı desteklediği güçlerdir. Kendisi Hamas'ı, İslami Cihad'ı örnek verdi, buna çıkış itibarıyla bir Amerikan-CIA örgütlenmesi olarak Müslüman Kardeşler eklenebilir.

İslami akımların toplumsal muhalefet üzerindeki bugünkü denetimi nedir? Bunun geleceği nedir? İlerici devrimci akımların buradaki muhalefet içinde şekillenme şansları nedir? Bu açıdan bizim duruma çok daha yakından ve derinlemesine bakmak ve çok yönlü anlamak gibi bir sorunumuz var.

Bu bölgede bir takım imkanlar var. Geçmişte devrimci akımlar bu imkanları belli sınırlar içerisinde kullandılar. Ama burası tehlikeli ve kaygan bir alan. Zamanında Filistin devrimi ayaktaayken, etkili bir güçken, kendi özerk alanlarına sahipken, burası Türkiyeli devrimci akımlar için anlamlı bir mevzi olabiliyordu. Bugün olabildiğini zannetmiyorum. PKK evet, buradaki bir takım imkanları kullanıyor, ama kesinlikle bunun bir bedeli var ve gelecekte de olacaktır. PKK'nin oradaki etkinliği belli bir biçimde Suriye'nin denetimindedir ve Suriye'nin bunu kendi devlet çıkarları için kullandığı bir gerçektir. Bu bir şey değil, herkesin bildiği bir olgu. PKK'nin kendi bağımsızlığını zedeleyen bir takım ilişkiler içerisinde olduğundan en ufak bir kuşku duymamak gerekiyor. Ayrıca Suriye devleti kalles bir devlettir de. Biliyorsunuz, Filistin kuvvetlerini ezdi Beyrut'ta, katliamlar yaptı '76 yılında. Kendi denetimini aştığı anda bir devrimci hareketi nasıl acımasızca ezebildiğini Tel Zaatar katliamı üzerinden gösterdi. Bu katliamda binlerce insan öldürdü. Suriye devleti bizzat Filistinli devrimci akımı ezmek yolunu tutabildi. Üstelik bu güya en ilerici dönemi idi, yani arkasında Sovyetler Birliği'nin olduğu, bu çerçevede rejimin kendisini ilerici anti-emperyalist yaftalarla sunduğu bir dönemdi. Suriye işte böyle bir devlettir.

Dolayısıyla, devrimci-siyasal mücadele açısından

İsrail, mesela Kürt hareketine karşı, bu düşmanlığı aynı ölçüde yapmayabilir. Kürtler'e karşı belli bakımlardan esnek davranabilir, daha ölçülü bir politika izleyebilir. Çünkü Kürt sorunu İran'ı, Irak'ı, Suriye'yi karıştırmak, gerektiğinde bölmek için İsrail'in elinde bir koz. İsrail bugün PKK'ye yönelik bir şeyler yapar, Türk devletine belli sınırlar içinde yardım ve destek sunar, ama pekala yakın gelecekte Kürtlerle uzlaşma imkanları aramaya kalkabilir. Ama bir toplumsal devrime karşı bunu asla yapmaz.

böyle özel mevziler, gerilla hareketi alanları vb., bunların çok güvenilir, amaca ve ilkesel tutuma çok uygun imkanlar olduğunu düşünmemek gerekir. Ama buradaki halklarla dayanışmak önemli, buradaki ilerici-devrimci dinamiklerle birleşmek ve dayanışmak önemli. Biz soruna bu açıdan bakmalıyız.

Güney Kürdistan'da ABD barışı

Güney Kürdistan'a geçerse, burada bir Kürt sorunu var. Pek çok değerlendirmemizin konusu olan bir sorun. Sadece son gelişmeye değinmekle yetineceğim. Amerika buradaki iki Kürt savaş ağasını yeniden kendi barışı çerçevesinde biraraya getirdi. Amerikan emperyalizminin belli planları var, bunları hayata geçirmeye çalışıyor. Bu planlar tutar mı, şimdiden bir şey söylenemez. İzlemek gerekecek. Ama Amerika'nın girişiminin ciddi bir girişim olduğu kesin. Irak bünyesinde bir federal cumhuriyet olarak bunları yeniden kendi denetiminde devletleştirmeye çalışıyor. Bundaki başarı Kürtler için bir başarı anlamına gelmiyor, tersine bu bir Amerikan başarısı olacaktır ve Kürt sorununun beslediği devrimci dinamikler bu yolla boğulacaktır. Amerika'nın ne olduğunu, neyi ne için yaptığını biliyoruz.

ABD'nin Güney Kürdistan planları elbette Ortadoğu'ya yönelik daha genel hesapların bir parçası, fakat ben konuya Kürt sorunu sınırları içinde değiniyorum. Kürtler'in buradaki adımlar üzerinden kapılacağı her hayali acımasızca, sertçe, suçlayarak teşhir etmeliyiz. PKK bu adıma karşı, PKK bu adımın aynı zamanda kendisine karşı atılmış bir adım olduğunun da bilincinde. Ama bir sürü Kürt var bu hayale kapılan. Ya da "olsun da ABD denetiminde olsun, onun kuklası olsun, ama yeter ki Kürtler'in olsun" diyen bir sürü döne eski solcu Kürt var. Solculuğu, devrimciliği, ilericiliği bırakmış, ama Kürt davası güden bir sürü burjuva milliyetçi Kürt var.

Kuşkusuz bu Türk devletini sıkıntıya sokan bir gelişme. Dış politika üzerine kalem oynatan bir takım yazarlar devleti uyarıp duruyorlar, bu duruma bir biçimde bir müdahale edilmelidir, diyorlar. Bu olayın kendi etkilerinin altındaki bir alanda fakat kendi dışlarında kotarılmış olmasına da bir tepkileri var. ABD emperyalizmi Türk devletinin keyfini kaçırmamak, gönlünü hoş tutmak için bir biçimde onu da bu işe bulaştırıyor, ama temelde orada kendi politikasını uygulamaya çalışıyor. Ve şu da açık ki, özellikle Türk generalleri bu konuda ABD'ye çok da güvenmiyorlar. ABD'nin planlarını biliyorlar ve gerektiğinde burada bir Kürt devleti kurma/kurdurma yoluna gideceğini düşünüyorlar. Bu onlarda derin kuşku ve kaygılar yaratıyor, zira bunun Türkiye'deki Kürt hareketi üzerinde nasıl bir etki yaratacağını biliyorlar. Haksız da sayılmazlar. Güney'de ABD güdümünde bile olsa kurulacak bir Kürt devleti, mevcut statükoya büyük bir darbe olacaktır ve bu Türkiye'deki Kürt hareketine de apayrı bir itilim kazandıracaktır. Kürt halk kitlelerinde bir bağımsızlık duygusu, ayrı bir devlet

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://irantey.org>

olarak var olma isteği uyandıracağı için, Türk devleti bu türden bir gelişmeden büyük bir rahatsızlık duyuyor. Hatta bazı Kürt yurtsever kalemleri, son Suriye krizini buraya da bağlıyorlar; TC Suriye ile kriz yaratarak, böylece Güney Kürdistan'a müdahale edip buradaki gelişmeleri engellemeye çalışıyor, diyorlar. Böyle bir boyutu da olabilir. Şu günlerdeki Suriye krizinin farklı boyutları olan karmaşık bir olay olduğu açık.

İran: Tarihi ilerici birikim ve güçlü bir işçi sınıfı

İran'a geçerse, İran gerici bir islami diktatörlük rejimi altında, temel demokratik hak ve özgürlüklerden yoksun bir ülke. Ama İran önemli bir ülke. İran, köklü tarihi ve güçlü bir kültürü olan kişilikli bir toplum. Bir dönem, islami gerici bir yöneliş çerçevesinde de olsa, ABD emperyalizmini karşısına alabilen ve onun karşısında ayakta durabilen bir ülke. Bu çok şaşırtıcı değil. Yunanlılar için söylediğimi bir başka biçimde İran halkı için de söyleyebilirim. Bu halkın tarihinde de önemli devrimci hareketlenmeler var, örneğin daha 1908'de böyle bir hareket var. Bu öyle bir ülke ki, 1950'lerde Musaddık diye bir milliyetçi burjuva-demokratı çıkıyor, emperyalist petrol tekellerine, ABD'ye ve İngiltere'ye kafa tutabiliyor, millileştirmelere gidebiliyor. Şah'ı devirmeye bile sonuçlanabiliyor bu. Ancak emperyalizmin doğrudan müdahalesiyle, gerçekleştirdiği darbelerle püskürtülebiliyor bu ilerici adımlar. Bizim yakın tarihimizde burjuva demokratlarından gelen bu nitelikli bir gelişme göremezsiniz. Böyle sunulan en kabadayı girişim 27 Mayıs'tır; anında NATO'ya, CENTO'ya vb.'ne bağımlılığını ilan etmiştir.

İran'da güçlü bir işçi sınıfı var. Birkaç sene önce kendi basınıımızda buna ilişkin bir belge de yayımladık; İran işçi sınıfının ciddi bir mücadelesi var, 1978 İran Devrimi'nde işçi sınıfının çok özel bir yeri var. İran Devrimi'yle ilgili incelemelere bakınız, bu döne döne belirtiliyor. Ama dışardan görünen hep islami gericilik oldu, hep mollalar oldu, hep Humeyni oldu. Daha da ilginç bir nokta, İran'da güçlü bir komünist birikim de var. Zamanında Şah diktatörlüğü, ardından islam gericilik bu birikimi ne kadar hunharca yok etmeye çalışırsa çalışsın, İran güçlü devrimci birikimi olan bir ülke. Ve bir İran partisinin, İran Komünist Partisi'nin program üzerine ön tartışmalar esnasında incelediğimiz 1980 yılı başlarına ait bir programı var, bu program bile İran solunun bir temsilcisinin Türkiye'deki geleneksel sol gruplardan daha ileride olabildiğini gösteriyor. Bu yine bir demokratik devrim programı, ama bir takım kalıpların dışına çıkabildiğini, bir takım gerçekleri nesnel bir biçimde tespit edebildiğini de gösteriyor. İran gibi bir ülkede bir Kürt hareketi olan Komala kalkıp kendini feshederek, İran'daki sınıf mücadelesini kucaklamak üzere İran Komünist Partisi'ne dönüştürüyor. İran Komünist Partisi, programından sözettığım parti bu. Bunlar bu toplumdaki düzeye ve birikime bir örnek. Ve bazı belirtiler gösteriyor ki, liberal öğeler de taşısa, İran'da gerçekten geçmişi sorgulamaya, kendini yenilemeye yönelik belli eğilimler de var. Sonuçta savrulmalar da yaşansa, İran'da bir sorgulayıcılık var. İran bu açıdan önemli bizim için. Öte yandan, Türk devletiyle problemleri de olan bir ülke, sık sık gerilimlere, gerici-soven kampanyalara konu olan bu problemlerin bize yüklediği siyasal sorumlulukların ise sözünü etmiyorum.

Kafkaslar: Emperyalist nüfuz mücadelelerin kızıştığı alan

Kafkaslar'a geçiyorum. Ulaş yoldaş da vurguladı,

Kafkaslar önemli bir emperyalist rekabet alanı. Çok zengin petrol ve doğalgaz yatakları var. Bütün emperyalist büyük tekeller kendi devletleri aracılığıyla buradaki konsorsiyum içerisinde yer almaya ve pay kapmaya çalışıyorlar. Son yıllarda burası sertleşen bir emperyalist rekabet alanına dönüştü. Rusya'nın eski bir etkinlik alanı olarak korumaya, petrolünden ve petrol taşımacılığından pay almaya çalıştığı bir bölge. Ve burada, Türk devletinin bir sürü açık-gizli faaliyeti var. Azerbaycan'da Amerikan taşeronluğunda bir darbe yapmaya bile çalıştılar, başaramadılar, dönüp Haydar Aliyev'le ilişkilerini düzelttiler. Şimdilerde hamilik yapmaya soyunsa da, Azerbaycan, Türk devletinin boyunu çok aşan önemli bir ülke. Petrolün ve doğalgazın olduğu yerde, Türkiye ancak küçük bir taşeron olabilir. Aldığı pay %6,5 civarında zaten. O da güvenceye alınabiliyorsa eğer.

Bu bölgede Azeriler ile Ermeniler arasındaki sorunlar var, bunlar gerici bir biçimde kışkırtılıyor. Türk devleti, batıda Yunan halkına karşı yaptığı rezilce düşmanlığı doğuda Ermeni halkına karşı yapıyor. PKK'ye, Kürt özgürlük mücadelesine karşı yaptığı düşmanlığı, aynı zamanda tarihi bir Ermeni düşmanlığı ile de birleştiriyor. Devletin resmi televizyonu "Ermeni tohumu" diyebiliyor. Resmi devlet televizyonu, komşu bir halkı bu derece aşağılayan iğrenç bir dil kullanabiliyor. Türk devleti Ermenileri tarihte büyük bir techire ve soykırıma tabi tutmuştur. Kardeş Ermeni halkına karşı buradan da gelen bir sorumluluğumuz var.

Türk devletinin Gürcistan'la ise yediği-içtiği ayrı gitmiyor. Orada kişiliksiz bir iktidar var, sırtını bir biçimde ABD'nin bölge taşeronu Türkiye'ye dayamaya çalışıyor.

Ve Kafkaslar, etnik çatışma ve kırıma çok müsait bir bölge. Yakın dönemde bu yaşandı da zaten. Şimdi biraz hız kesti. Bunu Rusya da kışkırtıyor. Rusya bölge üzerindeki etkinliğini korumak için buradaki etnik toplulukları bir biçimde birbirine karşı ya da egemen kimlik/devlet neyse, ona karşı yeri geldiğinde kışkırtıyor.

Neticede Kafkasya önemli bir bölge, dikkatle izlememiz gereken bir bölge, emperyalizmin dolaysız bir müdahale alanı, bir petrol sahası. Petrol tarih boyunca ve bugün hala en sert kavgaların konusu olan bir hammadde. Ve Azerbaycan ile Hazar Denizi de bir petrol ve doğalgaz deposu.

Ötesinde Türki cumhuriyetler var. Evet, Türk burjuvazisinin gerici hesaplarına konu ettiği bu "tarihi-kültürel bağlar"la biz de ilgilenmeliyiz. Bu bizim için de bir imkan olabilmeli. Biz de bu halkların iç yaşamına ilgi göstermeliyiz, onlarla devrimci amaçlara dayalı ilişkiler geliştirmeliyiz. Orta ve uzun vadede bakıldığında, devrimci amaca uygun önemli imkanlar ortaya çıkabilir bu alanda.

Bu ülkelerin bazılarında en büyük park ve meydanlarda hala Lenin'in heykelleri duruyor, yıkmıyorlar. Kimse de bu niye duruyor diye sormuyor. Bunu ancak *Türkiye* gibi bir gerici gazete sorabiliyor. "Kardeş diyoruz, bilmem ne diyoruz, ama hala Lenin'in heykelleri de en büyük meydanlarda duruyor" diyebiliyor. Evet yıkmıyorlar, çünkü bu halkların Lenin'e düşmanlık duymaları için hiçbir neden yok. Tersine, onlar Lenin'in önderlik ettiği sosyalist Ekim Devrimi'yle özgürleştiler ve sosyalizm sayesinde modern devrimci bir yaşama geçtiler. Bunlar devrim öncesinde ilkel kabile topluluklarıydı, ortaçağ koşullarında, mollaların cehaleti altında yaşıyorlardı. Lenin'in önderlik ettiği

Bu ülkelerin bazılarında en büyük park ve meydanlarda hala Lenin'in heykelleri duruyor, yıkmıyorlar. Kimse de bu niye duruyor diye sormuyor. Bunu ancak Türkiye gibi bir gerici gazete sorabiliyor. "Kardeş diyoruz, bilmem ne diyoruz, ama hala Lenin'in heykelleri de en büyük meydanlarda duruyor" diyebiliyor. Evet yıkmıyorlar, çünkü bu halkların Lenin'e düşmanlık duymaları için hiçbir neden yok. Tersine, onlar Lenin'in önderlik ettiği sosyalist Ekim Devrimi'yle özgürleştiler ve sosyalizm sayesinde modern devrimci bir yaşama geçtiler. Bunlar devrim öncesinde ilkel kabile topluluklarıydı, ortaçağ koşullarında, mollaların cehaleti altında yaşıyorlardı. Lenin'in önderlik ettiği devrim bu halklara ulusal bir kimlik kazandırdı, özgürlük kazandırdı, cumhuriyet olma imkanı kazandırdı. Bir tarihi vefa duygusu bu toplumlarda kendini gösteriyor olmalı ki, Lenin'in heykellerine dokunmuyorlar.

devrim bu halklara ulusal bir kimlik kazandırdı, özgürlük kazandırdı, cumhuriyet olma imkanı kazandırdı. Bir tarihi vefa duygusu bu toplumlarda kendini gösteriyor olmalı ki, Lenin'in heykellerine dokunmuyorlar. Ekim Devrimi sayesinde bu halklar modern ulusal bir kimlik kazandılar, uygarlığı tanıdılar, ortaçağdan modern çağa geçtiler. Laik toplumlar bunlar. Bir şey anlatıyor bu ama! İslami gerici burda fazla güç olamıyor. Neden? Çünkü bunlar Sovyetler Birliği'nin mirasına sahip ülkeler. O kültürü almış, o süreçleri yaşamış halklar.

Türk gerici devlet organizasyonu ile iki de buradan insanlar getirip Antalya'da, Bursa'da Türk zirveleri, "Ergenekon'dan çıkış" törenleri vb. düzenliyorlar. Kuşkusuz kitlelere işin sadece bu gerici boyutu, yani Türk burjuvazisinin konumu ve çıkarlarıyla bağlantılı alanı sunuluyor. Yani gericiğin bir etkinlik alanı haline getirdiği bir ilişki tarzı bu. Biz tersinden, halklar arasındaki tarihi, kültürel ve duygusal yakınlıkları kendi devrimci amaçlarımız çerçevesinde değerlendirmeli, bu halklarla kendi ilerici kanallarımızdan ilişkiler kurmalıyız.

Rusya ve Ukrayna konusunda bir şey söylemiyorum, Ulaş yoldaş gerekeni söyledi. Rusya'nın da, Ukrayna'nın da ne ifade ettiğini biliyoruz. Buradaki sınıf mücadelelerini biliyoruz. Kültürü ve ilerici birikimi, işçi sınıfı ve halkın yarın sosyalizm için ortaya koyacağı enerji vb. bakımından Ukrayna Rusya'dan çok ayrılabilir bir ülke değil, onun kadar önemli bir ülke.

Bölge halklarının geleceği bölgede devrimin geleceğine bağlı

Bu kadar çok gerici çelişki, çatışma ve boğazlaşma alanı olan, bu kadar çok emperyalist rekabetin konusu olan bir coğrafyanın bir silah deposuna dönüşmesi de son derece anlaşılabilir. Büyük bir silahlanma yarışı var bu bölgede. Yunanistan, Türkiye, İran, Irak, S. Arabistan, bunlar dünyanın en büyük silah alıcısı ülkeleri. En çok alanların başında muhtemelen S. Arabistan ve yanısıra Türkiye ve Yunanistan geliyor. Korkunç bir militarizm, korkunç bir silahlanma var burada.

Bölge halklarının bugünü ve geleceği açısından çok önemli bir sorun bu. Zira bakıyoruz, aynı zamanda bu yoğun silahlanma bölgesinde durmadan gerici savaşlar var. İran-Irak savaşı var, Körfez savaşı var, Balkanlar'da savaş var, Kafkasya'da savaş oldu. Türkiye ve İsrail ile Suriye arasında bazı anlaşmalar var. Suriye ile Yunanistan arasında bazı anlaşmalar var. Bölgedeki gerici devletler kendi aralarında

bloklaşıyorlar. Muhtemelen Suriye ve Yunanistan'ın aynı şekilde Ermenistan'la gizli bir takım ilişkileri var. Yani karşı mihverler de var. Ama asıl tehlikeli olanı, tehdit, şantaj ve saldırganlığa dayalı olanı öne çıkarıyorum. Gerçekten de bugün bölgenin saldırgan devletleri, ABD emperyalizminin iki ileri karakolu olan Türkiye ile İsrail.

Yunanistan saldırı kapasitesi olan bir devlet değil. Türkiye karşısında bir ölçüde savunmada olan bir devlet. Ege'de Ege adaları üzerinden çıkan bütün tartışmalarda (6 mil, 12 mil vb. tartışmalarda), sistemin bugünkü uluslararası hukukuna göre, Yunanistan çok haksız da değil. Ama bir çözüm de değil tabi onun dayattığı şeyler. Ege'nin gerçekten her iki halkın özgürce kullanabildiği, o çok kullanılan deyimle bir "barış gölü" olabilmesi, ancak devrimle mümkün olabilir. Ancak o zaman Yunan halkı kendi adalarının

oluşturduğu kıta sahanlığını problem olmaktan çıkarır. Bugün Yunan gericiliği orayı Türk gericiğine karşı bir silaha dönüştürmek istediği zaman problem çıkıyor. Çünkü bu adalar, kıta sahanlığı kavramı çerçevesinde, bütün bir Ege Denizi'ni Yunan denizi haline getirebiliyor. Bugünkü uluslararası hukuka göre Yunanistan kendi cephesinden haklı da görünüyor. Nitekim ısrarla Lahey Adalet Divanı'na götürülmüş bu sorunu diyor, Türkiye buna bir türlü yanaşmıyor. Çünkü götirse hukuki açıdan söyleyebileceği bir şey yok. O kadar çok ada var ki, onların dört bir tarafına doğru 12 mil uzattınız mı Türkiye'ye hiçbir şey kalmıyor. Kalmaması iyi mi? Hayır, iyi değil kuşkusuz. Ama iş gerici ilişkilere, çelişkilere, çıkarlara kaldı mı sonuçta böyle oluyor. Ege'nin barış gölü olması ancak Yunanistan ve Türkiye'nin sosyalist olmasıyla mümkün. Halklar bu meseleyi ancak devrimci temeller üzerinde karşılıklı anlayışla çözebilirler. Doğal zenginlikleri ve imkanları birbirlerine sunabilirler.

Türkiye'yi çevreleyen bölge hakkında genel olarak söyleyeceklerim şimdilik bunlar.

Tuna: Bugün Balkanlar ve Kafkasya, "balkanlaşma"yı da giderek aşan bir tarzda bir iç bölünme alanı durumunda. Buna '70-'80'lerdeki Lübnan örneği üzerinden "lübnanlaşma" da deniyor. Artık daha dar etnik sorunlar (mezhep, din, milliyet vb.) üzerinden bölünmeler yaşanıyor. Tabloya baktığımızda şunu görüyoruz: Yugoslavya'dan şimdilik altı devlet ya da devletçik çıkarıldı, 7.ve 8. için de hala çalışılıyor. Bir yandan Romanya'da Macar azınlığın bir ulusal sorunu sözkonusu, bir yandan da Moldavya'nın Rusya'ya katılması sorunu... Kafkasya'da sadece birlik cumhuriyetleri olarak Gürcistan, Azerbaycan ve Ermenistan'ı ayırmakla kalmadılar, bunların kendi içerisinden de Abhazlar'ı, Osetler'i, Çeçenler'i ve İnguşlar'ı ayırdılar, ayırmaya çalışıyorlar. Dahası şimdi Kuzey ve Güney Osetya arasında bile çatışmalar sürüyor. Bu tablonun, sosyalizmin gerilemesiyle ve kapitalizmin restorasyonu ile birlikte, bu temel üzerinde burjuva milliyetçiliğinin ideolojik olarak özel bir tarzda güçlenmesiyle, emperyalizmin doğrudan planlayarak etnik temel üzerinden devletleri bölmesi ve parçalamasıyla beraber düşünülmesi gerekiyor

Hem Yugoslavya hem de Kafkasya örneği üzerinden bugün şunu çok güçlü bir tarzda söyleyebilmeliyiz: Birkaç yüzbin kişilik bir nüfusu olan etnik halklar, Sovyetler döneminde Kafkaslar'da 70 yıl, Yugoslavya'da 30-40 yıl kendi ulusal varlıklarını koruyabildiler. Kültürlerini ve dillerini özgürce geliştirebildiler. Üstelik bu, sosyalizmin

dejenrasyonuna rağmen böyle olabildi. Yani dünyada kim Osetler diye bir halkın varlığından haberdardır? Ama bunların sınırları çizilmiş, dillerini ve kültürlerini geliştirmelerinin olanakları verilmiş ve kendilerinin rızası alınmadan sınırlarının değiştirilememesi Sovyet anayasasında güvence altına alınmış. Elbetteki saydıklarımın bir kısmı dejenrasyon döneminde, kapitalist restorasyona doğru giden sürecin içerisinde, fiili planda mutlaka zedelenmiştir, bozulma ve eşitsizliklerin ilk sonuçları kendini göstermiştir. Ama buna rağmen de yıkılışa kadar büyük oranda bu hakların varlığı da bir gerçektir. Doğal olarak bizim güçlü bir tarzda bunu işlememiz, bunu sosyalizmin propagandası için özel bir tarzda kullanmamız lazım.

Diğer bir sorun; buralarda emperyalizmin doğrudan yönlendiriciliği altındaki parçalanmalara karşı kesin bir tutum almak durumundayız. Biz bu tutumu Yugoslavya'nın emperyalistler tarafından parçalanması sorununda gösteriyoruz örneğin. Görebildiğim kadarıyla yayınlarımızda bunu sürekli olarak işliyoruz. Aynı şekilde bu bölgelerdeki çatışmaların emperyalizmin yönlendirmesindeki gerici çatışmalar olduğu, bunlara ancak halkların emperyalizme ve yerli gericiliği karşı birleşik bir mücadeleyle son verilebileceği vb. çerçevesinde değerlendirmelerimiz sürekli çıkıyor. Ama partili kimlikle birlikte giderek bölgedeki örgütlerle ilişkiye geçeceğimiz, onların karşısına çıkacağımız bir yerde, bu alana daha geniş planda ilgi göstermemiz gerekiyor.

Sovyetler Birliği sürecinde bu halklar federatif bir birlik içerisindeydi. Aynı şey Yugoslavya için geçerliydi. Biz bu ülkelerde barışın bugün de ancak sosyalizm temelinde var olabileceğini söylüyoruz. Bu temel önemde fikrin sürekli bir propagandası çok çok önemli. Ülkelere burjuvazi egemen olduğu sürece, bugünkü gerici çatışmalar tablosunda bölgeye bir barışın gelme olasılığın doğal olarak olmayacağı gibi, yarın Türkiye'de ya da bölgenin herhangi bir ülkesinde bir devrim olsa bile, diğerlerinin hepsinde sermaye iktidarlarının olduğu koşullarda da barış mümkün değil. Çünkü sermaye iktidarlara doğal olarak bu devrimi boğmaya çalışmak çerçevesinde çatışmalara gireceklerdir.

Doğal olarak bizim, Balkanlar ve Kafkaslar için her birinin kendi içerisinde sosyalist federatif birliği üzerine bir şeyler söylememiz gerekiyor. Bu sadece dün Yugoslavya'da olduğu gibi bir federatif birlik çerçevesinde değil, daha geniş bir çerçevede düşünülmeli. İki savaş arası dönemde komünistlerin "Sosyalist Balkanlar Federasyonu" diye bir talepleri var. Bu, İkinci Dünya Savaşı sonrasında, Yugoslavya, Bulgaristan ve Arnavutluk arasında çok güçlü bir olanaktı. Faşizme ve faşist işgalcilere karşı ortak bir mücadele verdikleri, bunun neredeyse yer yer askeri birlikteliklere vardığı ve zaferin de bu temelde kazanıldığı bir yerde, bu gerçekten çok güçlü bir olanaktı. Bu olanak neden kullanılmadı, bilmiyorum. Bunda bir parça Enver Hoca'nın Tito'ya güvenmemesinin (ne kadar doğru olduğundan bağımsız olarak söylüyorum), çizgi farklılıklarının farkında olunmasının, Dimitrov'un bu işi özel bir tarzda gündeme getirip ama sonra farklılıkları farkederek bir zorlamaya gitmemesinin payı olduğuna dair söylenen şeyler var. Sonuçta meselenin özü; devrimci bir temelde bakıldığında, bunun özel bir ortam ve olanaklarının olduğudur. Bugünkü tablo içerisinde, bütün bu gerici çatışmalara rağmen bu bugün de böyle. Biz, Yugoslavya ya da Kafkaslar'daki dünkü barış ve kardeşlik ortamını her şeye rağmen bir ölçüde buna tarihsel bir temel de sayabiliriz.

Bugün Kosova sorunu yaşanıyor. Yayın organlarımız bu sorunu sistematik tarzda

izliyor ve işliyor. Biz bir yandan Kosova'da Amerikan bayrakları altında bir ulusal çözümün çözüm olmadığını, tersine bunun daha beterinden bir ulusal kölelik getireceğini, dahası Balkanlar'a emperyalist müdahaleyi meşrulaştırdığı ölçüde bölge halklarına da ihanet olacağını söylüyoruz. Ama bir yandan da ulusların kendi kaderini tayin hakkı, ulusların meşru hakları var. Bizim bunun bugünkü sahte ve karşı-devrimci temellerde gerçekleşme biçimine aldığımız politik tutum, dönüp bir demagoji alanına giriyor. Bu yanlış anlamayı bazı sol gruplar bile yaşayabiliyorlar. "Bir ulus Sırp baskısına karşı tutum alıyor", ya da Kafkasya için, "Çeçenler Rus baskısına karşı tutum alıyor" deniyor. Sonuçta bizim, sadece çatışmayı ya da bu çatışmadaki gericiliği değil, kendi kaderini tayin hakkının hangi temelde gerçekleşebileceğini de güçlü bir tarzda söylememiz lazım.

Bugün Türk devleti bu sorunlar alanını kullanarak bütün bölgede gericilik yapıyor, bunları demagojik olarak kullanıyor. Devrimci hareket ise bu sorunlar alanına ilgisiz kalabiliyor. Yunanistan'da ve Bulgaristan'da Türk azınlık sorunu, Çeçenistan sorunu, bunlar bu ülkede ya milliyetçilere ya da islamcılara kalan savunu ve politika alanları. Bizim, bu temelde söyleyeceğimiz şeylerle birlikte daha bütünlüklü bir hat oluşturabileceğimizi düşünüyorum.

Diğer yanıyla, Fransız devriminden beri iç savaşların dış savaşlara dönüştüğü temel bir veridir. Bu gerçeklik, Kürdistan gibi dört parçaya yayılmış bir sömürgecinin varlığıyla birlikte düşünüldüğünde, Türkiye'de sosyal devrimin dış savaşlara dönme eğilimini şimdiden görmek bir güçlük taşıyor. Bu, ülke sınırları dışında bir devrim olanağını gözetmenin de özel imkanlarından biri. Sadece Türkiye siyasi coğrafyası üzerinden düşünülürse, Kürdistan'ın büyük ve aslında daha dinamik bir parçasında bir devrimin, Kürdistan üzerinden doğrudan İran, Irak toplumlarının içine yönelik çok güçlü bir devrimci iddia olacağı açık olmalı. Bu oralaradaki Kürt parçalarını da sarsacak, bu ülkelerdeki devrim dinamiklerini güçlendirecektir.

Bu aynı şey Kıbrıs sorunu üzerinden geçerli. Kıbrıs sorunu için, Kıbrıs'ın bağımsızlığı, "ne enosis ne taksim", deniliyor. Ne Yunan ne de Türk sermaye gericiliğinin Kıbrıs'ı kendi egemenliği altına alması, ne adanın bütününe ne de parçalı haliyle varolan durumun korunduğu bir tablo, Kıbrıs sorunun çözümü olabilir. Ama, sorun Kıbrıs'ın kendi içerisinde idealleştirilmiş bir bağımsızlığı sorunu değilse, bugünkü tabloda Türkiye'de bir devrimin ardından (Kıbrıslıların alacakları bir bağımsızlık tutumundan, bunun meşruluğundan bağımsız olarak söylüyorum), bugünkü fiili durum altında bizim oradan çekilmemiz demek, devrimci bir Türkiye'nin Kuzey Kıbrıs'tan çekilmesi demek, dönüp buradan Yunan gericiliğine orayı bir işgal alanı olarak bırakmak da demek. Muzaffer bir Türkiye devriminin etki ve imkanlarını bu açıdan da düşünmek

Fransız devriminden beri iç savaşların dış savaşlara dönüştüğü temel bir veridir. Bu gerçeklik, Kürdistan gibi dört parçaya yayılmış bir sömürgecinin varlığıyla birlikte düşünüldüğünde, Türkiye'de sosyal devrimin dış savaşlara dönme eğilimini şimdiden görmek bir güçlük taşıyor. Bu, ülke sınırları dışında bir devrim olanağını gözetmenin de özel imkanlarından biri. Sadece Türkiye siyasi coğrafyası üzerinden düşünülürse, Kürdistan'ın büyük ve aslında daha dinamik bir parçasında bir devrimin, Kürdistan üzerinden doğrudan İran, Irak toplumlarının içine yönelik çok güçlü bir devrimci iddia olacağı açık olmalı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

durumundayız. Kıbrıs sorunu üzerine daha özel ne tür bir anlamı var, diye düşünüyorum. Kıbrıs'ta mesela "Sosyalist Gerçek" gibi bir yayın var. Bağımsız demokratik bir Kıbrıs tutumu içerisinde, yer yer böyle sloganları var. Sık sık konuya ilişkin tartışmalar da aktarılıyor. Oradaki sınıfsal dinamiklerin zayıflığı üzerinden bu sınırlarda bir hedefin kuşkusuz daha da değişik bir anlamı var. Ama bölgenin toplamından bakıldığında gerçekten daha değişik olanaklar da var. Ben meselenin temel yönlerinden biri bu, diye düşünüyorum.

Bizim bugünkü teorik değilse bile pratik tutumumuz, genel olarak halkların tam çeşitliliği ve kardeşliği genel ekseninde duruyor, diye düşünüyorum. Halbuki bir devrimci akım olarak bizim, tüm dünyada ve bölgede daha özel bir tarzda, halkların mücadele birliğini işlememiz, buna uygun pratik çabalar içinde olmamız lazım. Biz emperyalizmin Kosova'ya karşı saldırısını gündemleştirdiğimiz, yayınlarımızda yer verdiğimiz gibi, bölgedeki ülkelerin kendi içerisindeki sınıf mücadelesine, onların devrimci örgütleriyle de temas halinde, daha özel bir ilgi göstermemiz lazım. Bunu pratik planda da konuşuyoruz zaten, konuşan yoldaşlar buna konuşmalarında yeterince değindiler.

Bir diğer alan Türkiye'deki bu Susurluk gündemi üzerinden bakılırsa daha da açık görülüyor. Kontra-gerilla yapılanması sadece ülkenin içerisindeki devrimci dinamiklere karşı kullanılan ve öyle planlanan bir yapı değil. Azerbaycan'daki darbe girişimine karışmak bir örnektir. Şimdiki ABD-İsrail-TC bloku üzerinden düşünülürse, muhtemel ki daha geniş alanda, bütün bölgede gericiliğin daha açık yapıldığı bir dönem ve gelişmeyle karşılaşılıyor. Azerbaycan'da darbe girişimi, Kıbrıs'ta kontra-gerilla eğitim kampları, Bosna'da ve Çeçenistan'daki oyunlar, Afganistan'la benzer ilişkiler, MİT'in girişimleri –bunların hepsi aslında kendi içerisinde aynı zincirin halkaları. Kontra-gerilla yapılanmasının finansmanının uyuşturucu ticaretinden sağlanması bile kendi başına bir fikir veriyor. Afganistan'dan batıya taşınmasına kadar, bu uyuşturucu akışında bizzat Türkiye'deki kontra-gerilla yapılanmasının rol oynadığı, kendini de finanse ettiği bir süreç söz konusu. Kıbrıs, Afganistan, Azerbaycan'a yönelik gericilik girişimlerine toplamda bizim bu gözle de bakmamız lazım.

Bugünkü güncellik üzerinden buna göre bakmanın ayrı bir önemi var. Yanılmıyorsam şimdi PKK Avrupa'da Türk devleti ve uyuşturucu arasındaki bağlantıyı teşhir kampanyası yürütüyor, bu gerçekten anlamlı bir girişim. Bu, bizim pratik olarak neler yapacağımızın ötesinde, devletin siyasi planda kontra-gerilla devleti olması ile uyuşturucu ya da mafya ekonomisi arasındaki güçlü bağlantının işlenmesinin önemini de gösteriyor.

Aslında bölge açısından bakılırsa, emperyalizmin taşeronluğu çerçevesinde Türkiye'nin jandarmalığının geldiği gerçekten yeni bir boyut var. Bu sadece TC-ABD-İsrail bloku çerçevesiyle de sınırlı değil. Bosna ve Çeçenistan'a bu devlet el altından subaylarını yolladı ya da Büyük Birlik Partisi vb. üzerinden cihat kampanyası ile muhtemel ki hem gönüllülerini, hem MİT görevlilerini yollayarak pratik planda da bu gerici savaşlara girdi. Doğrudan Somali'ye asker de gönderdi. Ortada böyle bir tablo var. Tablonun bu tarafını, daha özel bir tarzda anti-militarizm ve barış konusundaki tutumla birleştirmemiz gerekiyor. Bunu zaten TC-ABD-İsrail bloku çerçevesinde son dönemde yapıyoruz da. Yayın organlarımız bu konuda yeterli hassasiyeti gösteriyorlar.

(Devam edecek...)

Geçmiş dönemin 1 Mayıs dersleri güncelliğini koruyor:

1 Mayıs dersleri

(Ekim, sayı:192, 15 Mayıs '98, başyazı)

Geleneksel küçük-burjuva devrimci akımlar 1 Mayıs'ta politikasızlığın yolaçtığı açık bir iflas pratiği ile yüzyüze kalmışlardır. Son 1 Mayıs'ta her türlü devrimci müdahale olanağından yoksun kaldıkları gibi her bir 1 Mayıs'ta sergilemeye pek hevesli oldukları "güç"lerinden de çok şey kaybettiklerini üstü örtülemez biçimde göstermişlerdir. Bu akımlar, gerek kitlelerin burjuvaziye karşı devrimci bir çizgide birleştirilmesi ve örgütlenmesi, gerekse sendika bürokrasisi ve reformizm engellerinin aşılması politika ve pratiğinden yoksun olduklarını bir kez daha ortaya koymuşlardır. Bu akımlarla ilişkilerimiz son 1 Mayıs üzerinden ortaya koyacakları değerlendirmeler ışığında yeniden gözden geçirilmeli, ileriye dönük tutumlarla ise birleşme yoluna gidilmelidir.

Komünist hareket '98 1 Mayıs'ın da kendi konumuna uygun bir politika ile ortaya çıktı. Bu politikayı hayata geçirmede gösterdiği kararlılık ve ortaya koyduğu enerjinin bir sonucu olarak bu yılın 1 Mayıs'ını asgari bir başarıyla geride bıraktı. Komünist hareket her yıl olduğu gibi bu yıl da 1 Mayıs'ı önceleyen süreçte kapsamlı bir ön hazırlık faaliyeti yürüttü. Buradaki temel kaygı, 1 Mayıs'ı vesile ederek işçilerin ve emekçilerin geniş kesimlerine seslenebilmek, 1 Mayıs'ı kavganın yükseltileceği bir gün olarak emekçilerin gündemine sokmaktır. Bu tümüyle devrimci sınıf mücadelesini geliştirmek perspektifinin yol gösterdiği bir hazırlık çalışmasıydı. Ve 1 Mayıs'ı sınıf mücadelesinin yoğunlaştığı bir özel evre olarak değil de grupsal güç gösterisinin yapıldığı bir özel an olarak kavrayan geleneksel küçük-burjuva dargörürlüğünden tümüyle farklı olan bir bakış açısının ifadesiydi. Politikamızın ve çalışmamızın bu yönünde herhangi bir yenilik yoktu, yıllardır izlediğimiz çizgi hep bu olagelmisti.

Geçmiş yıllardan farklı olarak bu yıl 1 Mayıs'a katılım tarzında farklı bir politika ile hareket ettik. Gerçekte bu politikanın da bizim için herhangi bir yeniliği yoktu. Fakat geçmiş yıllarda bizden kaynaklanan ya da bizi aşan farklı nedenlerle onu uygulama olanağı bulamamıştık. Bu politikanın başarı şansı, işçi tabanında belli ilişkilere ve mevzilere sahip olmak ölçüsünde olanaklıydı, ki biz buna ancak son birkaç yılda ulaşabildik. Buna rağmen geçen yıl devrimci güç birliği çerçevesinde taşıdığımız kaygılar bizi pratikte farklı tercihlere yöneltti. Fakat geçen yılın

devrimci hareketin ve devrimci güç birliği pratiğinin genç başarısızlığı bizi bu yıl kendi politikamızı kendi öz güçlerimizle hayata geçirmeye yöneltti. Özetle bu yıl izlediğimiz politika, her zaman sahip olduğumuz temel yaklaşımların yanısıra, geçen yılın 1 Mayıs'ında yaşanan genç başarısızlığın derslerine ilişkin bir değerlendirmenin de sonucuuydu. Geçen yılın 1 Mayıs'ı, kendini önceleyen sürecin verileriyle birlikte, çoğu mezhepleşmiş geleneksel küçük-burjuva devrimci akımlarla yapılacak bir işbirliğinden sınıf mücadelesinin devrimci gelişimi açısından ciddi herhangi bir sonuç beklenemeyeceği gerçeğini bizim için açık hale getirmişti. Öte yandan aynı 1 Mayıs sermaye iktidarının sendika bürokrasisi üzerinden uyguladığı taktiğin, 1 Mayıs'ı fiilen bölmek, 1 Mayıs'a devrimci bir soluk taşıyacak güçleri tecrit ederek böylece kutlamaların içini boşaltmak, bu arada tecrit edilmiş güçleri saldırının hedefi haline getirerek 1 Mayıs'ı terörize etmek olduğunu da açıklıkla göstermişti. Hem bu hain taktiği boşa çıkarmak için ve hem de kitlelerin daha geniş kesimleriyle buluşmanın gereklerine uygun bir davranış tarzı olarak, komünistler bu yıl 1 Mayıs'a işçi ve emekçi kortejleriyle içiçe katılmak taktiği izlediler. Doğal olarak ön hazırlık çalışmasını da bunu olanaklı kılacak bir perspektifle yürüttüler.

Tekstil işkolunda çalışan yoldaşlarımızın kaleme aldığı 1 Mayıs değerlendirmesinin şu sonuç sözleri, bu politikanın ve onu uygulamak kararlılığının sonuçları konusunda iyi bir fikir vermektedir:

"Belli eksikliklerimize rağmen bu 1 Mayıs'ta bir geleneği kırdık ve partili tarza geçişte önemli adımlar attık. Taktiğimizi asgari bir başarı ile uyguladık. İşçi-emekçi kortejlerinde politik önderlik perspektifiyle hareket ettik. Temel çalışma alanlarımıza yoğunlaştık. Grup ruh hali ile değil, çalışma alanlarımıza hakim olma, buradaki işçi-emekçi kitleleriyle kaynaşma perspektifiyle hareket ettik. Gerek yürüyüşte gerekse alanda pankartlarımız, şiarlarımız ve tutumumuzla, farklı kortejlere dağılmanıza rağmen ortak müdahale pratiğimizle, güçlü bir politik performans ortaya koyduk. Geleneksel hareketin zemin ve tarzından pratikte de tamamen kendimizi ayırdık. Sendika bürokratlarının her türlü engellemesini boşa çıkartıp işçi yığınlarıyla içiçe sınıfın taleplerini seslendirdik. Alanı bürokratların ve reformistlerin, demek oluyor ki düzenin denetimi ve hakimiyetine bırakmadık. Planlarını bozduk. Bürokratlar bu etkinliğimizden fazlasıyla rahatsız oldular. Böylesi bir tarza ve müdahaleye alışkın değillerdi. Dahası bunun karşısında büyük ölçüde çaresizlerdi. Karşılarında sınıf dışı, grupçu, 'sol' çocukluğu yoktu çünkü. Partili tarzda ısrarımız, varlığımız, politik imkan ve mevzilerimiz, kendi cephemizden anlamına uygun bir 1 Mayıs pratiği ortaya koymamıza yetti. İşçi sınıfının daha güçlü ve gerçek bir devrimci içeriğe sahip militan 1 Mayıslar'ını partiyle, partinin gösterdiği yoldan yürüyerek yaratacağız."

Komünist hareketin bu yıl kendi başına uygulama kararlılığı gösterdiği bu politika, eğer sermaye iktidarının ve onların hizmetindeki sendika bürokrasisinin karşı-devrimci taktiklerinin başarısını kolaylaştırmaya artık bir son vermek istiyorlarsa, tüm öteki devrimci grupların da gelecekte benimsemesi ve izlemesi gereken biricik politikadır. İşçi sınıfının ve emekçilerin gerçek bir kavga günü olarak kutlanacak

devrimci 1 Mayıslar'ını örgütleyebilmecinin, 1 Mayıslar'ı devrimci sınıf mücadelesine yeni bir güç ve soluk kazandırılan günler olarak kutlayabilmenin bundan başka bir yolu yoktur.

İşçi sınıfı ve emekçilerin karşısına işçi sınıfının devrimci öncüsü olan bir parti kimliğiyle çıkma aşamasına ulaşmış bulunan komünistler, son 1 Mayıs'ın ortaya koyduğu verileri konumlarına ve sorumluluklarına uygun bir ciddiyetle irdelemek zorundadırlar. Bunlardan bazılarını maddeler halinde şöyle sıralayabiliriz.

* Genel planda ciddi bir ön hazırlık faaliyeti yürütülmediği ve meydan çok büyük ölçüde hain sendika bürokratlarının işi baştan savma oyunlarına kaldığı halde 1 Mayıs'ta yüzbinlerce işçi ve emekçinin alanlara çıkışı bugünün Türkiye'sindeki mücadele potansiyeline iyi bir göstergedir. Bu potansiyel ciddi, inandırıcı, güven veren, doğru politikalarla hareket eden ve bunları uygulama kararlılığı gösteren bir devrimci önderlik beklemektedir. Partimiz kendi devrimci önderlik misyonunu bu geniş potansiyeli kucaklama ve ona devrimci bir çizgide yön verme perspektifi ve pratiği içerisinde anlamlandırmalıdır.

* Sendika bürokrasisinin sınıf ve kitle hareketini tahrip etme, mücadele isteği ve potansiyelini boşa çıkarma alanındaki hain rolü son 1 Mayıs'ta bir kez daha açığa çıkmıştır. Bir kez daha görülmüştür ki, sermayenin ve onun yönetici gücü MGK'nın sınıf hareketi içerisindeki bu uzantıları kararlı ve soluklu bir mücadele ile adım adım etkisizleştirilmedikçe, sınıf ve kitle hareketinde ciddi bir ilerlemeyi başarmak da mümkün olamayacaktır. Ve son 1 Mayıs bizim kendi sınırlı pratiğimiz üzerinden göstermiştir ki, bu hainler şebekesine karşı mevzi kazanmanın ve onları geriletebilmenin biricik gerçek yolu işçi tabanı ile birleşmekten, fabrikalarda fiilen güç olmaktan geçmektedir. Bu işçi kahyalarının farklı kesimleri arasında belli ayrımlar yapmak, pratik politikada bunu gözetmek, elbette ki gereklidir. Fakat son 1 Mayıs dikkate değer bir biçimde göstermiştir ki, işçi tabanında devrimci bir güç olunmadığı sürece, bu şebekenin "ilerici" geçinen kesimleri bile gerici tutumlarla ortaya çıkabilmektedirler. Bu sahte ilericiler de sermayenin kendilerini terbiye ettiği sınırlar içerisinde davranmak, bir kavga gününün içini boşaltmak konusunda konfederasyon merkezleriyle aynı çizgide hareket etmek yolunu tutabilmektedirler. "İlericilik" maskesi takınarak devrimcilerle normal zamanlarda iyi geçinmeyi "politika" gereği sayan, fakat mücadelenin kritik anlarında gerici ve faşist sendikacıların karşı-devrimci tutumlarını aratmayacak davranışlar gösteren bu sahte ilerici sendikacı takımına karşı sıkı bir mücadele, onların devrimci işçi tabanında etkili bir teşhiri, son 1 Mayıs'ın bir kez daha açıklığa kavuşturduğu acil bir görev durumundadır.

* 1 Mayıs kutlamaları reformist akımların geçmiş yıllara göre güç kaybettiğini özellikle İstanbul'daki kutlama üzerinden açıklıkla göstermiştir. Bu önemli bir veridir. Reformist akımın bir kesiminde hızlanan iç çözülme süreciyle birlikte ele alındığında ayrıca bir önem kazanmaktadır. Daha önce hatırlatıldığı gibi ön hazırlık sürecinde de reformist akımlar son birkaç güne sığın baştan savma bir çalışmayla yetinmişlerdir. Yine de kolaycı sonuçlara düşmeden, reformist akımların çalışma kapasitelerini ve moral durumlarını ortaya

koymak bakımından bu göstergelerin tam ne ifade ettiğine daha yakından bakılmalıdır. Partimizin işçi sınıfını ve emekçileri devrimci bir mücadele çizgisinde birleştirip örgütlemesinin önündeki temel engellerden biri reformist akımlar olduğu için, bu akımların durumlarını yakından izlemek, onlara ilişkin verileri ciddiyetle değerlendirmek bizim açımızdan apayrı bir önem taşımaktadır.

* Geleneksel küçük-burjuva devrimci akımlar 1 Mayıs'ta politikasızlığın yolaçtığı açık bir iflas pratiği ile yüzyüze kalmışlardır. Son 1 Mayıs'ta her türlü devrimci müdahale olanağından yoksun kaldıkları gibi her bir 1 Mayıs'ta sergilemeye pek hevesli oldukları "güç"lerinden de çok şey kaybettiklerini üstü örtülemez biçimde göstermişlerdir. Bu akımlar, gerek kitlelerin burjuvaziye karşı devrimci bir çizgide birleştirilmesi ve örgütlenmesi, gerekse sendika bürokrasisi ve reformizm engellerinin aşılması politika ve pratiğinden yoksun olduklarını bir kez daha ortaya koymuşlardır. Bu akımlarla ilişkilerimiz son 1 Mayıs üzerinden ortaya koyacakları değerlendirmeler ışığında yeniden gözden geçirilmeli, ileriye dönük tutumlarla ise birleşme yoluna gidilmelidir. Sahip oldukları yapısal zaafı konusunda tanı bir açıklıkla hareket edilmek kaydıyla, olanaklı olan her durumda ve elbetteki kitleleri devrimci bir çizgide harekete geçirmek amacına bağlı olarak, bu akımlarla pratik işbirliğine gerekli dikkat gösterilmelidir.

* Kürt ulusal hareketinin "siyasal çözüm" politikaları ile yıllardır içine gömüldüğü çıkmaz ve bu çıkmazın ortaya çıkardığı verilere rağmen bugün bunda halen de gösterdiği ısrar, Türk ve Kürt işçilerinin devrimci sınıf birliği temeline oturan bağımsız sınıf çizgisine ve bu çizginin başarıyla hayata geçirilmesine apayrı bir önem kazandırmıştır. Kitle dinamiğinin kendi normal seyri, Kürt emekçilerinin gitgide daha belirgin bir biçimde Türk emekçileriyle birlikte hareket etme pratiği, bu politikanın başarısına uygun bir zemini giderek güçlendirmektedir. Yılların deneyimi bu alanda elde edilecek her gerçek başarının Kürt hareketinin önünde yeni ufuklar açacak biricik gerçek olanak olduğunu göstermektedir.

* Son 1 Mayıs'ın önemli verilerinden biri de 1 Mayıs'a her kesimden gençliğin geniş çaplı katılımıdır. Gençlik giderek daha etkili bir güç olarak devrimci sınıf mücadelesi içindeki yerini almaktadır. Birçok kentte özellikle yüksek öğrenim gençliği kalabalık kortejler halinde kendi bağımsız inisiyatifleriyle 1 Mayıs kutlamalarını mahiyetini, dinamiklerini daha yakından anlamak sorumluluğu ile yüzyüzeyiz. Mücadeleye akan gençlik kitleleriyle buluşmak ve onları işçi sınıfının devrimci mücadele bayrağı altında harekete geçirmek partimizin özenle gözeteceği bir davranış çizgisi olacaktır. Türkiye'nin son 35 yılında devrim, sosyalizm, işçi sınıfı davası gibi yüce idealler uğruna büyük fedakarlıklardan kaçınmadığını pratikte göstermiş bulunan devrimci gençliğin mücadele enerjisinin bir kez daha heba edilmesine fırsat vermemek sorumluluğu ile yüzyüzeyiz.

* Komünist hareketin "işçi sınıfının devrimci 1 Mayıs'ı için" şeklindeki bağımsız politikasını kendi özgücüsüyle hayata geçirmedeki kararlılığı ve bunda sağlanan asgari başarı partili düzeyin somut bir pratik göstergesi sayılmalıdır. Bu çalışmanın bize kazandırdığı çok önemli deneyimler ve belli somut mevziler var. Fabrika çalışmasına sistematik bir tarzda yüklenmenin, bunu sendikalar cephesinde başarılı taktiklerle birleştirmenin yanı sıra, sınıfın devrimci 1 Mayıs'ı politikasının önemli ve etkili kaldıraçları olarak gündeme getirdiğimiz "işçi platformları" deneyimi üzerinde dikkatle durmalı, bu deneyimlerden gerekli sonuçları çıkarmalı ve benzer araç ve yöntemleri önümüzdeki yeni döneme ve yeni görevlere uyarlamak başarısı gösterebilmeliyiz.

'97 1 Mayıs öncesinden '98 1 Mayıs'ı sonrasına...

(Parça)

... '97 1 Mayıs'ın önceleyen haftalarda devrimci sorumluluğun gereği olan özel bir hassasiyet gösterdik. Pratikte 1 Mayıs'a yönelik gücünü kendi cephemizden ciddiyetle ele almakla kalmadık, geride kalan dönemin bazı derslerini de devrimci uyarı görevi çerçevesinde dikkatli ve yapıcı bir dille, fakat tüm açıklığı ile ortaya koyduk. *Ekim*'in 1 Mayıs Sorumluluğu başlığı taşıyan 15 Nisan 1997 tarihli başyazısı bu çerçevede şu değerlendirmelere yer vermişti:

"Birleşik devrimci inisiyatif bu yılın 1 Mayıs sürecinde apayrı bir önem taşımaktadır. Bundan hiç de devrimci güçlerin yakın pratik bir işbirliğini kasdetmiyoruz. Elbette ki bunun başarılması gerekli ve en arzu edilir olandır. Bugün bu doğrultuda iyi niyete dayalı olumlu bazı adımlar olsa da, bunun güçlendirilerek devam edip ettirilemeyeceği henüz belli değildir. Geride bıraktığımız dönemin deneyimleri bu konuda umut ve cesaret kırıcıdır.

"Fakat biz birleşik tutumdan, deyim uygunsa paralel hassasiyetleri ve pratikte örtüşecek, birbirini tamamlayıp güçlendirecek çabaları kastediyoruz. 1 Mayıs hazırlığının, dar grup kaygılarının ötesine geçilerek, devrimci siyasal mücadeleye yeni mevziler kazandırma amacına bağlanması, hassasiyet gösterilmesi gereken ana sorun durumundadır. Geçmiş yıllarda bir süre için devrimci hareketin geneline egemen olan tutum buydu. Bu, devrimci sorumluluk duygusunun bir yansıması olarak kendiliğinden yaşanıyordu. Fakat son bir-kaç yıldır yazık ki bu tutum kaybedildi ve yerini grup varlığını sergilemek gibi son derece dargörüşlü ve anlaşılması güç bir davranış tarzına bıraktı. Normal durumda her bir devrimci akım için temel kaygı, 1 Mayıs hazırlık sürecini etkili bir kampanyaya çevirmek ve kutlamaları devrimci mücadeleye yeni bir soluk kazandıracak bir fırsat olarak değerlendirmek olmalıdır. Oysa son iki yılda bu kaygı yerini her bir grubun 'kendini gösterme' ve bununla sözde bir şeyler kanıtlama kaygısına bırakmış durumda. Bu gerçekte kimseye ve genel olarak devrimci siyasal mücadeleye birşey kazandırmadığı gibi, tersine devrimci akımların saygınlığını zedelemekte ve bir bütün olarak da mücadeleye zarar vermektedir.

"Geçen yılın 1 Mayıs'ı bu açıdan önemli derslerle doludur. Düşününüz ki, devrimci gruplar kim alana ne kadar kitle taşıdı, kim alanda ne türden bir 'öncü' inisiyatif gösterdi ekseninde kısır tartışmalar yürütüyorlarken, karşı-devrim, bu büyük işçi-emekçi gösterisinin ardından, onun neredeyse bütün politik etkisini boşa çıkaracak bir karşı-devrimci kampanya sürdürüyordu. Bu kampanyada polisi ve medyasıyla, faşisti ve sosyal-demokratıyla, Türk-İş'li ve DİSK'li bürokratlarıyla, tüm düzen cephesi birleşik bir koro oluşturuyorlardı. Bu kampanya öylesine etkili yürütüldü ki, sonuçları ancak zindan direnişlerinin sarsıntısıyla aylar sonra bir ölçüde dengelenebildi.

"Bunları hatırlamak, yeniden değerlendirmek ve mutlaka hesaba katmak kimsenin kaçamayacağı bir devrimci sorumluluktur." (*Ekim*, sayı:167, başyazı)

'97 1 Mayıs'ı devrimci akımlar yönünden tam bir başarısızlık olarak yaşandı. *Ekim*'in konuya ilişkin başyazısı bu olguyu yüreklilikle başlığa çıkardı ve bu başarısızlığı ortaya çıkaran genel sürecin kısa fakat özlü bir tablosunu sundu. Süreci '96 1 Mayıs'ından alan, bu 1 Mayıs'taki devrimci başarının görelî

olduğunu, bunun zaafı gizleyen bir perdeye dönüştüğünü tespit eden ve bunun sonuçlarına değinen yazı, doğal olarak bu ilk değerlendirmede sendika bürokrasisinin hain rolü ile reformizmin teslimiyetçi tutumunu ön plana çıkarmaktaydı. Bu değerlendirmede devrimci akımlar payına söylenenler ise şöyleydi:

"Ve nihayet, 1 Mayıs başarısızlığı kendini en açık biçimde, devrimci akımların kutlamalara katılımındaki belirgin zayıflığında gösterdi. Bu sonuç raslansal değildir, bekleniyordu. Devrimci akımlar, geçen yılın 1 Mayıs'ında yaptıkları gözalcı güç gösterisinin ardından, hızlı bir güç erozyonu sürecine girmişlerdi. 1 Mayıs'ı izleyen genel karşı-devrimci saldırı, gerek devrimci örgütlere vurulan fiziksel darbelerle, gerekse dayandıkları istikrarsız kitle tabanı üzerinde yarattığı yıldırıcı etki ile bu sonucu yaratmıştı. Daha zindan direnişleri dönemindeki göstergeler bu güç erozyonu konusunda bir tartışmaya yer bırakmıyordu. Oysa birçok çevre ya bunun farkında değildi, ya da bunu yüreklilikle ortaya koyup nedenlerini irdelenmek yoluna gitmiyordu. Böyle olunca, bu güç kaybı sürecinin sürmesinin ve 1 Mayıs'taki kutlamalara en kötü biçimde yansımalarının önüne geçilemedi. 1 Mayıs kutlamaları, gerek katılım düzeyi ve gerekse davranış tarzı olarak, devrimci hareketin zayıflığının ve zaaflarının aynası oldu. Bu zayıflık ve zaafı muhakkak ki önümüzdeki günlerde tartışılacak ve irdelenecektir.

"Şimdilik kaydıyla şu söylenebilir. Geçen yılın kutlamalarındaki açık başarı bir baş dönmesine yol açmış ve başarıya eşlik eden kaba zaafın üstü böylece örtülmüştü. Şimdi ise tersinden, başarısızlığın ve güçsüzlük ruh halinin ağırlığı altında ezilme tehlikesi vardır. Umut edelim ki, dün yüzeysel başarının şaşaasıyla kendinden geçerek zaaf ve yetersizliklerini gözden kaçırarak, bu kez açık başarısızlığın sarsıcı etkisiyle bunu artık görmeyi başarabilsinler." (*Ekim*, 1 Mayıs Başarısızlığı, sayı:168, 1 Mayıs '97, başyazı)

Ekim, bir sonraki sayının başyazısını, bu kez *Başarısızlık ve Sorumluluk* gibi son derece anlamlı bir başlık altında, devrimci hareketin kendi zaaf ve yetersizliklerine ayırdı. Bu başyazının toplam içeriği, geleneksel devrimci çevrelerin bu yılın 1 Mayıs'ında da olduğu gibi yinelediği temel önemde zaafı özlü bir biçimde ortaya koyduğu için, aktarmalarımızı mümkün mertebe geniş tutacağız. "Ortaya çıkan ve devrimci açıdan belli bir başarısızlığı anlatan tablonun nesnel mantığını açıklama çabasının devrimci önderlik sorumluluğu alanındaki ciddi zaaf ve yetersizliklerin örtüsüne dönüşmemesi" uyarısı çerçevesinde söz konusu başyazı, geleneksel hareketin kendine, kendi kusurlarına bakma yeteneksizliğini ortaya koyan şu sözlerle yer veriyor:

"Oysa bugün devrimci çevreler, devrimci açıdan başarısızlığı tartışmasız olan 1 Mayıs'ı değerlendirirken ya karşı güçlerin rolüne, ya da kitle hareketinin bugünkü nesnellğine sığınıyorlar. Geçen yılın köksüz ve gözboyayıcı grupsal başarıları söz konusu olduğunda ısrarla kendileri üzerinden konuşanlar, bugünkü başarısızlıkları söz konusu olduğunda nedense genel etkenler üzerinden konuşmayı yeğliyorlar. Dünün grupçu dargörüşlülüğünün bugün kendini tersinden tekrarlamasından başka birşey değildir bu davranış tarzı."

Devrimci akımlar "1 Mayıs'ı önceleyen politika ve

pratikleriyle daha doğrusu, doğru politika ve yeterli pratikten yoksunluklarıyla, meydanı zaten karşı güçlere bırakmışlardır. 1 Mayıs'tan sonuçlar çıkarmaya yönelik her çaba öncelikle bu gerçeği açıkça tespit etmelidir" sözleriyle süren yazı, geleneksel hareketin bu yıl da tekrarlanan "politikasızlığı" üzerine şunları söylüyor:

"Yetersiz ya da başarısız pratiği de peşinen koşulladığı için öncelikle politikasızlığa değinelim. Bu kendini en başta 1 Mayıs'a yaklaşımda göstermektedir. 1 Mayıs, tarihsel ve güncel anlamıyla, işçi sınıfının ve tüm ezilenlerin egemen sınıfa, onun iktidarına karşı mücadeleci bir güç ve kararlılık gösterisidir. Devrimci akımların görev ve sorumluluğu, emekçilerin bu güç ve kararlılık gösterisinin en başarılı bir biçimde geçmesi için üzerlerine düşeni yapmaktır. Oysa 1 Mayıs öncesinde ve bizzat '1 Mayıs Sorumluluğu' çerçevesinde de vurguladığımız gibi, bizde son yıllarda bu, devrimci akımların kendi grup güçlerini göstermeleri biçimini almış, amacından sapmış ve bir bakıma dejener olmuştur. Bu durum, özellikle işçi kitleleri ile devrimci akımlar arasındaki uzaklığı ve kopukluğu iyice büyütmüş, böylece sendika bürokrasisinin ve reformist sol akımların işi de bir hayli kolaylaşmıştır. Kendi gücünü ve önderlik misyonunu işçi ve emekçi hareketinin genel gelişim seyri içinde anlamlandırmayan bir devrimci siyasal akımın sınıflar mücadelesine bakışında zaten temelli bir çarpıklık var demektir. Bunun kendisini bir 'işçi ve emekçi' bayramı olan 1 Mayıs'ta göstermesi ise zaafın hangi boyutlara vardığını ortaya koyar.

"1 Mayıs konusundaki politikasızlığın bir başka boyutu, 1 Mayıs'ı bir dönem ve süreç olarak değil de bir kutlama anı, bir alanlara çıkma günü olarak ele alan anlayıştır. Bu çarpık ve kısır bakış, 1 Mayıs'ı 'görücüye çıkma' günü olarak ele alan yukarıdaki anlayışın bir uzantısı olarak belirir. 1 Mayıs kendisini önceleyen süreçle birlikte bir anlam taşır. Bu ön sürecin işçiler ve emekçiler açısından havası, dinamizmi, hazırlığı, yoğunluğu neyse 1 Mayıs günü alanlara yansıyacak olan da aşağı-yukarı odur."

Devrimci grupların 1 Mayıs'ı geniş kitlelere yönelik bir politik çalışma süreci olarak ele almak yerine kendi etkilediği güçleri 1 Mayıs günü alana taşımaya endeksli dargörümlü tutumuna yönelik eleştirilerin ardından, değerlendirme şöyle devam ediyor:

"Ve nihayet politikasızlığın ilk ikisini de kesen asıl alanına geliyoruz. Bu, 1 Mayıs'a ilişkin olarak güncel durumun dikkatlice değerlendirilmesine dayalı bir politikadan, bunun gerektirdiği taktiklerden yoksunluktur.

"Herşey bir yana, eğer siz, 1 Mayıs'a sınıf ve emekçi hareketi üzerinden yaklaşmıyorsanız; eğer siz, 1 Mayıs'ı politik çalışmanın özel bir tarzda yoğunlaştırılacağı bir dönem olarak kavrayamıyorsanız, bu durumda, 1 Mayıs döneminin değerlendirilmesine dayalı özgül bir politikaya da zaten ihtiyaç duymazsınız. Zira bu durumda 1 Mayıs sizin için bir politik süreç değil, özel bir pratik andır. Herşeyinizi bu pratik ana kendi dar grup hedefleriniz çerçevesinde kendinizi teknik ve örgütsel açıdan hazırlamaya verirsiniz."

Bu politikasızlığa yönelik eleştirilerin ardından sözkonusu yazı şu değerlendirme ile sonuçlanıyor: "1 Mayıs öncesi süreçte devrimci akımlara egemen atalet ve rehabet bu çerçevede bir karşı değerlendirmeden ve politikadan yoksunluğun bir göstergesiydi. Bu sorun ve onun gerektirdiği politik sorumluluk, ancak güç birliği girişimleri çerçevesinde bir hayli gecikmiş olarak gündeme gelebildi. Ne var ki komünistler hariç güç birliği bileşenlerinin saptanan politik çerçeveye ve bunun gerektirdiği pratik sorumluluklara fiilen sırt çevirmeleri, aynı ataletin ve rehabetin aşılamadığını gösterdi." (Ekim, sayı: 169, 15 Mayıs '97)

(...)

(Ekim, sayı:193, 1 Haziran '98, Başyazı)

Aşağıda, bir grup öncü işçinin imzaya çıkardığı, sermayenin saldırılarına, yasak ve engellemelerine karşı, işçi sınıfının devrimci 1 Mayıs'ı için alanlara çağrısını yayınlıyoruz.

Çağrı

Yasak ve engellemelere karşı:

İşçi sınıfının devrimci 1 Mayıs'ı için alanlara!

Biz aşağıda imzası bulunan işçi-emekçiler olarak, uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günümüz olan 1 Mayıs'a getirilmeye çalışılan yasak ve kısıtlamaları kabul etmeyeceğimizi, 1 Mayıs günü mücadele alanlarında olacağımızı duyuruyor, tüm sınıf kardeşlerimizi alanlarda birleşmeye, dayanışmaya ve mücadeleyi yükseltmeye çağırıyoruz!

Ne sermayenin saldırıları, ne de sendika bürokratlarının uşaklıklarını yaptıkları sermayenin saldırılarını destekleyen 1 Mayıs'ı salonlara kapatma kararları, açlık ve sefalete, sömürü ve zulme karşı mücadelemizi engelleyemeyecektir. Çünkü bizler, sermaye sınıfının ve devletin IMF destekli soygun politikaları altında inletilen milyonlarca işçi-emekçi adına konuşuyoruz. Onlarsa, bir avuç asalak patronun sözcüsü, uşağı ve yordakçısıdır. Bizler sadece milyonlarca işçi-emekçinin değil, ülkenin geleceği ve kurtuluşu için mücadele ediyoruz. Onlarsa milyonlarca işçi-emekçi ile birlikte tüm ülkenin geleceğini emperyalizme ipotek edenlerdir. Ülkeyi emperyalizmin savaş arabasına koşanlardır.

1 Mayıs 1999'da:

***IMF-TÜSİAD yıkım paketlerine karşı,**

***Türk sermaye devletinin emperyalist savaşlardaki
maşalık rolüne karşı,**

***Sovetizm ve halkların birbirine kurdurılmasına karşı,**

***Birlik ve dayanışmamızı pekiştirmek için mücadele alanlarına!**

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Yaşasın 1 Mayıs!

İsim

imza

Türk-İş ve Hak-İş'in, sermayenin direktifleri doğrultusunda 1 Mayıs'ı salonlara kapatma niyetlerini açıklamalarının ardından, DİSK ve KESK tarafından oluşturulan 1 Mayıs '99 Düzenleme Kurulu, çeşitli partilerle demokratik kitle örgütlerini ve sınıftan yana tüm kişi ve kurumları, 1 Mayıs'ın anlam ve önemine uygun tarzda alanlarda kutlanması için görüşmeye çağırıyor. 20 Nisan'da İstanbul'daki kutlama için valiliğe başvuruda bulunan Düzenleme Kurulu, 21 Nisan'da siyasi partilerle, 22 Nisan'da da meslek odaları ve demokratik kitle örgütleriyle görüşmelerde bulundu. Önümüzdeki günlerde görüşmelerin sonuçları, 1 Mayıs için hangi örgütlerin birlikte hareket edecekleri kamuoyuna açıklanacak.

SÖZ SIRASI BİZDE!

**her alanda tam demokratikleşme,
özgürlük, barış ve aydınlık bir gelecek için
DEMOKRATİK YENİDEN YAPILANMA!**

işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü

1 Mayıs '99

15 Nisan 1999

DİSK ve KESK tarafından oluşturulan 1 Mayıs '99 Düzenleme Kurulu adına Kurul Başkanı ve DİSK Genel Sekreteri Murat Tokmak'ın basın açıklaması:

1 Mayıs 1999'a yaklaşıyoruz. İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ı bu yıl da geleneklerimize uygun olarak alanlarda kutlayacağız.

DİSK, TÜRK-İŞ, HAK-İŞ ve KESK'in, geçen yıllarda olduğu gibi bu yıl da 1 Mayıs'ı birlikte kutlaması için girişimlerde bulunuldu. Bu doğrultuda, DİSK, TÜRK-İŞ ve HAK-İŞ yöneticileri 13 Nisan, Salı günü biraraya geldiler. Bu toplantıda TÜRK-İŞ ve HAK-İŞ temsilcileri, bu yıl 1 Mayıs'ı salon toplantısı biçiminde kutlamayı düşündüklerini, bu nedenle alan kutlaması çalışmasının içinde yer almayacaklarını belirttiler.

Bu noktada, TÜRK-İŞ ve HAK-İŞ'in tercihini anlayışla karşılıyor, DİSK ve KESK olarak 1 Mayıs 1999'u, sendikalar, meslek odaları, demokratik kitle örgütleri ve siyasi partiler ile birlikte, geçen yıllarda olduğu gibi merkezi olarak İstanbul olmak üzere kutlanabilecek her yerde kutlayacağımızı kamuoyuna duyuruyoruz.

Bunun için oluşturduğumuz tertip komitesi çalışmalarına başlamıştır. Önümüzdeki günlerde tertip komitesi tarafından hazırlanacak ve demokratik kitle örgütleri ile siyasi partilerle paylaşılacak bir çağrı yayımlanacaktır.

Gençliğe yeni bir saldırı:

Orta Öğrenim Başarı Puanı

Bugünkü OÖBP uygulamasıyla başlayan saldırı, aslında liseli öğrencilere dönük yeni saldırı dalgasının sadece ilk halkasıdır.

Sermaye iktidarı son birkaç yıldır tartışma konusu haline gelmiş üniversiteye giriş sınav sistemine ilişkin yeni bir uygulama başlattı. Çift basamaklı sistemin (ÖSS-ÖYS) yerine tek basamaklı sınav sistemiyle geçildi. Bununla sermaye devletin amacı; her "reform" saldırısında olduğu gibi, sistemin aksayan ve tepki toplayan bir uygulamasını alıp, reformdan geçirmek adı altında oluşmuş tepkileri boşaltmaya çalışmak ve daha kapsamlı hak gasplarına yönelmekti.

Nitekim yeni uygulama ile sınav sonuçları içinde orta öğretim kurumlarındaki başarı puanının önemi arttı. Görüntüde öğrencilerin lise eğitimlerinin tamamında başarı göstermelerine önem veriliyorsa da, bu uygulamalardan çıkan asıl sonuç, farklı okullarda farklılaşan katsayı uygulamasına geçilmesidir. Böylece zaten onlarca bölüme (fen, anatoli, meslek, genel vb.) ayrılmış lise eğitimi içinde meslek ve genel liselerde okuyan öğrencilerin üniversiteye girişleri iyice zorlaştı.

Gerçekte bu uygulama ile sınav sayısı azaltılmayıp artırılmıştı. Zira, üniversiteyi kazanmak için ya paralı bir özel okula ya da sınavla girilebilen okullara gitmekten başka çare kalmadı. Bu durum aslında hangi öğrencilerin üniversiteye girip giremeyeceklerinin yıllar öncesinden belirlenmesiydi.

Bu sistem esasta yıllardır uygulanıyordu. İki basamaklı sınav sistemi varken de, özellikle meslek okullarına dönük olarak, daha düşük katsayılı bir Orta Öğretim Başarı Puanı uygulaması zaten vardı. Bu yüzden de meslek okullarındaki öğrencilerin üniversiteleri kazanma şansı son derece düşüktü. Buna karşın eşitsiz uygulamadan etkilenenler bu denli geniş öğrenci kesimlerini kapsamıyordu. Katsayılar arasındaki farklılık bu kadar belirleyici bir noktada değildi. Şimdi ise Orta Öğretim Başarı Puanı'nın ağırlığı artmış bulunuyor.

Farklı katsayı uygulamasına tabi tutulan okulların varlığına da değinmeliyiz. Eğitimde fırsat eşitliği ve eğitimin birliği ilkelerine, bu konulardaki "anayasal güvencelere" karşın toplumun sınıflara bölünmüşlüğüne eğitime de yansması kaçınılmazdı. Burjuva çocuklarına özel okullar ve ancak önden özel dersanelere gitmekle kazanılabilen, sınavla girilen kaliteli devlet okulları sunuluyordu. İşçi-emekçi çocuklarına ise, tek işlevi üniversiteye hazırlık olan genel liseler ve işçi olmaya hazırlayan meslek liseleri kalıyordu.

Burada dikkat edilirse, sınıfsal karşıtlığın tam bir yansıması yoktur. Henüz sayısal planda en çok öğrencinin bulunduğu genel liselerde, hala üniversiteye girme imkanının kısmen korunması bir olanaktı. Ama bu, son Orta Öğretim Başarı Puanı (OÖBP) uygulamasıyla önemli ölçüde ortadan kaldırılmıştır. Bunun doğal sonucu da,

genel liselerin giderek ortadan kaldırılması, buraya giden öğrencilerin meslek liselerine, nispeten iyi halli olanların ise, borç harç özel okullara gitmesidir. Böylece eğitim sistemi de toplumdaki temel çelişki olan emek-sermaye, burjuvazi-proletarya çelişmesine bağlı olarak, iki ayrı orta öğretim biçimi olarak şekillenecektir.

Bugünkü OÖBP uygulamasıyla başlayan saldırı, aslında liseli öğrencilere dönük yeni saldırı dalgasının sadece ilk halkasıdır. Bu genel liselerde zaten kötü olan eğitim sisteminin daha da bozulması, eğitim müfredatlarının bu bozulmayı planlamak üzere bizzat örgütlenmesi ve tamamlayıcı son halka olarak da, paralı eğitimin zemininin iyice düzlenmesi demektir. Bu sürecin önümüzdeki ilk yeni biçimi genel liselerde temel bilimler derslerinin meslek liselerinin düzeyine getirilmesidir. Bu süreç şimdiden eğitimin kalitesizleştirilmesinin hızlandırılması biçimiyle zaten uygulanmaktadır.

Tekelci burjuvazinin örgütü TÜSIAD bir süre önce Türkiye'de nüfus beklentileri üzerine bir rapor hazırlattı. "Fırsat penceresi" adıyla tek elci sermaye basını tarafından propagandası yapılan raporun esası, önümüzdeki elli yıl içinde nüfus artışının düzenli olarak azalacağı ve sonunda sıfırlanacağı iddiasını taşımaktaydı. Bu yüzden yeni okullar açmaya gerek olmadığı, asıl sorunun "kalite" olduğu iddia ediliyordu. Bu fikri tamamlayan ise, eğitimde kalitenin devlet eliyle sağlanamayacağını ilanı ve bu durumun eğitimde özelleştirmenin gerekçesi haline getirilmesiydi. Bu aynı zamanda eğitim bütçesinin kısıllanacağını, aradaki farkın "katkı payı" gibi adlarla işçi-emekçi ailelerine fatura edileceğinin de ilanı demektir. Bu da işçi-emekçilerin gelecekteki kuşaklarının kitlesel bir cehaletle tehdit edilmesidir.

OÖBP uygulaması ve yeni sınav sisteminin bu konudaki saldırının son etabının işaretini verdiğini belirtmeliyiz. Ama bu saldırı 12 Eylül'den beri adım adım uygulamaya konan saldırının aynı zamanda bir parçasıdır da. 12 Eylül faşist darbesinin yüksek öğrenimle ilgili ilk uygulamaları, YÖK'ün kurulması ve üniversitelerin eğitim kalitesinin düşürülerek sayısının artırılmasıydı. Böylece öğrenciler üniversite bitirmiş diplomalı işsizler haline getirildiler. Bu gecekondu üniversiteleri ile yapılmaya çalışılanın tamamlanmasıdır. Burjuvazinin açtığı son "fırsat penceresi" ile "reform" saldırısı sonucu bu okullar da işlevsizleşecek, sorun liselerde kökünden halledilecektir. Özelleştirme, her adımda eğitimi daha dar bir burjuva kesime has bir lüks haline getirmektedir.

Bütün bu uygulamaların kapitalizmin krizine çözüm olmak şöyle dursun, ona yeni ve daha derin çelişkiler ekleyeceğine kuşku duyulmamalıdır. Bugüne kadar her yıl değişen üniversite sınav sistemi, orta öğretim not sistemi, eğitim müfredatı, okul çeşitlilikleri sistemin bu yama tutmaz sorunlarının bir sonucudur. OÖBP uygulaması ile gecekondu üniversiteleri ve genel liseler giderek işlevsizleşecektir. İşçi ve emekçi çocukları için sınav ve öğrenim dönüştürme ve yüksek öğrenimin onları

devrimcileşmekten uzak tutan yanı giderek işlevsizleşecektir. Tıpkı, 12 Eylül faşist darbesinden beri üniversitelerin bileşiminin üst orta sınıflar lehine bozulmuş olmasının, işçi ve emekçi çocuklarının liselerde daha erken politikleşme olanağına dönüşmesi ve bugünün durgun politik ortamına rağmen liselerin devrimci bir eylem dinamiğini temsil etmesinde olduğu gibi. Dolayısıyla şimdiki saldırının başarıya ulaşması, gençliğin önemli bir kesiminin işçileşmesine, bununla bağlantılı olarak potansiyel devrimci olanakların artmasına yol açacaktır.

Kuşkusuz komünistler, gelecekteki devrimci olanakların artışından duyulan bir iyimserlikle rahatlayamazlar. OÖBP ile başlayan saldırının bugün de liseli gençlikte yarattığı tepkiyi örgütlemek ve devrimci bir gençlik hareketinin yaratılmasının olanağına çevirmek, günün devrimci görevidir. Şimdiden bu talepler etrafında başlayan ilk eylemler ve kitlelerde bu konuda biriken öfkenin yaygınlığı, aynı zamanda ne kadar geniş devrimci olanakların varolduğunu göstermektedir.

OÖBP'ni protesto eden liseli gençliğin, bu akademik sorunlarla alanlara çıkmasına karşın, A. Öcalan'ın yakalanmasına karşı politik sloganları da eylemlere katması, bu devrimci olanakları göstermektedir. Liseli gençlik eylemleri en basit akademik sorunlarla genel anti-şovenist, demokratik talepler arasındaki bağlantının nasıl güncelleştirilebildiğini göstermiştir. Buna karşın EMEP türü sosyal reformistler gözlerini kitle hareketinin politikleşme potansiyeline değil bu geriliklerine diktiği için, bu gerçeğin üzerinden atlamakta, böylece özgül akademik sorunlar için bile eylem olanaklarını yitirmektedir.

Sermaye iktidarı liseli gençliğin politikleşme potansiyellerinin farkındadır ve kah devlet terörüyle kah sivil faşistleri kullanarak, bu dinamiği ezmeye çalışmaktadır. Nitekim, OÖBP uygulamasını protesto eylemlerinde ve liselilerin örgütlenmesinde en çok kullandığı fikirler şovenizmin çöplüğünden seçilmektedir.

Sermaye iktidarı bu yıl üniversite sınavını 2 Mayıs'a alarak somutta 1 Mayıs'a katılımı düşürmeyi özel bir hedef olarak seçmiş görünüyor. Bu bir yanı sıra liseli gençliğin 1 Mayıs'a katılmasını sınırlandırabilecekse de, nesnel olarak büyük bir imkan sunmaktadır. Liseli gençliğin politikleşmesinin dinamikleri sermaye devleti tarafından görülmüş ve politikleşmenin diğer bir ifadesi olan diğer toplumsal hareketlerle, özellikle sınıf hareketi ile buluşmasının önüne geçilmeye çalışılmaktadır.

Komünistler liseli gençliğin sınıf hareketiyle birleşmesi olanaklarının ne kadar büyük olduğunu gösteren bu gelişmeyi doğru değerlendirebilmelidirler. Liseli gençliğe dönük propaganda ve ajitasyonda olduğu kadar eylem hattında da buna uygun taktikler geliştirmelidir.

Bu 1 Mayıs, gençliğin birimlere dayalı bağımsız kortejlerinin, başta OÖBP olmak üzere tüm akademik-demokratik talepleriyle sınıfın devrimci 1 Mayıs'ında yer almasına tanıklık etmelidir.

23 Nisan Çocuk Bayramı ya da burjuvazi çocukları niçin seviyor?

Sadece ülkemize has resmi “çocuk bayramı”nın yaklaştığı şu günlerde, burjuvazinin geleneksel ikiyüzlü “çocuk sevgisi” tekrar gündeme oturdu. Bayram vesilesiyle ülkemiz çocuklarını temsilen burjuva çocuklar, yine en lüks elbiselerle “büyük”lerin sarayına çıkacak, el öpecek; “devlet büyükleri” de onların ülkemiz için ne kadar değerli varlıklar olduğunu hatırlayacaklar. Yeri gelecek, “çocuk sevgisi”nden timsah gözyaşları dökcekler ve bir günlüğüne de olsa devleti “çocukların emrine” verecekler.

Belki de “küçük İbo”, “harika çocuk Onur” vb.leri yaşatlarına konser verecek, devletin çocuklara (kendileri gibi “talihli” çocuklara!) sunduğu olanakların önünde eğilecekler. Şarkılarında Kürdistan’da katledilen, göç ettirilen, Hakkari ve Diyarbakır’da olduğu gibi çöplüklerde ekmek toplayan, para bulamadığı için 8 yıllık eğitim “nimet”inden yararlanamayan, sokaklarda yaşayan, azgınca emeği sömürülen; yağ, pas ve kimyasal atıklarla iç içe yaşayan milyonlarca çocuğa kurtuluş yolunu gösterecekler.

Burjuva medya da bu şen şakrak günü resmedebilmek için ter dökcek, koşuşturup duracak, böylesi anlamlı bir güne sahip oldukları için çocuklarımız adına sevinecek, devlete minnettarlığını haykırarak. Ya da toplumumuz adına “utanç verici” bir kaç çocuk hakkı ihlalini bu mutlu vesileyle gün yüzüne çıkaracak! Sokakta tecavüze uğrayan, çöplükte ekmek toplarken elinde bomba patlayan ya da mayına basarak kolu-bacağı kopan çocuklar için “üzülecek”tir. Elbette her zamanki yargıç tutumuyla gerçek sorumluları büyük bir öfkeyle tespit edecek, paylayacaktır. “Çocuklarına sahip çıkamayan sorumsuz, acımasız anne ve babalar”a demediğini bırakmayacaktır.

Bu tablonun figüranları henüz bitmedi. Hong Kong’da, Tayland’da, Latin Amerika ve Afrika ülkelerinde 6-7 yaşındaki kız çocukların bedenini aşağılıkça satan, Hindistan’da küçücük çocukları pamuk tarlalarında çalıştıran, Avrupa’da uyuşturucu ticaretini çocukların üzerinden yapan, Çin’de kibrit imalatını 5 yaşındaki çocuklara yaptıran sermayedarların debdebe içinde yaşayan minik yavruları da bu önemli kutlamada ağırlanacak. Böylece devletin “gözbebeğimiz, en değerli varlığımız çocuklara gösterdiği ilgi, sevgi ve şefkat” evrensel bazda da kanıtlanmış olacak. Ya da “uluslararası çocuk parlamentosu” kurulacak ve ülkemizin katılımcı olduğu ve çocukların dahi siyasette söz hakkına sahip olduğu pratikte tüm uluslara gösterilecek!

Öte yandan evsiz, sokakları mesken edinen, terörist sayılıp vücudunda sigara söndürülen, işkenceden geçirilen, köyleri yakılıp-yıkılan, savaşlarda acımasızca katledilen, küçük yaşlardan başlayarak emeği sömürülen, kapitalist yoz kültürle beyinleri köreltilen, hırsızlık cinayet vb. suçlarla yaşamın dışına itilen ve basit

önlenebilir hastalıklara rağmen, olanaksızlıklardan dolayı yaşamını yitiren yüzbinlerce çocuk görmezden gelinecek. Tüm bunlar, yaşamda küçük ayrıntılar olarak boş bakışlar arasında kayıp gidecek.

Yani bu yıl da 23 Nisan “Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı” tiyatrosu çarpıtma, demogoji ve iki yüzlü bir propaganda eşliğinde gösterime girecek. Söylevler, şiirler şovenizmi körükleyecek, burjuva düzeni/devleti kutsayacak.

Gerçekte kapitalizmde çocuk nedir? Burjuvazi çocukları seviyor mu? Ya da niçin seviyor? Onun çocuk sevgisi çocuğun doğal ve masumiyeti simgeleyen özelliklerinden mi geliyor? Ya da bu sevgiyi burjuvazinin sınıfsal çıkarlarından bağımsız düşünebilir miyiz? Dünyada 15 milyona yakın çocuğu fuhuşun batağına itenler, onun rant getiren bedeninden başka neyi seviyorlar? Çalışan 250 milyon çocuğun burjuvazi için önemi sadece onların emek gücünde yatmıyor mu?

2 yıl önce Adana’da “terörist” babasıyla birlikte 5 yaşındaki Dilan ve Berivan’ı öldürüp, tuvalet çukuruna atanlar, Lice’de bir çocuğu panzerin arkasına bağlayıp sürükleyenler, Kızıltepe’de 23 Nisan bayramına ilgisiz olduğu ve Mardin’de ise PKK sığınacağının yerini göstermediği gerekçesi ile iki ayrı çocuğu öldürenler, Dersim’de evinde fazla gıda bulundurduğu için annesiyle birlikte 10 yaşındaki bir çocuğu katledenler, sadece Kürdistan’da bir yılda 3 bin çocuğu ağır işkencelerden geçirenlerin kendi çocuklarına gösterdiği sevgi ne kadar anlamlı olabilir?

Emperyalist savaşlarda 2 milyon çocuğun öldüğü, 5 milyonunun sakat ve 15 milyonunun da evsiz kaldığı, sadece yanibaşımızda Kürdistan’da yüzlerce çocuğun öldürüldüğü, binlercesinin işkenceden geçirilip tutuklandığı, yüzbinlerce çocuğun yaşayabilmesi için en zor koşullarda emek gücünü satmak zorunda bırakıldığı düşünülürse, tüm bu kutlamalar burjuva sahtekarlıkları kanıtlama dışında hiçbir anlam taşımıyor.

23 Nisan vesilesiyle burjuvazinin “çocuk hakları” söylemi ve “çocuk parlamentosu”, etkilenmeye en açık dönemlerinde çocukların beynini zehirlemeye, onları kirli ideolojik cenderesi altına almaya ve dolayısıyla sınıfsal karşıtlıkların üstünü örtmeye yarayan kavramlardır.

Çocukların yaşadığı tüm sorunların (emek sömürüsü, acı, sefalet, işkence, katliam, bedenlerinin bir metaya dönüştürülmesi vb.) kaynağı kapitalist sistemdir. Dolayısıyla kapitalizm yıkılmadan, sosyalizm kurulmadan, yani sömürünün kaynakları kurutulmadan çocuklar adına hiçbir kalıcı çözüm elde edilemez.

Kapitalizm çocuklarımızın ve gençlerimizin geleceğini karartıyor. Geleceği onlara sosyalizm verecek!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org> B. Bager

Çukurova Üniversitesi:

Seçim çalışmalarında etkin inisiyatif

Kosova’da ve Kürdistan’da insanların başına bombalar yağdırılırken, Türkiye işçi-emekçi halkı yeni bir seçim aldatmacasıyla karşı karşıya kaldı. Kosova’daki emperyalist müdahaleyi “Kosova halkının özgürlüğü”, “Kosova’nın bağımsızlığı” söylemleriyle meşrulaştırmaya çalışan emperyalizmin uşağı sermaye partileri, Kürdistan’da ise katliamın ve zorbalığın sürdürücüsüdürler.

İkiyüzlü sermaye partileri için esas özgürlük sermayenin özgürlüğüdür. Onların özgürlüğü sömürme özgürlüğüdür. İşte bu nedenle de Kosova’da özgürlük maskesiyle karşımıza çıkan, emperyalist çıkar savaşından başka bir şey değildir. Ne yerinden yurdundan edilen Kosovalı emekçiler, ne de üzerlerine bomba yağdırılan Sırbistanlı emekçiler emperyalizmin umrunda. Kosova’ya emperyalist NATO müdahalesi Yugoslavya Federasyonu’nun bizzat Alman emperyalizmitarafından parçalanma sürecinin bir uzantısıdır. Ulusal Kurtuluş Ordusu diye yutturulmaya çalışılan UÇK ise Alman-Amerikan beslemesi işbirlikçi bir gruptur.

Kosova’da insanların kanı dökülürken bu kanın üzerinde dünyanın silah tekelleri ellerini ovuşturuyor. Savaş sonrası süreçte Amerikan silah tekellerinin stokları hızla eriyor. Rusya’dan ise silaha talebin yoğunlaştığı haberleri geliyor.

Bütün Balkan halkları bilmelidir ki, kardeşçe bir kenetlenmeyle emperyalist-kapitalist kuşatma yarılmadıkça özgür olamayacaklardır. Balkan halklarının çıkarı emperyalist it dalaşının figüranı olmakta değil; sosyal kurtuluşun yolunu tutmaktadır.

Bu süreç aynı zamanda emperyalist NATO’yu protesto eylemleriyle kendini gösterdi. Çukurova Üniversitesi’nde emperyalist saldırganlığı teşhir ve mahkum etmek için yapılan çalışma sonuçta belli bir etki yarattı.

12 Nisan’da gerçekleşen emperyalist müdahaleyi ve seçimi daha somut olarak gündemimize aldık. Seçimlere işçi sınıfının bağımsız sosyalist platformu üzerinden müdahale etmeye çalıştık. Bir taraftan duyarlı, demokrat, sosyalist öğrencilerle bu platformu tartışıp tavır alma yönünde müdahale ederken diğer yandan politik gruplarla ortak zemin yakalamaya çalıştık. Ancak bir kısmı Kürt reformizminin kuyruğuna takıldığı ve bir kısmı da seçimler karşısında tam bir apolitizm örneği olan boykotçu tavır takındığı için, böyle bir zemin yakalanamadı.

Buna rağmen çalışmada gerekli olan ısrar gösterildi ve 14 Nisan’da 20 kişiyle bir toplantı yapıldı. Bu toplantıda burjuva partilerine oy vermemeye ve varsa bağımsız, devrimci-sosyalist-yurtsever adayların desteklenmesi yönünde bir dizi çalışma kararı alındı. Buna göre 15 Nisan’da “Suça ortak olma” başlıklı bildiri dağıtılacak, “Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim için, düzen partilerine oy verme” içerikli afişleme yapılacaktır. Bunların yanı sıra, sınıfta, kantinde, bahçede, yurttaki her yerde çevremizdeki insanlarla bu konuyu tartışma ve oy vermemeye çağırısı yapma kararı alındı. Ayrıca sınıflarda sınıf konuşmaları yapılacaktır.

Bu toplantıda kendisine “18 Nisan seçimleri için öğrenci inisiyatifi” adını veren platform eylemlerini belli bir başarıyla gerçekleştirdi. Özellikle kitlesel bildiri dağıtımı anlamlı bir etki yarattı. Bunun yanı sıra sınıf ve kantin konuşmaları kısmen eksik kaldı.

16 Nisan’da ise Ekim Gençliği olarak “Çözüm ne seçimde ne mecliste, çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde” başlıklı broşürü ve “Sermaye partilerine oy verme, hesap sor” başlıklı bildirileri birlikte dağıttık.

Seçim dönemleri kitlelerin politik müdahalenin yoğunlaştırılması ve burjuva politikasının etkisinin kırılmaya çalışılması gerekir. Bunun yanı sıra demokrat, ilerici, sosyalist platformunda harekete geçirilmesinin bazı olanaklarını sunar. Bu nedenle böylesi dönemlerde, politik çalışmada bu gözetilmeli, dar grupçu eylem tarzına ya da apolitizme düşülmeden, kitle mücadelesi yükseltilmeye çalışılmalıdır. Önümüzdeki 1 Mayıs süreci burdan yüklenildiğinde kazanılacaktır. Unutmamak ki devrimcinin görevi savaşmak olduğu kadar savaşmaktır da...

Çukurova Üniversitesi Ekim Gençliği

Bir savaş aygıtı olarak NATO

İkinci Dünya Savaşı dünyada dengelerin sosyalizm lehine değiştiği bir tarihsel kesittir. 1949'a gelindiğinde, başını ABD'nin çektiği ve Belçika, Büyük Britanya, Danimarka, Fransa, Hollanda, İtalya, İzlanda, Kanada, Lüksemburg, Norveç ve Portekiz'in de içinde yer aldığı, Kuzey Atlantik Anlaşması Örgütü denilen NATO kuruldu. NATO'ya 1952'de Türkiye ve Yunanistan, 1955'te Federal Almanya katıldı. 1982'de İspanya ve en son 1999'da ise, eski Varşova Paktı içinde yer alan Macaristan, Polonya ve Çek Cumhuriyeti katıldı. Böylece, bu saldırganlık, tehdit, şantaj ve savaş pakti, toplam 19 üyeli bir örgüt halini aldı.

İlk kuruluş amacını güya Sovyetler Birliği'nin batıda yayılmasını durdurmak çerçevesinde "tam bir savunma anlaşması" olarak tanımlayan NATO'nun, teorik olarak, sözkonusu "tehlike" ortadan kalktıktan sonra işlevini yitirmiş olması gerekiyordu. Ne var ki NATO, feshedilmesi bir yana, sürekli yeni üyelerle genişletildi. Dahası bugün yeni bir stratejik konseptle, dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarına karşı açık bir saldırı aracına dönüştürülmüştür.

Aydınlık dergisinin 4 Nisan '99 tarihli sayısında, emekli Deniz Binb. Erol Birlik, NATO'nun bu yeni konseptini detaylı bir biçimde açıklıyor. Bu konsept büyük olasılıkla NATO'nun 50. yıldönümüne denk getirilen 23-25 Nisan '99 Washington NATO zirvesinde resmileştirilecek. Sözkonusu konseptin, "güvenlik sorunları ve tehditler" bölümünde, NATO'nun yeni işlevi ve müdahale alanları şöyle ifade ediliyor:

*"*Stratejik ortam ve koşullar NATO'nun amaç ve işlevini değiştirmemiştir. Tam tersine, NATO'nun önemini arttırmıştır. NATO stratejisinin saptanmasında yeni olanaklar gündeme gelmiştir.*

**Akdeniz ve Ortadoğu'nun NATO açısından önemi artmıştır.*

**NATO'ya karşı büyük çapta taarruz tehdidi ortadan kalkmıştır. Bunun yerini, etnik çatışmalar, toprak sınırları konusunda anlaşmazlıklar, din ve mezhep çatışmaları ve köktendinci akımlar, sabotajlar, terörizm, uyuşturucu trafiği, kitlesel göç hareketleri, hayati nitelik taşıyan kırmal akışının kesilmesi gibi tehlikeler almıştır."*

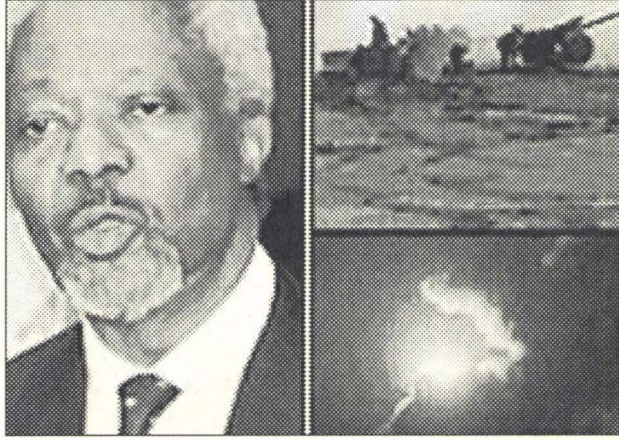
Bu söylenenlerden de anlaşılacağı gibi, NATO yeni dönemde müdahale alanını alabildiğine genişletmiştir. Yugoslavya'ya müdahale, yeni konsept çerçevesindeki misyonun gereğidir.

"Yeni dünya düzeni" ve emperyalist yeniden yapılanma

Başta ABD olmak üzere emperyalist sistem için NATO'nun sürekli genişletilmesi ve yeni bir konseptle daha da aktifleştirilmesi, iki temel ihtiyaçtan doğmaktadır.

Birincisi, '89'da Sovyet sisteminin çöküşünü "sosyalizmin çöküşü", "kapitalizmin ebediliği" olarak dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarına propaganda eden emperyalizmin bu balonu, daha '90'lı yılların başında patladı. "Yeni dünya düzeni" denilen emperyalist yeniden yapılanmanın, işçi sınıfı ve emekçi halklara karşı ekonomik, sosyal, siyasal ve ideolojik savaş ilanından başka bir anlam taşımadığı kısa sürede anlaşıldı. '90'lı yıllar boyunca, bir taraftan emperyalist kışkırtmalar sonucu halklar arasında gerici boğazlaşmalar tüm hızıyla sürerken; diğer taraftan, başta Rusya'da olmak üzere dünyanın birçok ülkesinde, işçi sınıfı ve emekçi halkların emperyalist-kapitalist sömürü ve yıkıma karşı grev, genel grev, direniş ve silahlı ayaklanmaları gündeme geldi.

İkincisi, emperyalist-kapitalist sisteminin yapısal

krizi, emperyalistler arası pazar ve hakimiyet sorununu daha da yakıcılaştırmış bulunuyor. Halklar arasında etnik ve dinsel çatışmaların körüklenmesi, gerici boğazlaşmalar ve bölgesel savaşlar bunun ürünüdür. Savaşların yarattığı elverişli ortamdan yararlanarak, yeni işgaller ve emperyalist yayılmacılık olağanlaştırıldı. Sistem ekonomik krizi aşmanın temel kaynaklarından biri olarak işçi sınıfı ve emekçilere yoğun sömürü koşullarının dayatırken, öte yandan yeni teknolojinin ürünü silahlarını savaş pazarlarına sürdü.

Asya Kaplanları'nın çöküşüyle başlayıp Brezilya, Rusya ve Japonya'ya kadar etkisini gösteren kriz dalgasının da gösterdiği gibi, emperyalist ekonomi çürük temellere sahiptir. Bir borsa krizinin dahi global bir krize dönüşmeye yettiği günümüz koşullarında, emperyalistler sosyalizm tehlikesine karşı ortak hareket etmekle beraber, iç çelişki ve çatışmaları her geçen gün derinleşmektedir. Dolayısıyla, ABD'nin başını çektiği NATO'nun yeni konseptinin böyle ikili bir yönü vardır. Bugün Yugoslavya'ya kara harekatı yapıp yapmama konusundaki kararsızlığın gerisindeki esas etken de, her bir emperyalist mihrakın bölge üzerinde farklı hesaplara ve çıkarlara sahip olması, bundan kaynaklı güvensizliktir.

Ortadoğu ve Balkanlar'ın stratejik konumları düşündüğümüzde, Yugoslavya savaşının sonuçları, sadece NATO'nun gelecekte alacağı biçim ve misyon açısından değil, aynı zamanda emperyalistler arası yeni dengeler açısından da önemlidir. Birleşmiş Milletler'in iç uyumunu ve dolayısıyla işlevini yitirmeye başladığı günümüzde, ABD ile özdeşleşmiş NATO gibi saldırgan bir askeri örgüt daha da önem kazanmaktadır. Önümüzdeki süreçte, emekçi halklara karşı saldırganlıkta olduğu kadar, emperyalistler arası dengelerde de, NATO önemli bir yer tutacaktır.

ABD'nin Yugoslavya'ya alalecele saldırmasının temel amaçlarından biri de budur. ABD için Avrupa'nın göbeği olan Yugoslavya'da zafer kazanmanın önemi, sadece NATO'nun prestijiyle sınırlı değildir. ABD için Balkanlar'ı kontrol etmek ve güvenlik gücü gerekçesiyle de olsa askeri güç bulundurmak, emperyalistler arası dengeler açısından büyük öneme sahiptir.

ABD'nin bu stratejik hedefini bugün en kararlı savunan ülkelerden biri de Türkiye'dir. Bu Türkiye'nin yayılmacı emelleriyle uyumlu bir strateji olsa da, Türkiye'nin ABD'ye uşakça sadakatinin ilk örneği de değildir. Türkiye bu uşakça sadakatini daha '50'li yılların başında, daha NATO üyesi değilken ve elbette NATO'ya katılmak için, Kore savaşına ABD'nin yanında katılarak kanıtladı.

50 yıldır işçi sınıfı ve emekçi halkların geleceğine karşı savaşan NATO, yeni konseptle bu rolünü daha da aktifleştirmiş olacaktır.

Kahrolsun NATO!

Kahrolsun emperyalizm!

Deriniz PDF Kırıp Arşivi - <https://rantey.org>

H.Gül

Avrupa'daki Kürtler özgürlük için yürüdü

Kürt halkı ulusal özgürlük davasına sahip çıktığını bir kez daha gösterdi. "A. Öcalan'a özgürlük, Kürdistan halkının hakları ve barış için ulusal birlik yürüyüşü" 17 Nisan'da Bonn'da yapıldı. Bu görkemli ve kitlesel yürüyüş Avrupa'nın dörtbir yanından onbinlerce Kürdistanlı ve dostları katıldı.

Üç ayrı koldan başlayan yürüyüşün her bir kortejinde ulusal giysileri ve renkleriyle, PKK bayrakları ve Abdullah Öcalan'ın resimlerini taşıyan onbinlerce Kürt miting alanına aktı. Yürüyüş boyunca "Öcalan'a özgürlük ve Kürdistan'a barış" istemini dile getiren, kirli savaşı, MED TV ve diğer Kürt basını üzerindeki baskıları, Alman devletinin Türk devletine yardımını protesto eden, Öcalan'a, PKK'ye ve ülkelere bağlılıklarını dile getiren şiarlar haykurdılar, pankartlar taşıdılar. Yürüyüşte Kürt halkının özgürlük mücadelesini destekler içerikli pankartlarla hemen hemen tüm Kürdistanlı ve Türkiyeli örgütler de yer aldılar.

Saatlerce süren yürüyüşün sonunda 150 binin üzerinde insan miting alanında buluştu. 80 bin kişiyle alana en son giren "kırmızı kol"un sloganlarla karşılaşılmasının ardından, kürsüden ABD eski bakanlarından Ramsey Clark'ın "Öcalan'a özgürlük, Kürdistan'a barış" talebini dile getirdiği mesajı okundu. Konuşmasına, "bir insan, bir Yahudi, bir İsrailli olarak yanınızda olmayı üç kez görev biliyorum" diye başlayan "İsrailli barış sözcüsü" Uri Avnery ise kitle tarafından coşkulu sloganlarla karşılandı. PDS milletvekili U. Lötzer "Kürdistan'daki kirli yöntemler ve Alman devletinin Almanya'daki Kürtler'e karşı uygulamalarını" eleştiren bir konuşma yaptı. İtalyan hukukçusu ve eski senatörlerden D. Gallo ise tüm ulusların barış içinde yaşaması için omuz omuza mücadele çağrısı yaptı. Bunlardan her biri için uzun konuşma süreleri tanınırken, bizim ve diğer devrimci örgütlerin mesajlarına yer verilmedi. Sadece Birleşik Devrimci Güçler adına bir konuşma yapıldı. Ardından, PKK Başkanlık Konseyi'nin, "zaferin ve tehlikelerin iç içe olduğu"nu, Öcalan'ın hayatının ciddi bir tehlike altında bulunduğunu vurgulayan, eylemleri süreklileştirme ve gerillaya katılım seferberliği çağrısı yapan mesajı okundu.

Bu görkemli eylem Kürt kitlelerinin ulusal özgürlük istemi konusundaki kararlılığını ortaya koydu. Ancak kitleye, Kürt hareketinin girdiği yönelimin sonucu olarak, sorunun siyasal çözümü ve bu çözümde emperyalist güçlerin desteğini alma beklentisi hakimdi. Kendi ülkelerinde düzenin sol payandası olan yabancı konuşmacıların uzun uzun konuşturulmaları ve bunun yer yer alkışlarla ve sloganlarla karşılaşması bunun bir göstergesiydi. Yine, özgürlüğü için ayağa kalkan bir halkın, özgürlüğü kazanmanın yolunun emperyalist güçlerin değil de halkların desteğinden geçtiğinin bilinciyle hareket etmesi koşullarında, bugün Balkan halklarına yönelik emperyalist müdahaleyi şiddetle protesto etmesi gerekirdi. Oysa bu soruna sadece NATO üyesi ülkelerin çifte standartına işaret edilmesi çerçevesinde değinildi ve geçildi.

TKİP taraftarları olarak bizler, yürüyüş öncesi yaşadığımız tüm ülkelerde "Emperyalist komplolar Kürt halkının özgürlük mücadelesini boğamaz" şiarlarının yazılı olduğu afişlerimiz ve TKİP-MK'nın Kürt halkıyla dayanışmaya çağırان bildirileriyle yaygın bir ön çalışma yürüttük. Yürüyüş de devrimci dayanışmanın gereği olarak tüm gücümüzle katılmalı Kürt halkının yanında olmalıydık. Bizler yürüyüşe her üç koldan da katıldık. "Abdullah Öcalan'a özgürlük! Kürt halkına özgürlük! TKİP" yazılı pankartımızla yürüdük. Yürüyüşte ve alanda sözkonusu bildirinin dışında, "Kahrolsun emperyalist saldırganlık! Kanlı ellerinizi Balkanlar'dan çekin!" başlıklı merkezi bildirimiz ile aynı başlığı taşıyan TKİP-YDK imzalı bildirilerimizi yaygın bir şekilde dağıttık. Şiarlarımızı yürüyüş boyunca güçlü bir şekilde haykırdık.

Almanya'dan TKİP taraftarları

Savaşa karşı protestolar NATO ülkelerinde de yaygınlaşıyor

Kosova'ya NATO işgal gücü yerleştirmek ve Balkanlar'da tam hakimiyet kurabilmek için ABD emperyalizmi öncülüğünde Yugoslavya halklarına karşı sürdürülen savaş 1 ayını dolduruyor. NATO bombardımanına karşı, özellikle NATO ülkelerinde direnişler büyüyor, yaygınlaşıyor. Sayısız protesto eylemleri, yürüyüşler, mitingler, grevler, işgaller gerçekleştiriliyor.

Avrupa'nın en büyük yürüyüşü 10 Nisan'da Roma'da, 100 bin kişinin katılımıyla gerçekleşti. Çek Cumhuriyeti'nde Prag'da 8 Nisan'da binlerce protestocu "NATO'dan dışarı!" diye haykırarak NATO'yu protesto ettiler. Protesto eylemleri sürüyor. 10 Nisan'da Avusturya'da savaş karşıtları NATO saldırılarının hemen durdurulması talebiyle Viyana'daki köprüyü işgal ettiler. Norveç'te hafta sonlarında tüm büyük kentlerde NATO saldırılarına karşı eylemler gerçekleştiriliyor. Hollanda'da protestolar yükseliyor. 10 Nisan'da Amsterdam'da ve birçok kentte emperyalist saldırganlık mahkum edildi.

Fransız halkının çoğunluğunun Miloseviç ile diyalogun başlatılmasından yana olduğu açıklanıyor. 19 Nisan tarihli Le Parisien gazetesi, halkın %52'si NATO hava saldırılarının derhal durdurulması ve Kosova sorunun barışçıl çözümünden yana olduklarını yazıyor. Ayrıca Strasburg'daki Paskalya yürüyüşünde 4 bin Alman ve Fransız işçi, Paris'te ise 12 bin kişi savaşı protesto etti. Çin'de de halkın %70'i NATO'nun saldırısına karşı çıkıyor.

NATO saldırısına karşı gösteriler İspanya'da hafta sonunda da sürdü. Madrid'de binlerce kişi 18 Nisan'da savaşı protesto eden sloganlar haykırdılar. Tarragona'da NATO saldırganlığına karşı 5 bin kişi yürüdü; yaşanan göç trajedisine bizzat NATO saldırısının neden olduğu haykırıldı. Portekiz'de savaş karşıtı sesler yükseliyor, NATO saldırıları reddediliyor.

ABD'de de 50 kentte yürüyüşler gerçekleştirildi. 17 Nisan'da New York'taki yürüyüşe 2 bin kişi katıldı. Brüksel'de NATO saldırısına karşı yapılacak mitinglerin yasaklanmasına, polis terörü ve tutuklamalara rağmen protesto eylemleri gerçekleşiyor. Makedonya'da da binlerce kişi "NATO Makedonya'dan defol!" ve "Katil Clinton!" diyerek emperyalist savaşa karşı tepkilerini ortaya koydular.

İtalya'da savaş karşıtı protestolar yayılarak sürüyor. İtalya'daki NATO ana üssü önünde üssü işgal etmek isteyen protestocu gruplarla polis arasında çatışma çıktı. Polis işgali engellemek için gaz bombası kullandı. 18 Nisan'da Roma'da bağımsız sendikaların çağrısıyla 25 bin kişinin katıldığı bir yürüyüş gerçekleşti. İngiltere'de de daha az bir katılımı da olsa savaşa karşı protesto eylemleri yapılıyor.

Yunanistan'da küçük büyük şehirlerde Yugoslavya'daki savaşa son verilmesi talebiyle yürüyüş ve miting yapılmadığı gün yok gibi. Yunan halkı NATO bombardımanının hemen durdurulmasını, Yunanistan'da bulunan tüm NATO askerlerinin çekilmesini, Yunanistan'ın NATO'dan çıkmasını talep ediyor. Zira Yunan halkı NATO saldırganlığının sonucunun sadece yıkım ve yoksulluk olmadığını, savaşın barut fıçısına dönüşen Balkanlar'daki diğer ülkelere de yayılma tehlikesi taşıdığını biliyorlar. Paskalya öncesi gerçekleştirilen 2-3 saatlik bir genel

grev tüm hayatı felce uğrattı. 7 Nisan'da işçi ve emekçiler yarım gün boyunca iş durdurdular. Atina'da 15 bin kişi savaşı ve NATO'yu protesto etti. Geçtiğimiz hafta sonu Atina ve Selanik'te binlerce kişi "Savaş derhal durdurulsun!", "Yugoslavya'ya Yunan askeri gönderilemez!", "Biz ABD ve Almanya için savaşıyoruz!" sloganlarını haykırdılar. Selanik'te demiryolu işçileri, limanda bekleyen savaş malzemelerini, silahları ve Alman panzerlerini Makedonya'ya taşımayı reddederek 2 günlük grev yaptılar.

Almanya'da da Paskalya yürüyüşlerinin ardından tüm ülkeye yayılan uyarı nöbetleri, yürüyüşler ve işgaller sürüyor. Son günlerin en kitlesel eylemi 19 Nisan'da 6 bin kişinin katılımıyla Berlin'de gerçekleşti. Geçtiğimiz haftalarda 40 sendikacının imzaladığı ve Almanya'nın uluslararası anlaşmaları ihlal ederek saldırı savaşına katılmasını protesto eden açıklamalarına destek sürüyor. Berlin'de ve Hamburg'da yerel inisiyatiflerde biraraya

gelen sendikacılar DGB şefinin savaşa karşı ılımlı çizgisini eleştiriyorlar ve 1 Mayıs'ı savaşı protesto günü olarak kutlamak için hazırlık yapıyorlar. Savaşa Karşı Analar İnisiyatifi konvoy oluşturdular ve Belgrad'a doğru yeni katılımlarla yürüyorlar. İşçi ve emekçi kitleler savaşa, onun acı ve yıkımdan başka bir şey getirmeyen sonuçlarına karşı çıkıyorlar. NATO'nun Balkanlar'a emperyalist saldırısına, kendi devletlerinin savaşa katılmasına ya da destek vermesine karşı çıkıyorlar. Yugoslavya'nın yakılıp

yıkılmasına, halkın üzerine bombalar yağdırılmasına ortak olmak, bu utancı paylaşmak istemiyorlar.

Emperyalistler Balkanlar'da ölüm, yıkım ve sefalet kusuyor

Dünya jandarması ABD emperyalizmi ve işgalci NATO güçlerinin Yugoslavya'yı ilhaka yönelik saldırıları 4. haftasında daha da yoğunlaşarak ve boyutlanarak sürüyor. Kara hareketi için hazırlıklar ise tüm hızıyla devam ediyor. Sözde insani gerekçelerle yardım götürün emperyalistler Balkanlar'a ve Balkan halklarına sadece yıkım ve ölüm yağıyor. Sayıları bini bulan savaş uçaklarıyla 24 saat boyunca "tam hedeflerini" vuruyorlar. Hedefleri, demiryolları, otobanlar, hatta Kosova'lıların konvoyları da dahil olmak üzere yollar, öğrenim, sağlık ve diğer kamu binaları, köprüler, fabrikalar ve işyerleri... Kısacası emperyalistler Yugoslavya'yı yerlebir etmeyi hedefliyorlar.

Tuna nehri üzerindeki köprülerin 6'sı tamamen, 8'i kısmen bombalandı. Köprülere bağlı şehir suyu şebekeleri de tahrip edilerek 1 milyon insan içme suyundan yoksun bırakıldı. 3 büyük tarım işletmesinin bombalanmasıyla halk açlıkla yüzyüze getirildi. Bazı işçi ve emekçi semtler tümüyle tahrip edildi. Şu ana kadar 10 bin konut bombaların hedefi olmuş durumda.

Yugoslav haber ajansı TANJUG'un açıklamalarına göre, hedef seçilen endüstri alanlarının bombalanmasıyla bugüne kadar toplam 500 bin işçi ve emekçi işini kaybetti. Sadece Vojudina kentinde NATO saldırıları sonucu yüz bin işçi ve emekçi işsiz kaldı. Karagujevaç kentinde Yugoslavya'nın en büyük endüstri merkezi olan Zastava işletmelerinin bombalanmasıyla 38 bin işçi, bu işletmelere bağlı yan sanayinin boşa çıkmasıyla 400 bin işçi işini kaybetti.

NATO saldırılarının diğer hedefleri durumundaki petrol rafineleri, kimya ve ilaç fabrikalarının bombalanması ile zehirli gazların yol açacağı felaketler ve doğanın katledilmesi bizzat planlanıyor. 18 Nisan'da NATO uçakları Belgrad'a bir saat uzaktaki Pancevo'da petro-kimya, suni gübre ve petrol işleme kompleksini bombaladılar. Zehirli gaz yüklü kapkara bulutlar yüzlerce evin ve Tuna nehrinin üzerini kapladı. Onlarca insanın zehirlendiği söyleniyor. İnsan hayatı ve çevre için son derece tehlikeli bir madde olan amonyak depolarının bombalanması sonucu kimyasal maddelerin açığa çıkması ise tam bir felaket anlamına geliyor.

Adriyatik'teki Amerikan savaş gemilerinden kalkan A-10 tipi savaş uçaklarından fırlatılan Tomahawk füzelerinde ise uranyum başlıklı mermilerin kullanıldığı iddia ediliyor. Füzelere patlaması sonucu atmosfere karışabilecek radyoaktif maddeler insan sağlığını ve çevreyi büyük tehdit altında bırakıyor. Tüm bunlara rağmen, sözde doğa dostu olan Greenpeace ve diğer doğa koruma örgütlerinde emperyalist savaşa karşı henüz ciddi bir tepki göstermiş değiller.

Sözde insani gerekçelerle müdahale ettiklerini söyleyen emperyalistler Balkanlar'ı taş yığını ve küle çevirerek insanlığa ölüm ve yıkımdan başka hiçbir şey getiremeyeceklerini bir kez daha ortaya koyuyorlar.

Komünist Enternasyonal belgelerinden...

Balkanlarda durum

Dördüncü Komünist Balkan Konferansının daha geçen yılın Mayıs ayında Sofya'da toplanabilmesine karşılık, Beşinci Konferans, Balkanları kasıp kavuran beyaz terör yüzünden 12 Aralıkta yurt dışında, Moskova'da toplanmak zorunda kaldı. Son aylarda Balkanlarda meydana gelen olayların aşağıdaki özeti, Kabakçıyef yoldaşın Konferansa sunduğu rapordan alınmıştır:

I. Yunanistan'ın Yenilgisi

Yunanistan'ın yenilgiye uğramasının tek sorumlusu, Yunan burjuvazisinin serüvenci ve ölümcül siyasetidir. Bu yenilgi sadece Yunan burjuvazisinin milliyetçi yayılma siyasetinin değil, aynı zamanda tüm Balkan burjuvazilerinin siyasetinin; Bulgaristan'ın 1913-1918 yılları arasındaki, Sırbistan'ın 1915, Romanya'nın 1916 ve Yunanistan'ın 1922'deki siyasetlerinin de bir yenilgisidir. Balkan devletlerinin hepsinde Balkan burjuvazisinin uyguladığı siyaset, halkları peşpeşe yenilgilere, felaketten felakete sürükledi, şu ya da bu ülkenin kazandığı geçici başarıları karşı tam bir iflasla sonuçlandı.

Yunan yenilgisinin ilk sonucu, Yunanistan'da patlak veren güçlü iç siyaset bunalımıdır. Yunan halkı büyük kurbanlar vermiş, şimdi de korkunç bir sefaletle düşmüştür. Cepheden dönen işçi ve köylüler isyan ederek yöneticilerden hesap soruyor. Eski hükümet devrilmiş, Kral kovulmuştur. Ama ulusal burjuvazi ve onun subaylar arasındaki taraftarları, bu hareketin önderliğini ele geçirerek hedeflerini sınırlandırmayı başardılar. Gene de kitlelerin hoşnutsuzluğu artmakta ve devrimci bir kitle hareketinin koşulları hızla olgunlaşmaktadır.

Yunanistan Komünist Partisi'ni önemli, büyük görevler beklemektedir. Bu parti, işçi ve köylü kitlelerine nüfuz edebilmek, devrimci şiarlar etrafında onların bağımsız sınıf mücadelesini örgütleyebilmek için gereken herşeyi yapmak zorundadır. Yunanistan Komünist Partisi, kendi bağımsızlığını koruyarak cumhuriyet mücadelesini desteklemeli, aynı zamanda bu mücadeleyi daha da ileriye götürmek, Yunanistan Sovyetler Cumhuriyeti ve Federal Balkan Sovyetler Cumhuriyeti uğruna bir mücadeleye dönüştürmek için çaba göstermelidir.

Yunanistan'ın yenilgisi aynı zamanda, İngiliz emperyalizminin de yenilgisidir. Çünkü Türklerle savaşta Yunanistan'ın arkasında İngilizler vardı. İttifak Devletlerinin, özellikle de İngiliz emperyalizminin Balkanlar'daki ve Anadolu'daki durumu, Yunanistan'ın yenilgisi ve ulusal Türk ordularının İstanbul'a ilerlemesi sonucu zayıflamıştır. Bu, emperyalizmin ve karşı-devrimin Balkanlar'daki devrimci harekete Güneyden saldırma tehlikesini azaltıyor.

Ama İttifak Devletleri, Balkan devletlerini yeniden bir savaş ve hanedan birliğinde toplamaya çalışıyorlar. Amaçları, bu birliğin yardımıyla Balkan halklarını Türkiye'ye ve Rusya'ya karşı savaşa zorlamaktır. Yunan yenilgisinin ve Türk ordularının İstanbul'a yaklaşmasının hemen ardından Yugoslavya, seferberlik hazırlıkları için İttifak Devletlerinden 800 milyon frank tutarında borç istedi. Büyük bir hazır orduya sahip olan Romanya ise yeni kuşakları askere çağırıyor. İngiltere'nin etkisiyle Romanya, Fransa'nın etkisiyle de Yugoslavya savaş için tüm hazırlıkları yapıyorlar. İttifak Devletlerinin bilinçsiz aletleri olan ve kendi istila hırsı dolu siyasetlerinden bir türlü vazgeçmeyen Balkan hükümetleri, Balkanlar'da sahneye kanlı bir dram koyabilirler. Beliren bu yeni savaş tehlikesi karşısında Balkan komünist partileri, işçi ve köylü yığınlarının mücadelesini örgütlemelidir. İttifak Devletleri emperyalizminin Balkan halklarını Türkiye'ye karşı savaşa sürmek için gösterdiği çabalar ancak bu yolla etkisiz kılınabilir. Balkan komünist partileri, İttifak Devletleri emperyalizmine karşı

ulusal bağımsızlığı için mücadele eden Türkiye ile Balkan halkları arasında barış talep etmelidirler.

II. Türkiye ve Trakya Sorunu

Ulusal Türk ordularının başarıları İngiltere'nin sömürgeler üzerindeki egemenliğini sarstı, tüm Doğu halklarının özgürlük mücadelesini canlandıran itici bir güç oldu. İstanbul ve Anadolu'da, Avrupa emperyalizmine karşı mücadelede, Balkan halklarının doğal müttefiki olacak bağımsız bir Türkiye'nin kurulması, Avrupa emperyalizminin sömürgeleştirdiği Balkan halklarının son derece yararlıdır.

Komünist Enternasyonal ve komünist partileri, tüm sömürge ve yarı-sömürge halklarının emperyalizme karşı mücadelesini destekler. Balkan komünist partileri de, Avrupa emperyalizmine karşı çıktığı, dolayısıyla da devrimci bir nitelik taşıdığı sürece Türk ulusal hareketini desteklemektedir ve desteklemeye devam edecektir. Ama bu hareket yabancı halkları istila etmeye, boyunduruk altına almaya başladığı an, yani Türkiye, Boğazlar ve İstanbul üzerindeki egemenliğiyle yetinmeyerek Trakya'yı da istila etmeye kalkıştığı an, bu harekete kararlılıkla karşı çıkacaklardır. Türkiye Komünist Partisi ulusal hareket karşısında tam bağımsızlığını korumalıdır. Türkiye Komünist Partisi Türk ulusal burjuvazisini teşhir etmeli, hem Türk burjuvazisinin sömürücü siyasetine karşı hem de burjuvazinin yabancı halkları boyunduruk altına almaya, Avrupa emperyalizmi ile anlaşmaya yönelik her türlü çabasına karşı mücadele etmelidir. Ulusal Türk ordularının Balkanlar'a yaklaşması, Trakya üzerinde egemenlik sorununu yeniden ön plana çıkartmıştır. Yunanistan, Batı Trakya'ya egemen olmak ve bu egemenliği her ne pahasına olursa olsun korumak istiyor. Bulgaristan, Trakya'nın özerkliği talep ediyor, ama bu özerklik maskesi altında ilhak girişiminde bulunuyor. Gerek Yunan burjuvazisi gerekse Bulgar burjuvazisi Trakya'yı istila emelleri gütmektedirler. Onlar, Trakya'da yaşayan halkların bağımsızlığının ve özerkliğinin düşmanlarıdır. Balkan komünist partileri, özellikle Bulgaristan ve Yunanistan Komünist Partileri, Trakya'da yaşayan halkların ulusal, özgürlük ve özerklik mücadelesini destekleyecek, bu halkların ulusal bağımsızlığa ancak işçi ve köylülerin devrimci mücadelesi yoluyla, ancak Federal Balkan Sosyalist Sovyetler Cumhuriyeti'ni gerçekleştirerek kavuşacaklarını açıkça belirteceklerdir. Öte yandan bu komünist partileri, Yunanistan ve Bulgaristan'ın Trakya üzerindeki istilacı emellerini her zaman teşhir edecek ve bu tür girişimlere karşı amansızca mücadele edeceklerdir.

III. Lozan Konferansı

Lozan Konferansı, emperyalist devletlerin öncelikle de İngiltere ve Fransa'nın Türkiye'ye ve Balkanlar'a karşı güttükleri istilacı hedefleri yeniden saptama olanağı verdi. Emperyalist savaştan sonra İngiltere'nin ve Fransa'nın Yakındoğu siyaseti anahatlarıyla şöyledir: Deniz ve kara gücüne dayanan İngiltere başlıca düşmanları olan emperyalist Almanya ile Rusya'nın Yakındoğu'da uğradığı yenilgiden de yararlanarak Boğazları ve İstanbul'u ele geçirmeyi, böylece Türkiye'yi parçalayarak onu Balkanlar'da ve Anadolu'da kendi egemenliğine sokmayı amaçlıyor; bunun yanı sıra Asya'daki sömürgeleri üzerindeki etkisini de güvence altına almaya çalışıyor. Fransa, Türkiye'nin bölünmesini istemiyor. Çünkü alacaklarını ve Türkiye'ye yaptığı yatırımları korumayı düşünüyor; Türkiye'yi ekonomik ve parasal açıdan ele geçirerek onu sömürgeleştirmek istiyor. Fransa ile İngiltere'nin emperyalist çıkarları arasındaki bu zıtlık, Türkiye'ye karşı uyguladıkları siyasetteki çelişkiyi açıklamaktadır.

Ama Türkiye tam bağımsız bir devlet olma isteğini dile getirdiği için, İngiltere ve Fransa'nın Türkiye'ye karşı uyguladıkları denetimi büyük kapitalist devletlere olan her türlü

bağımlılığı silkip atma yoluna gider gitmez, İngiltere ile Fransa arasındaki bu düşmanlık da derhal geri plana düştü. İngiltere ve Fransa, Türkiye'nin sırtından geçici bir birlik kurdular. Buna göre İngiltere, Almanya'nın Fransa tarafından sömürülmesi ve ona tabi olması konusunda, ayrıca tazminatlar sorununda ödün veriyor, buna karşılık Fransa, İngiltere'nin Boğazlar ve İstanbul'u işgal etmesini kabul ediyor. Büyük emperyalist devletler isteklerini uygulayabilmek amacıyla Lozan Konferansı'nda birleşiyorlar.

İngiltere, "Boğazların serbestliği" şiarıyla Boğazların ve İstanbul'un tek hakimi olmak, Karadeniz'i bir İngiliz gölüne dönüştürmek istiyor. Böylece hem Sovyet Rusya'ya karşı mevzilerini sağlamlaştıracak, hem de Yakındoğu'daki sömürge egemenliğini güvence altına alınış olacak. Boğazların İngiltere tarafından işgal edilmesi, Karadeniz kıyılarında yaşayan halkların, dolayısıyla özellikle Balkan halklarının çıkarları ve bağımsızlığı açısından korkunç derecede büyük bir tehlike oluşturmaktadır. Bu nedenle Balkan halkları, Türkiye'nin Avrupa emperyalizmine karşı bağımsızlık için verdiği mücadeleyi desteklemek zorundadırlar. Balkan halkları, Boğazların ve İstanbul'un Türklere verilmesini ve Karadeniz'in emperyalist devletlerin savaş filolarına kapatılarak kıyılarında yaşayan halka ait olmasını istemelidirler.

Cenevre'de olduğu gibi Lozan'da da emperyalizme karşı mücadele eden ezilen halkların safında yer alan tek devlet Sovyet Rusya oldu. Bu gerçek; Balkan halklarına, kendilerini Avrupa emperyalizminin aracı durumuna düşüren burjuvazi ve hanedanlarının siyasetine kararlılıkla karşı çıkma ve Sovyet Rusya'yı savunmak zorunda olduklarını gösterdi. Bu gerçek onlara, ulusal kurtuluş mücadelesinde Balkan halklarının biricik desteği yüce Sovyet Rusya Cumhuriyeti ile ittifak yapması için kendi hükümetlerini sıkıştırmaları gerektiğini gösterdi.

IV. Yugoslavya ve Öteki Balkan Devletlerindeki Ulusal Hareketler

Dördüncü Balkan Konferansı'nda Balkan devletlerindeki ezilen halkların ve ulusal azınlıkların mücadelesine karşı tavrımızı belirlemiştik. Zorbalık, şiddet, hakların gaspedilmesi, milliyetsizleştirme siyaseti, ezilen halkların her türlü ulusal, siyasal ve kültürel özgürlüklerini ortadan kaldırma siyaseti Makedonya'da, Voyvodina'da ve Hırvatistan'da gitgide artan büyük bir hoşnutsuzluk doğuruyor. Makedonya'da bu hoşnutsuzluk temelinde milliyetçi ve komitacı bir hareket oluşmakta, Bulgar burjuvazisi de kendi gerici emelleri ve milliyetçi ilhak siyasetini sürdürmek için bu hareketten yararlanmaktadır.

Balkan Komünist partileri, Sırp, Yunan ve Bulgar burjuvazisinin milliyetçi siyasetinin, Makedonya'da yaşayan halklara karşı beslediği gerçek emelleri açığa çıkartacak ve halkların ulusal bağımsızlık mücadelesini bütün gücüyle destekleyecektir. Makedonya'daki ulusal hareketi komşu devletler burjuvasinin itkisinden kurtarmaya çalışacak, bu hareketin Makedonya Sovyet Cumhuriyeti ve Federal Balkan Sovyetler Cumhuriyeti'nin kurulması yolunda vereceği devrimci mücadeleyi destekleyecektir.

Romanya burjuvazisi Besarabya, Transilvanya ve Dobruca'nın vb. ezilen halkların haklarını gaspetmeyi ve terör yönetimini sürdürüyor. Romanya Komünist Partisi, boyunduruk altındaki halkların ve ulusal azınlıkların ulusal bağımsızlık mücadelesini destekler, Balkan halklarının ulusal ve toplumsal kurtuluşunu ancak işçi-köylü devriminin zaferini sağlayacağını ısrarla belirtir.

Internationale Presse-Korrespondenz
6 Ocak 1923

(Komintern Belgelerinde *Türkiye Kurtuluş Savaşı*, Kaynak yay.,s. 166-172)

Devrimci duruş ancak güçlü bir ideolojik kimlikle mümkündür

İşkencenin sınıflı toplumlar tarihindeki yerine ve uğradığı değişimlere baktığımızda, bu yöntemin hiç de egemen sınıfların emekçi sınıflara karşı uyguladığı kör bir şiddet olmadığını görürüz. Sınıflar arası çelişki ve çatışmaların aldığı boyut ve toplumun örgütlülük düzeyine uygun olarak, işkence yöntemleri de biçim ve nitelik değişimine uğramıştır. Zaten işkence, egemen sınıfın işçi sınıfı ve emekçilere karşı iktidarını koruma ve tahkiminin bir aracı olduğuna göre, sınıfsal çelişkilere göre değişime uğraması kadar doğal birşey de olamaz.

Türkiye tarihine bakıldığında, işkence ve şiddet politikasının dönemsel değişimi bariz biçimde görülür. 12 Eylül askeri faşist iktidarı, sokak infazları ve açık katliamların yanı sıra, devrimcileri ideolojik olarak teslim alma çabasının ötesinde fiziki olarak da imhaya yöneldi. Bu iki alanda da önemli bir başarı elde etti. Ancak PKK'nin 1984'ten başlayarak ulusal özgürlükçü temelde gerilla savaşını yaygınlaştırıp Kürt halkıyla bütünleşme çabası, faşist sermaye iktidarı tarafından görülmemiş bir yeni baskı ve zulümle karşılandı. Sokak infazları, işkence, köy yakma, kitlesel kurşuna dizme, gerilla cesetlerini köy meydanlarında parçalanması gibi değişik kirli yöntemlerle, Kürt emekçi halkına yönelik bir sindirme ve teslim alma savaşı başlatıldı. Bu kirli savaş, "balığı yakalamak için denizi kurutma" politikası olarak sunuldu. Örneğin, gerillayı barındıran ve ekmek veren bir aileyi kurşuna dizmek veya eviyle beraber yakmak yoluna gidilebildi. Hayvanlarını, ekinlerini yakmak, tecavüz vb. uygulamalar ise sıradanlaştı.

Bu durum süreç içinde Türkiye cephesinde de benzer bir şekilde seyretmeye başladı. '87'den başlayarak, '89 ve '90 yıllarında yükselişe geçen sınıf ve kitle hareketiyle birlikte yeniden toparlanan devrimci(12 Eylül'ün ağırlığı altında ezilip ideolojik tasfiyeyi kimlik düzeyine çıkaran Dev-Yol, Kurtuluş, TKEP gibilerini dışta tutuyoruz) harekete yönelik saldırılar da aynı ölçüde yoğunlaştı. Sermaye devletinin buradaki korkusu, devrimci hareketin yeniden toparlanma çabasından çok, gelişen, militanlaşmış devrimci hareketle bütünleşme eğilimi öne çıkan sınıf ve kitle hareketiydi.

Sermaye devleti, doğrudan sınıf ve kitle hareketine şiddetle yönelmek yerine (bu sermaye devletinin o gün tercih etmeyeceği bir tutumdur), komünist ve devrimci hareket şahsında sınıf ve kitle hareketine gözdağı vermeye ve öncüsüz bırakarak teslim almaya yöneldi. Devrimci kadrolara ve militanlara yönelik işkence, işkencede katletme, sokak infazları, faili meçhul ve gözaltın da kayıplar, en yoğun olarak 1990-95 arası süreçte yaşandı. Devrimci harekete yönelik bu yoğun saldırılara paralel olarak, işçi sınıfı ve emekçilere yönelik olarak da bir yandan asker dipçisi, polis jopu ile sindirme yoluna gidilirken, diğer yandan da sürgün, ceza ve tensikatlarla öncü işçi ve emekçiler tasfiye edilmeye çalışıldı.

1989-'90-'91 ve nispeten de '92'ye kadar, gerek sermaye devletinin yoğun saldırı ve terörüne, gerekse uluslararası alanda sosyalizmin yaşadığı prestij kaybı gibi ciddi bir dezavantaja rağmen, Kürdistan'da serhildanlar, Türkiye metropollerinde sınıf hareketinin yükselişi, devrimci hareketi sürekli olarak moral, motivasyon ve kadrosal düzeyde beslemişti. Bu durum aynı zamanda devrimci hareketi, uluslararası alanda sosyalizme ve sınıf hareketine güvensizlik temelinde gelişen tasfiyeci dalgadan en azından fiziki olarak

koruyordu. Ancak 1992'ye gelindiğinde, sınıf hareketinin geriye çekilişi, ideolojik olarak geleneksel küçük burjuva akımları da kendi gerçekliğiyle yüzyüze getirdi.

1994'lere gelindiğinde, ideolojik alandaki tasfiyecilik örgütsel ve politik alanda da sonuçlarını üretti. İdeolojik tıkanıklık politik cepheden de tıkanıklığı koşulladı. Tıkanıklığı aşmanın bir çaresi olarak açık alan üzerinden açılımlar yaparak güç olmaya ve varlık göstermeye çalışan geleneksel küçük-burjuva akımlar, bunun sonucunda illegal çalışma ve yapının legal alan lehine tasfiyesi ile karşı karşıya kaldılar. "Kitleselleşme" teorileri, içten içe bu tasfiye sürecini besledi.

'95 Gazi Direnişi'nin yarattığı moral ve motivasyon bu süreci zamana yaysa da, bu geçici bir durum olduğu ölçüde, sonucu değiştirmede. Gazi Direnişi ile birlikte ortaya çıkan varoş dinamiğinin sağladığı geçici kadro akışını işçi sınıfından uzaklığına gerekçe olarak gösteren, tüm gövdesiyle varoşlara oturan küçük-burjuva akımlar, yeni Gazi'lerin patlak vermediği koşullarda legalizm ve tasfiyecilikte hızla mesafe almaya başladı. İçlerinden bazılarının "Halk Anayasası", "Halk Meclisleri" üzerinden gevşek bir belediye sosyalizmi platformuna eğilim göstermesi, bu sürecin ve ideolojik tıkanıklığın doğal sonucuydu. Aynı şekilde diğer bazılarının yaşadığı tasfiyecilik süreci de, bu doğal sürecin mantığı sonuçlarıydı.

Devrimci hareketin yaşadığı bu ideolojik karmaşa ve özgüven zayıflaması, sermaye devletinin dönemsel saldırı politikasına da çıkış noktası oldu. Sermaye devleti gerek işçi sınıfı ve emekçilere, gerekse devrimci harekete yönelik dizginsiz bir şiddetli yoğun bir ideolojik saldırı ile paralel sürdürdü. 1990, '91, '92, '93 yıllarında polislin devrimci kadrolara yönelimi açık bir imhayı hedefliyordu. Sokakta, evde, randevuda devrimci kadro ve militanları ya açık infaz ediyor, ya da gözaltında kaybediyordu. Bu politika önemli ölçüde '94-'95 yıllarında da sürdü. Son üç yıllık sürece baktığımızda, düşmanın yöneliminde, önemli bir farklılık göze çarpıyor.

Örneğin '91'den '95'e kadar olan sürecin tersine, son üç yıldır polis mümkün oldukça yargısız infazlardan, sokak infazlarından ve ev baskınlarından kaçınıyor. Mümkün oldukça uzun süreli takipler, değişik teknik yöntemler ve örgüt ve bireyler hakkında yoğun bir bilgi havuzu oluşturuyor. Ve mümkün oldukça bir çatışma ortamına olanak vermeden militan ve kadroları sokaklarda ve تنها yerlerde almayı tercih ediyor. Ve aynı şekilde, gözaltına aldığı militan, taraftar ve kadroları kaba fiziki işkenceye dayalı bir şiddetle çözme yoluna gitme yerine, bir-iki ölüm tehdidi ve provasından sonra psikolojik işkence yoğunluğuyla istediği sonucu almaya çalışıyor. Psikolojik olarak yıkıma uğrattığı unsurları, ideolojik-politik tartışmaya çekerek kendi değerleriyle karşı karşıya getiriyor. Bunu başardığı koşullarda ise, teslim almakta hiç de zorlanmıyor.

Son iki-üç yıllık sürece baktığımızda, kaba fiziki işkence yöntemleri eski yoğunluk ve yaygınlıkta kullanılmamasına rağmen, devrimci hareket kadro ve militanlarında işkencede direnme tutumu giderek zayıflıyor. Çözülmenin yanı sıra düşkünleşip işbirlikçileşmek ise giderek yaygınlaşıyor. Bugün sadece cezaevlerinde bulunan 800 (resmi rakamlara göre) civarında itirafçının büyük bir bölümü son üç yıla aittir. Ve polislin uyguladığı yöntemlere

baktığımızda, ya kaçırıp, ıssız bir yere götürüp ölüm psikolojisine sokarak teslim almış, ya da papaz yöntemiyle tartışmanın içine çekerek bunaltıp kazanmıştır.

Dirensin ya da çözülsün, polislin gözaltına aldığı her komünist ve devrimciye yönelik günlerce bıkmadan, usanmadan sosyalizmin neden çöktüğünü, TDKP, Dev-Yol ve benzerlerinin nasıl legalleştiklerini, "devletin gücü karşısında illegal örgütlenmenin mümkün olmadığını, çünkü örgütler içerisinde ajanları olduğunu, dünyanın değiştiğini" vb. anlatırlar. Tartışmaların içerisine çekip çözdükleri veya kazandıkları unsurlar bir yana, bu yöntemle birçok genç devrimcinin kafasında örgütü, partiyi, devrimi ve sosyalizmi tartıştırmayı başardıklarını, ortaya çıkan sonuçlardan biliyoruz.

Komünist işçi partisine yönelik son operasyonlarda, devrimci bir tavır takınan bazı komünistlere en son gün, "küçük de olsa kafanızda bir soru işareti bırakabilirsek bile bu bizim için yeterlidir" demeleri, işkencecilerin değişen yöntemlerinin kapsamı konusunda yeterli bir fikir vermektedir.

İşkenceciler asıl olarak, salt fiziki şiddete dayalı bir işkence ile bilgi almak yerine, yanı sıra ikna ederek uzun vadede devrimci mücadeleden düşürmeyi hedefliyorlar. Örneğin, nasıl ki bizler işkencede direnişin ve çözülüşün "dayanılmaz fiziki bir işkence" sonucu olmadığını, esasta ideolojik olduğunu söylüyorsak, işkenceciler de artık kendi cephelerinden bu bilimsel gerçekten hareket ediyorlar. Dolayısıyla yoğun bir fiziki işkence yerine ya da onun yanı sıra, yoğun bir psikolojik baskı ve ideolojik saldırı ile, kişiyi uzun vadede kazanma (mücadeleden düşürme) tutumu izliyorlar.

Örneğin, gözaltından çıkanların büyük bir kesiminin dosyalar dolusu ifade vermesini, sadece basit bir çözülme olarak değerlendirmemek gerekiyor. Sorun bunun da ötesindedir. Zira polislin böyle bir yöntemle çözdüğü unsurların büyük bir kesimi kendine olan özgüvenini tümünden yitirip tekrar ayağa kalkma gücü gösteremiyorlar. Yoğun bir işkence görmesine rağmen gözaltından bırakılanların büyük kısmı zaten ya mücadeleyi bırakıyor, ya da mücadeleye yük oluyor. Cezaevlerine girenlerin ise, hiç de azımsanmayacak bir kesiminin, kendisi ve devrimle başıkkılığını kaybederek, ya bağımsızlaşması ya da kaçıp düşmana sığınması hiç de tesadüfi değildir.

Kuşkusuz yukarıda değindiğimiz olumsuz gelişmeler kendi başına polislin yöntem değişikliği ve çalışma tarzındaki "üstünlüğü"nü göstermiyor. Sınıf ve kitle hareketindeki gerileme ve durgunluğun, buna paralel olarak devrimci hareketin yaşadığı ideolojik ve siyasal tıkanıklık ve tasfiyeciliğin, sonuçta kadro ve militanların düşman karşısındaki duruşuna yansımalarıdır. Düşman burada sadece başarıyla saptadığı bir toplumsal psikolojiye oynuyor. Aldığı sonuç da bunun basit bir ürünüdür.

Bizler buradan bakarak süreci tahlil edemediğimiz oranda, çözümlerin ve hainleşmelerin nedenlerini ya da tersinden direnmenin başarısını sadece bir haftalık işkence seanslarında aramak gibi bir darlığa düşeriz. Oysa direnminin de çözülmenin de gerçek nedeni, ancak devrimci yaşamın toplamı içerisinde anlaşılabilir.

1 MAYIS'ta alanlara çıkalım!

Dünya çapında emperyalist sistemin krizi devam ediyor. Sistem kendi çözümsüzlüğü içinde çözüm yolları arıyor. Bunu da işçi ve emekçiler üzerindeki baskı, zulüm ve sömürsüyle gösteriyor.

Kapitalist patron sendikalarının "esnek çalışma"yı ön plana çıkarması, işçilerin sefalet ücretlerine mahkum edilmesi düzenin sömürsünün son güncel örnekleridir. Bunların yanında özelleştirmeye hız verilmesi planlanıyor. SSK'nın tasfiyesi, çalışma sürelerinin yükseltilmesi, sendikasılaştırma da cabası. Tabii ki düzenin saldırısı işçilerle sınırlı kalmıyor. Kamu emekçileri, öğrenci gençlik ve bütün öteki çalışan kesimler de bu saldırılardan nasiplerini alıyorlar.

Bahar aylarının coşkusuyla başlayan ve devam eden mücadele günleri içerisindeyiz. 1 Mayıs yaklaşıyor. Belli dönemlerde Kürt-Türk, Alevi-Sünni ayrımlarını yapan düzene karşı birlik ve mücadele ağı örmeliyiz. "Halkların kardeşliği" şiarıyla bu sahte ayrımların üstesinden gelmeliyiz. Çünkü sermaye düzeni işçi ve emekçileri sömürürken hiç

bir zaman Kürt-Türk, Alevi-Sünni vb. ayrımı yapmıyor. Bunun için sahte ayrımlara aldırmandan işçiler, emekçiler, gençler hep birlikte alanlarda buluşmalıdır. Alanlar, faşist düzenin ve onun kolluk güçlerinin ellerine bırakılmamalıdır. Her türlü hak ve özelemlerimizi alanlara çıkmadan, bütün hayatı durdurmadan alamayacağımız gözler önündedir.

Alanlar biz işçi ve emekçilerin olmalıdır. Taleplerimizi, haklarımızı alanlarda dile getirmeliyiz. Önümüzde bir hafta gibi kısa bir süre var. Bu süreyi en iyi ve yoğun bir şekilde kullanmamız gerekiyor. İşçiler fabrikalarında, emekçiler bulundukları işkollarında, öğrenciler okullarında, 1 Mayıs'ı örgütlemek için çalışmalar yürütmeliyiz.

İşçiler! Emekçiler! Öğrenciler! Taleplerimiz, haklarımız, özgürlüğümüz ve yeni bir dünya için 1 Mayıs'ta alanlara özgürleşmeye, mücadeleye!

Kırşehir E Tipi Kapalı
Cezaevi'nden bir tutuklu

"Onlar PARTİ'ye çarptılar ve kaybettiler. Biz kazandık!"

Merhaba yoldaşlar,

Geç de olsa direnişinizi büyük bir coşkuyla selamlıyorum. Ve bu coşkuyu birkaç satırla da olsa sizlerle paylaşmak istedim. Acının coşkusu olur mu? Ama bizler biliyoruz ki "Bu bir irade savaşıdır" ve bu savaşı tam bir komüniste yakışır biçimde sizler özelinde hepimiz kazandık.

Yazdıklarınızı tekrar tekrar okudum, notlar aldım. Okudukça "dişleri kıran elektrik" dizeleri kulaklarımda çınladı, iyice kinlendim. Tahmin edebiliyorum psikolojik işkencenin fiziksel işkenceye oranla ağırlığını. Evet, bu tam anlamıyla bir irade savaşı. "Ölümünden öte yol var mı?" Onurlu yaşamak ya da yaşamı boyunca onursuzca diz çökerek yaşamak.

Ne yaparsa yapsın, istediği kadar kendine koltuk değnekleri bulsun, çelişkilerle dolu, insanlığa aykırı bu sistemin çökmesi kaçınılmazdır. Bir yoldaşın belirttiği gibi "İnancı bilimsel temellerle ideolojik bir kavrayışa dönüştürmek" savaş-direniş-savaş hattında, onurlu yaşamının can alıcı noktası.

Ben bir emekçiyim. Ve biliyorum ki her

yanı kan kokan bu sistem var oldukça, ben ve benim gibi sadece ve sadece emek gücüyle yaşayanların kurtuluşu yok. Hakkını arayan işçilerin gözaltına alınarak yıldırılmaya çalışıldığı, temsilcilerinin işkencehanelerde katledildiği, gözaltında kayıpların maalesef kanıksandığı ve bir türlü çoğunluğu oluşturan uyutulmuş ezilenlerin silkinip ayağa kalkamadığı ülkelerden birinde de bizler yaşıyoruz.

Ve yine bizler biliyoruz ki, tarihin bize yüklediği misyonu hakkıyla yerine getirdiğimiz, sosyalist devrimi örgütlediğimiz (Bundan kimsenin kuşkusu olmasın) zaman tüm acılar sona erecek ve insanın gerçek anlamıyla insan olarak yaşayacağı komünist sistemin temellerini atmış olacağız.

Evet "onlar PARTİ'ye çarptılar ve kaybettiler. Biz kazandık!"

Yoldaşça selamlar!

**Partiyi kazandık, partiyle
kazanacağız!**

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Kızıl Bayrak okuru bir emekçi

Almanya'da 40. yılında Küba devrimi etkinliği

Küba devriminin 40. yılı dolayısıyla 13 Nisan günü Almanya'nın Bochum/Langendereer şehrinde yapılan enternasyonal etkinliğe Che Guevara'nın oğlu Avukat Camilo ve kızı Çocuk Eğitimsi Aleida da katıldı. Etkinliğe iki yüzü aşkın kişi katıldı.

"Küba için insanlık ve tıbbi malzeme yardım dernekleri" adına Almanya'nın Dortmund, Köln ve Bochum şehirlerinden konuşmacıların katıldığı toplantıda, Küba Devrimi'nin 40. yılı dolayısıyla Almanya'da yapılan çalışmalar anlatıldı.

Daha sonra Che Guevara'nın kızı Aleida, Küba'da yaşanan sosyal ve ekonomik hayata değindi. 40. devrim yılını kutlayan Küba'nın bugüne kadar emperyalizm'e karşı nasıl mücadele ettiğini dile getirdiği konuşmasında, Küba üzerindeki emperyalist baskıların her geçen gün arttığını vurguladı. ABD'nin kendi propagandası için özel bir radyo istasyonu kurduğunu, her türlü kirli yönteme başvurduğunu, hatta gizli yollarla Küba'ya AIDS'li hastaları bile soktuğunu söyledi. Küba halkının nasıl yaşayacağını bildiğini ve her Kübalının birer Che Guevara olduğunu belirten Aleida, Küba'ya karşı yapılan her türlü emperyalist baskıya karşı direneceklerini ve Küba devriminin yaşatmak için herşeyi yapmaya hazır olduklarını vurguladı.

İ. Polat/Almanya

Kısa haber... Kısa haber...

Saldırılar boyutlanıyor

Devlet, seçimlerin hemen ardından, hiç vakit kaybetmeden saldırı paketlerini yürürlüğe koydu. 1 Mayıs'ın alanlarda kutlanmasını yasaklayarak başlattığı uygulamayı bugün Ümraniye Cezaevi'nin önünde yapılan basın açıklamasında da sürdürdü.

22 Nisan saat 12:00'de, 20 Nisan'da şehit düşen Uğur H. Gürdoğan'ın katledilmesini protesto etmek ve cezaevlerinde sürdürülen katliam politikalarına kamuoyunun dikkatini çekmek için basın açıklaması yapmak isteyen kitleye polis ve çevik kuvvet saldırdı. Aralarında Özgür Bakış, Alinterimiz, Politikada Atılım ve Özgür Genç muhabirleri ile tutsak yakınlarının bulunduğu 61 kişi tartaklanarak gözaltına alındı.

Son saldırılar önümüzdeki süreç için bize bir fikir vermektedir, saldırılar bundan sonra çok daha kapsamlı ve yoğun yaşanacaktır. O halde mücadelemizi yükseltip bir sete dönüştürdüğümüzde, çok daha kapsamlı ve yoğun yenilgiler bekliyor onları. Şimdi sosyalizmi işçi sınıfı ve emekçi kitleler nezdinde bir alternatifte dönüştürmek çok daha ağır bir sorumluluk olarak durmaktadır.

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

**Yasakları çiğneyelim!
1 Mayıs'ta alanlara çıkalım!**

**Kahrolsun emperyalizm!
Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!**

**Faşist devlet terörüne son!
Sınırsız söz, basın, gösteri
ve örgütlenme özgürlüğü!**

**İMF-TÜSİAD yıkım programlarına hayır!
Krizin faturasını kapitalistler ödesin!**

**Kirli savaşa son!
Kürt halkına özgürlük!**

**Kahrolsun sermaye iktidarı!
Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!**

1 Mayıs'ta

mücadele alanlarına!

Kızıl Bayrak